

KUNDALINI-ALARM

ANDREW STROM

Kundalini-alarm

En bok av Andrew Strom © 2010. **Alle rettigheter reservert.**

Originalens tittel: ***Kundalini Warning. Are false spirits invading the church?***

Tillatelse gis til å kopiere og gi videre kopier av boken (både originalen og oversettelsen) – så lenge det gjøres vederlagsfritt. Nytt opptrykk i bokform eller publisering på Internett-side må imidlertid ikke gjøres uten forfatters tillatelse.

Norsk oversettelse: Sigmund V. Ådnøy 2010

2. utgave 2011

Originalen utgitt av: RevivalSchool

www.revivalschool.com

Originalen fås kjøpt på www.amazon.com

Distribusjon en gros av Lightning Source, Inc. (originalen)

Skriftstedene er (utenom de få steder det vises til andre overs.) tatt fra 1930-oversettelsen.

(Noen få steder har oversetter gjort om til moderne skrivemåte/form (eks. ”eder”/”I” → ”dere”).)

(Forfatteren har til originalen brukt New King James-utgaven®. Copyright © 1982 av Thomas Nelson, Inc. Brukt med tillatelse. Alle rettigheter reservert. Ved enkelte tilfeller har forfatter brukt King James-utgaven.)

Oversetters forkortelser:

Overs.: oversettelse(n)

Overs. kom.: oversetters kommentar

Forf.: forfatteren(s)

No.: norsk

Eng.: engelsk

BS38: Det norske bibelselskaps nynorske oversettelse av 1938

BS78: Det norske bibelselskaps oversettelse av 1978/85

Oversetters forord

”Kundalini-alarm” (originaltittel ”Kundalini Warning”) er skrevet av Andrew Strom, som gjennom sitt virke som bl.a. skribent og forkynner har sett den karismatiske bevegelsen ”fra innsiden”. Boken er en betimelig advarsel til kristne – mot usunn lære og forkynnelse, men kanskje enda mer mot de åndskrefter som synes å prege store deler av den karismatiske/profetiske bevegelsen.

Oversettelsen ble først fullført i slutten av november 2010. Den ble lagt ut som e-bok (PDF) på den helt enkle Internett-siden alarm.gratisnettside.no. I tillegg la Lennart Jareteg og Andreas Frost den ut på hhv. www.bibelfokus.se og www.vaknasverige.se. Imidlertid var ikke oversettelsen så grundig utført som den nok burde ha vært. Dette medførte bl.a. dårlig språk og flyt. Derfor foreligger nå denne reviderte oversettelsen, som sannsynligvis kommer ut som vanlig bok (papirformat) i tillegg til e-bok/nettpublisering.

I tillegg til bedring av språk og flyt var det ønskelig å se nærmere på enkelte teologiske momenter mot slutten av boken. Det gjaldt spesielt kapittel 6 og i noen grad kapitlene 7-9. Her ble noe vurdert fjernet – av følgende grunner:

- 1) at boken burde nå et bredest mulig lag av den kristne befolkningen i Norge og
- 2) at oversetter må kunne stå for innholdet (læremessig/teologisk) i og med bokens potensielt store spredning og innflytelse

Punkt 1 og 2 går delvis i hverandre. Hovedhensikten med formidling av denne boken til Norge og Skandinavia er å *advare* mot usunne krefter som store deler av kristenheten har sluppet til. Enten vi tenker på åndelige makter og/eller korrupte forkynnere, enten vi tror det er åndelige eller psykologiske mekanismer som får folk til å falle bakover, søke ”åndelig rus”, bli deprimerte og/eller betale i dyre dommer for ”karismatiske konferanser”: Kristne må våkne! Vi må advare og la oss advare når det sunne blir usunt, eller når det usunne rett og slett tar det sunne sin plass.

I stedet for å fjerne enkelte biter av innholdet, ble det besluttet å skrive noen kommentarer til disse her i forordet. Som nevnt over gjaldt det mest kapittel 6, men også litt av kapitlene 7-9. Det er i denne forbindelse viktig å understreke at profetiene og åpenbaringene i kapittel 6 *ikke er forfatterens*.

Her følger en spesifisering:

Kapittel 6: Her er innholdet stort sett gjengivelser av såkalte syner. Gud kan gi syner, men det er visse momenter ved disse synene som ikke stemmer. Spesielt Stanley Frodshams tekst bør man være forsiktig med å anse som et ”syn”. Den er snarere sannsynlighetsberegning basert på Bibelen og fornuften og kanskje på noe han har hørt.

Ang. Holmes’ syn om ”Joels hær og Gideons hær”: Snarere enn et profetisk syn, kan dette oppfattes som en utlegning av bibelske sannheter. Imidlertid sier Holmes at Gideons hær ”*representerer den lutrede, den utvalgte, den resterende menigheten.*” Dette stemmer ikke. Gideons hær var en liten samling spesielt vaktsumme og våkne menn – alltid på vakt så de ikke skulle la seg overraske eller overrumple av fienden (se Dom 7:4-7). Mere mystikk ligger det sannsynligvis ikke i akkurat dette. Dog er endetidens utvalgte rest ganske sikkert lutret, men det er ikke ”*den lutrede, den utvalgte, den resterende menigheten*” som er poenget i historien om Gideons hær, men at Gud ville hindre folket i selv å ta æren for seieren.

Kapittel 7: Strom skriver at *“Tiden har kommet for at de gode hyrdene, ”David-ene”, reiser seg (...)”* Selv om det så klart er forskjell på hvordan ulike personer utfører en ”hyrde”-funksjon – noen gjør det på en bedre måte enn andre, kan dette ordvalget anses som problematisk; vi har egentlig ikke noen annen ”god hyrde” enn Jesus (se Joh 10:11-13 og Salme 23:1). Hyrder/forstandere/pastorer er alle mennesker med sine skrøpeligheter – som trenger å lære frelse å kjenne ved syndenes forlatelse og bli frelst av nåde, ved tro – som alle oss andre.

Kapittel 8: Det kan se ut som om Strom mener at man bør søke Gud i bønn for at han skal ”komme ned”. Det kan også se ut som om han mener at vi trenger at tegn og under skjer for at vi skal være ”lys og salt”. I følge Bibelen skal vi forkynne evangeliet og elske vår neste – så blir det opp til Gud om han vil la undre skje. ”Ordet om korset” skal vi fortelle om, og be om styrke, mot og visdom så vi gjør det på en klok måte. Gud er undrenes Gud, men å be mer om undre og ”nærvær” enn om evangeliets framgang, blir feil. At man skal ”sønderrive himlene for at Gud skal komme ned” er en litt underlig formulering. Umiddelbart ser det ut som ubibelsk lære. Man ber Gud gripe inn, men man henter ikke Gud eller ber ham komme ned fra himlene. Gud er allerede her. Han har vært her hele tiden, helt fra begynnelsen, jf. 1Mos 1:2. Han har vært nær hos hver enkelt av oss helt siden pinsedagen femti dager etter Jesu oppstandelse, da Guds Ånd ble utøst over alt kjød. Så han er ikke langt borte fra noen av oss.

Kapittel 9: Strom skrev: *”Uten den [virkelige, overnaturlige kraften fra Gud] kan vi simpelthen ikke nå denne tapte og døende verden på den måten Gud har kalt oss til.”* Dette er feil. Hva om vi gjorde som apostlene – gikk ut og forkynnte Evangeliet om Jesus Kristus? I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse. *”... i hans navn skal omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle folkeslag ...”* – Luk 24:47. Gjør vi dette, vil nok Gud selv ordne dette med kraft og mirakler etter som han finner det tjenlig. Det var tross alt dette enkle Evangelium som kristnet hele Midtøsten og Middelhavsområdet i løpet av 30-35 år.

På pinsedagen ble 3000 sjeler frelst på grunn av det ord Peter (og de andre) talte og som de hørte – ikke på grunn av miraklene som skjedde.

”Men da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de andre apostlene: Hva skal vi gjøre, brødre?” – Apg 2:37

Bortsett fra merknadene over er Stroms bok i all hovedsak bibelsk velfundert. Det er vårt håp at flest mulig kristne – og gjerne mange karismatiske kristne – vil lese den. Det kan også finnes personer uten en kristen tro som finner boken interessant, og for disse kan boken bidra til en viss ”orientering i kirkelandskapet”.

Gi gjerne tilbakemeldinger om boken til forfatteren eller til oversetteren. Skulle det være noe som er uklart eller uforståelig – f.eks. sammenhenger eller betydning av begreper – så ta gjerne kontakt. Se e-postadresser under

Brusand, 15. november 2011

Sigmund Voll Ådnøy
- e-postadr. siggysportif@yahoo.no -

Forfatter Andrew Stroms e-postadresse: prophetic@revivalschool.com

Innhold

Oversetters forord s. 3

Kapittel 1

Hvor langt er forførelsen kommet? s. 6

Kapittel 2

Kundalini – hva er det? s. 14

Kapittel 3

Øyenvitners advarsler s. 21

Kapittel 4

Invasjon s. 26

Kapittel 5

Katastrofen i Lakeland s. 39

Kapittel 6

Syner til advarsel s. 52

Kapittel 7

En kristen borgerkrig? s. 56

Kapittel 8

Sann vs. falsk vekkelse s. 61

Kapittel 9

Etterlyst – det ekte s. 67

Sitater og henvisninger s. 71

Kapittel 1

Hvor langt er forførelsen kommet?

La meg for ordens skyld gjøre det helt klart før jeg begynner, at jeg ikke skriver dette som en "outsider". Jeg har vært en del av den karismatiske bevegelsen i mer enn 25 år – og jeg var engasjert i den moderne "profetiske" bevegelsen i over et tiår. Jeg er altså ikke en utenforstående som kommer med "en dømmende pekefinger". Men det fins ting i bevegelsen vår som er blitt helt syke, og ugudelige. Kan vel noen benekte dette? Faktisk kjenner jeg til mange som overhodet ikke ønsker å ha merkelappen "karismatisk" på seg lenger. Er det mulig at "invasjonen" av bisarre og ubibelske ting som vi har sett pågå de siste seksten år, står bak mye av dette? De følgende sidene søker å avdekke dette.

Så hvor begynner vi? Vel – se for deg dette: Året er 2010. Det står to ledere på scenen på et stort kristent arrangement. Men dette er ingen vanlig sammenkomst. Mennene ser ut til å være ravende fulle eller – bokstavelig talt – neddopet. Likevel roper de kristne i publikum ut sine bifall mens de slipper latteren løs. Til forbauselse patter en av mennene på scenen på noe som ser ut omtrent som en marihuana-sigarett – i det minste er det det inntrykket han gir der han raver rundt på scenen. Men det er ikke virkelig marihuana. Det er en liten "Jesus"-dukke av plastikk som han patter på – og han kaller dette "å ta et blås av Ånden". Mennene oppfordrer folkemengden til å gjøre det samme – til å bli "drukne i ånden" ved å "ta en blås av Ånden" slik som de gjør. Og mange følger oppfordringen.

Hvem er disse mennene? De er John Crowder (som selv beskriver seg som "ny mystiker") og hans medsamensvorne Ben Dunn. Velkommen til "River"-bevegelsens nye ansikt. Disse to er mennene bak turneene kjent som "Sloshfest" og "Drukken herlighet". Og innflytelsen deres har vokst enormt i den karismatiske bevegelsen – spesielt blant ungdommer.

Enhver som tror at dette bare er en eller annen liten "utkant"-gruppe, må tro om igjen. I senere år har den ene eller andre av disse karene delt plattform med karismatiske stjerner som James Goll, Heidi Baker, Cal Pierce (berømt for "Healing Rooms"), Bobby Conner eller Patricia King. Crowder er en venn og beundrer av Todd Bentley. Og hans partner Ben Dunn har blitt invitert til å undervise ved Bill Johnsons berømte Bethel School of Ministry i Redding, California. Disse karene er nå store "navn" i bevegelsen – lyttet til i stor skala og beundret av mange. Crowders bok "The New Mystics" har slått svært godt an blant dem som ser seg som en del av "River"-fornyelsen.

I 2010 reklamerte John Crowders nettside for treningsskolen hans på følgende måte:

*"Smak på Åndens dype saker ...
Vår mystikkskole er et intensivt tre dagers kurs med dyptgående instruksjon, aktivering og overføring ved håndspåleggelse ("hands-on impartation") med John Crowder ... I disse kursene vil du:*

Fungere og bevege deg i transer/henrykkelser, ekstaser og ekstatisk bønn

Opplive fysiske fenomen av mystisisme

Bli aktivert i skapende mirakler, tegn og under

Forstå og få tilgang til New Creation Realities ("Ny skapelse"/"- skapning"-realiteter)

Tilegne deg et historisk kart/begrep over mirakelgjørere og mystikere

Bli aktivert i seer-sfæren, profeti, åndereise

Ta imot åpne himler og åpenbaringsforståelse

Få tilgang til og manifestere herlighets-sfæren

Jeg vet ikke hvordan det er med deg – men jeg tviler på at selv en hindu-guru kunne klare å høres mer ”New Age” ut enn listen over! Og likevel er John Crowder en stigende stjerne i dagens karismatiske bevegelse!

Selv redaktør for bladet Charisma, Lee Grady, begynte å stille noen spørsmål med tydelig adresse:

”Dillen med åndelig drukkenskap ledet til andre karismatiske griller, inkludert en forblindelse med engler, en gullstøv-mani og de merkelige lærene til John Crowder – en selverklært ”ny mystiker”, som sammenlikner Den Hellige Ånds fylde med å røyke marihuana.

Crowder, som er i ferd med å plante en menighet i Santa Cruz i California i høst, kaller noen ganger møtene sine for ”slosh fests” og omtaler seg selv som bartender for Gud. Han lærer at Gud vil ha alle kristne til å være kontinuerlig fulle i Den Hellige Ånd – og han sørger for ressurser til å hjelpe deg å gjøre nettopp det, inkludert et electronica-opptak som vil hjelpe deg med, sagt med Crowders ord, å ”transe ut”, og en undervisning som fremmer stigmata og levitasjon.

Jeg vil la teologene ordne opp i alle de opplagte årsakene til at Crowder og andre ”neo-mystikere” trår på farlig grunn. I mellomtiden har jeg en mindre komplisert bekymring: Med all denne vektleggingen på Helligånds-beruselse – la noen merke til at Bibelen klart befaler oss å være åndelig edrue?”

Men det er tydelig at disse karene ikke er det minste opptatt av bibelske formaninger om edruelighet. De bare ler bort enhver kritikk som noe som kommer fra religiøse ”fariseere” – og går videre uten å bry seg. I det minste er det den generelle responsen jeg har sett gjennom årene. Og det ser ut til å bli verre.

I januar 2010 ble David Lowe, journalist for den engelske avisen the Sun, bedt med til den britiske ”Sloshfest”. Under er noen av hans observasjoner:

”Sloshfest-organisator David Vaughan ... kommer ikke med noen beklagelser for at han maler Gud som et party-dyr som ønsker å vinne over ungdommer i hvor overnaturlig ”høy” man kan bli ... ”Himmelen kommer til å være vilt. Gud vil ”show up” og være ”the life of the party” ...”

Kristne som hevder at de blir ”høye” på Den Hellige Ånd og snydens på Himmelen sin, har forårsaket skandale i USA. Dusingvis av klager på blasfemi har blitt postet på YouTube-videoer med bevegelsens mest kjente talsmann, John Crowder. Den tidligere alkoholikeren, hvis fans har fått tilnavnet ”crowderitter”, er på Sloshfest og uttaler typisk nok ordene utydelig gjennom prekener om å ”røyke Jesus-barnet”, bli ”slått ut” og ”ta et drag på Den Hellige Ånd”.

Midt inni kaoset krabber en kvinne, kledd som sjørøver, forbi mens hun mumler. Merkelig nok: Til tross for at det ikke fins tegn til at alkohol eller dop blir inntatt, ser hun og mange andre tilbedere helt blåst ut, med røde, opphovnede øyne og et tomt blick ...”

Når vi snakker om temaet ”blasfemi”, er det interessant å merke seg hva den velkjente karismatiske læreren Derek Prince sa:

”Vi blir advart av Jesus selv om å være svært, svært varsomme med hvordan vi omtaler Den Hellige Ånd, hvordan vi representerer Den Hellige Ånd. Jesus bruker ordet blasfemi, og jeg

bestemte meg for å slå det opp i det store greske leksikonet mitt. Den primære betydningen av å være blasfemisk er utlagt slik i leksikonet: å tale lettvtint eller feilaktig om hellige ting. Så når du taler lettvtint eller feilaktig når det gjelder Den Hellige Ånd, eller feilrepresenterer Den Hellige Ånds karakter, da er du per definisjon nær ved å være blasfemisk.

*Hvis du noensinne har gjort det, eller vært tilbøyelig til å gjøre det, eller vært forbundet med dem som gjør det, ønsker jeg å gi deg et oppriktig råd: Du er nødt til å omvende deg. Du er nødt til å få orden på den saken én gang for alle med Gud og aldri igjen bli skyldig i å feilrepresentere Guds Hellige Ånd. **For Den Hellige Ånd er hellig, og Han er Gud.***

Oppriktig talt er jeg enig med Derek Prince. Mange av videoene og materialet som John Crowders "New Mystics" har postet på Nettet, er formelig så sykt, vanry-bringende og bespottelig mot Gud og hans Ånd at jeg knapt kan få meg til å se på det. Så hvorfor er han raskt i ferd med å bli en "stjerne" på den karismatiske scenen? Hvordan kom ting noen gang fram til dette? Hvordan kunne noe så sykt og vanhellig komme til å appellere til så mange i bevegelsen vår?

Vi er nødt til å vite nøyaktig hva som hendte som førte til slikt frafall. For Slosifest og the New Mystics er ikke et enkeltstående tilfelle. De er del av en enorm rekke liknende tjenester som faktisk har tatt over hele seksjoner av den profetiske og den karismatiske bevegelsen. Hvordan kunne noe slikt skje? Hvilke skritt var det som ledet fram til det? Det er akkurat det vi er i ferd med å finne ut i denne boken.

Men først ...

Før vi ser på hva som ledet oss ut i denne hengemyren, er det viktig at jeg kort snakker om min egen bakgrunn – så du vet hvor jeg kommer fra. Som tidligere nevnt er jeg en Ånds-fylt, tungetalende kristen med et langt engasjement i både den karismatiske og den profetiske bevegelsen. Faktisk var jeg involvert i den samme profetiske bevegelsen som Todd Bentley, Rick Joyner, Bob Jones, Paul Cain og Mike Bickle i over elleve år – men dog ingensteds i nærheten av deres nivå av beryktethet. (Den profetiske bevegelsen er en gren av den karismatiske bevegelsen som tror på moderne "profeter og apostler".) Men da vi kom til 2004, ble ting så ille at jeg fant at jeg ikke lenger kunne bli. Ja, jeg måtte meddele at jeg forlot bevegelsen. Jeg hadde kommet til et punkt – hvor jeg innså at jeg bare kunne være del av en helt annerledes type "profetisk" bevegelse – en som kalte menigheten tilbake til omvendelse og hellighet – til den tidlige menighetens renhet og kraft. Og denne moderne "profetiske" bevegelsen gjorde helt enkelt ikke det.

Min meddelelse i 2004 om at jeg forlot den profetiske bevegelsen skapte en enorm ildstorm – langt større enn deltakelsen min noen gang hadde gjort. Jeg mottok bokstavelig talt tusenvis av e-poster fra ulike deler av verden – hvorav de fleste sa seg enig med standpunktet jeg hadde tatt. Men fortsatt sjokkerte mange av responsene meg, og gjorde meg trist. Som jeg skrev i en artikkel flere uker senere:

Det har ikke vært e-postene som er uenige med meg eller anklager meg for å være "splittende" osv., som får tårene fram hos meg. Det er e-postene fra over hele verden som er sterkt ENIGE med meg og forteller meg om andre avskyeligheter de selv har bevitnet. Jeg satt ved datamaskinen i går og ble tristere og tristere mens jeg leste beretning etter beretning om sykkeligheten som har spredt seg rundt kloden som en del av denne bevegelsen. – Det er faktisk VERRE enn jeg noen gang forestilte meg ...

Vi snakker her om en bevegelse der folk blir oppmuntret til å samhandle med "lyskuler" som kommer seilende ned (- en større profetisk tjeneste gjør dette) eller å betale penger for personlige "drømmetydninger". Vi snakker om en bevegelse som lærer folk å "visualisere" sin vei inn i den "tredje himmel" og noen ganger har "Presbyterium"-dager da du kan booke en

halvtimes personlig møteavtale med en profet for et velvoksent honorar. Vi snakker om en bevegelse med hovedfag i "manifestasjoner", "portaler" og sprø "besøkelser". På enhver måte kommer det nærmere å likne New Age-bevegelsen enn noe som helst kristent. Faktisk ser jeg mer og mer at denne bevegelsen er fullstendig dominert av en spådomsånd. Det er så sykt at det ikke fins ord for det. Og dens profeter er fullstendig blinde. De flyr til og med av gårde akkurat nå for å holde en svær "Besøkelse"-sammenkomst i Hollywood ...

Jeg er nær ved å ta til tårer selv nå, bare ved å skrive om det. Det er så forskrekkelig hva denne bevegelsen har blitt. Vennligst HOLD DERE BORTE fra den, venner. Vi snakker om DEMONISKE møter her. "Og det er intet under; for Satan selv skaper seg om til en lysets engel; derfor er det ikke noe stort om òg hans tjenere skaper seg om til rettferdighets tjenere (...)" (2.Korinterbrev 11:14-15). Vi er virkelig i De siste dager.

Hvordan denne invasjonen begynte

Mange er ikke klar over de sterke koblingene mellom "Toronto-velsignelsen" og moderne ledere som Todd Bentley eller John Crowder. De er ikke oppmerksomme på de massive båndene mellom "Toronto", den moderne "profetiske" bevegelsen og ting som Lakeland-vekkelsen eller "Sloshfest". Du behøver å vite at hver eneste av disse bevegelsene og lederne er fullkomment forbundet med hverandre. Hvordan vet jeg det? Jeg var en del av den profetiske bevegelsen i mer enn elleve år. Jeg fulgte med på den jungeltelegrafene, for å si det slik, og jeg måtte handskes med hver av disse bevegelsene og lederne etter hvert som de kom inn i bildet. Jeg var fullt klar over de innbyrdes forbindelsene. Faktisk var de fleste i den kretsen svært klar over dem. Koblingene er, som vi skal få se, fremdeles svært sterke til denne dag.

I virkeligheten må vi tilbake enda ett steg for skikkelig å forstå hvor denne "Elven" har sitt opphav – den felles kilden. Vi må tilbake til en heller velfødd velstandsforkynter ("prosperity preacher", *overs. kom.*) fra Sør-Afrika som kalte seg "Helligånds-bartenderen" – og som sa til sine publikum at de skulle "krype på magen opp til baren og drikke". Vi må tilbake til en mann ved navn Rodney Howard-Browne.

Første gang jeg husker å ha sett Howard-Browne var i en video i min hjemby Auckland på New Zealand. Året var enten 1993 eller 1994, og på den tiden var jeg redaktør for en liten profetisk bulletin på New Zealand. Men det jeg så på den videoen, gjorde meg virkelig dårlig. De forsøkte å selge det som en "vekkelse" som Howard-Browne ledet i Florida, men jeg var så foruroliget av hva jeg så, at jeg sa til damen at hun ikke burde importere slikt "farlig" materiale inn i Kristi Kropp på New Zealand. Og jeg begynte å innse at hvis det kom til å bli en "invasjon" av slike saker, kom jeg til å måtte tale ut mot det – og formelig gruet meg bare ved tanken. Lite innså jeg hvor alt dette kom til å føre hen.

I noen måneder klarte jeg å holde meg utenfor noen reell konflikt, men så ble "Toronto-velsignelsen" store nyheter i de kristne mediene, og jeg måtte simpelthen tale ut. Jeg oppdaget at Toronto simpelthen var "Rodney Howard-Browne-salvelsen" kledd i andre klær. (Med andre ord hadde Vineyard-pastor Randy Clark tatt Howard-Brownes "salvelse" inn i Toronto Airport Vineyard-menigheten tidlig i 1994 – og det er slik hele "Velsignelse"-bevegelsen startet. Historien om dette er udiskutabel – og de fleste anerkjenner åpent Howard-Brownes rolle som opphavsmannen til "Toronto".)

Jeg hadde sett og undersøkt nok på dette tidspunkt til å få bekreftet mine verste mistanker om hva som foregikk. Men fortsatt var mine første forsøk på å dempe denne "invasjonen" ganske milde. Nedenfor står noen utdrag fra min første artikkel om dette emnet i New Zealands nasjonale kristne

avis, "Challenge Weekly", datert 26. august 1994. Jeg antar at dette var mitt første tapte skudd (av mange) for baugen:

De senere uker har det i kristne media vært litt omtale av det som er kjent som "lattervekkelsen", som ser ut til å feie gjennom USA og deler av Canada. Den har vært tilstede i NZ i noen år også, og jeg har fulgt dens framgang. Den ser ut til å innebære at forkynneren "blåser" på folk, som deretter faller mens de ler og rister. Jeg har sett videoutdrag av en av denne bevegelsens ledende talsmenn, Rodney Howard-Browne [sic], som tjenestegjør i Amerika. Jeg har også vært tilstede og sett en annen av disse amerikanske "latterbevegelse"-lederne tjenestegjøre i Auckland nylig.

Jeg må innrømme at det fins mange sider ved det jeg har sett som i høy grad har gjort meg urolig. En av tingene som har vært mest urovekkende for meg, er at noen av denne bevegelsens ledere synes å vise til den som en "vekkelse" eller en "ny Guds bevegelse"; men denne "leende" vekkelsen stemmer overhodet ikke med de mange bestemte ting Gud har vist mennesker i New Zealand om den kommende vekkelsen. Eller på noen som helst reell måte med de store vekkelsesbevegelsene av Gud i gamle dager.

Jeg har nå i noen år studert mange nedtegnelser av tidligere vekkelse, og visse kjennetrekke har gjentatt seg gang på gang ... Historien viser at vekkelse begynner med at de kristne blir brakt ned på knærne. Det er en flom av dyp overbevisning, renselse og anger som har sikte på "å rense" menigheten og å gjenopprette henne til nytestamentlig renhet og kraft.

Så vel som å tale om flommen av dyp anger og omvendelse som kommer, har Gud vist mange bedende mennesker at en stor "rystelse" er i ferd med å komme over menigheten.

Når det gjelder den pågående "latter"-bevegelsen, har jeg blitt sterkt opprørt av det jeg har sett av den. Forfalskninger florerer i vekkelsestider. Min største frykt er at denne "latter"-bevegelsen vil utbre seg i menighetene uten at det blir satt spørsmålsteget ved den, simpelthen fordi den er blitt akseptert andre steder.

Jeg vil be alle kristne innstendig om å utøve grundig prøving når det gjelder denne bevegelsen og andre lik den. Jeg tror at en genuin vekkelse kommer, og det er farlig å slå seg til ro med noe mindre ...

Det skulle ikke være nødvendig å si, men artikkelen min hadde omtrent like stor virkning på "invasjonen" som en mygg når den stikker baken på en elefant. Men i det minste var det noen få (små) røster som ble reist mot den. Lite visste jeg hvor ille ting kom til å bli – eller hvor ensom jeg skulle få føle meg.

"Toronto" strømmer inn

Invasjonen begynte nå for alvor. Jeg tror virkelig at denne bevegelsen infiserte Samvelde-nasjonene langt mer enn den gjorde med USA. Med andre ord hadde den en langt bredere effekt på de karismatiske menighetene/ pinsemenighetene i Storbritannia, Australia og New Zealand enn den hadde i De forente stater. Dette er fordi det fins langt flere konservative evangeliske i USA, pluss hele adskilte kirkesamfunn slik som Pentecostal Holiness, etc., som knapt merket det i det hele tatt. Men i mitt hjemland New Zealand lot den praktisk talt ingen stå igjen urørt.

Fra Nord-Amerika kom de store "velsignelse"-lederne. Både Rodney Howard-Browne og John Arnott (den fremste Toronto-lederen) holdt svære møter i New Zealand. Det gjorde også mindre kjente folk som f.eks. Jill Austin fra Kansas City – som jeg faktisk likevel kom til å se på som farligere og mer ekstrem. Jeg deltok en gang i et Jill Austin-møte hvor folk kroppslig ble kastet så langt som ti fot (noen hadde til og med landet oppå barn), og rommet var fullt av folk som laget gigantiske "flaggermusliknende" bevegelser og en uhyggelig, jamrende larm. Det var ikke langt unna en skrekkefilm! Og du dro formelig fra disse møtene med en ytterst sorgtung og syk følelse i ånden din. For en grusom tid.

Nær sagt hver eneste karismatisk pastor eller pinsevennpastor i New Zealand var innom denne bevegelsen. Til og med mange fra the Assemblies of God – og andre såkalt ”konservative” pinsevenner! Og selv noen av baptistene! Det var et mareritt.

Uke etter uke ble hele møter brukt på å søke merkelige ”opplevelser”. Hele menigheter ble rystet av hyene-liknende latter, ”drukne” krumspring, rykking, bjeffing, brøling og dyreliknende krampetrekninger. Det var som et mentalsykehus – det var det virkelig. Alle ”soaket” (et uttrykk mange karismatikere bruker om det å ”hvile og ta imot fra Gud” – kan oversettes med ”lot seg gjennombløte”/”dynke” e.l., som om vi var en ”svamp”, *overs. kom.*) i denne nye salvelsen. Alle drev med ”tid på teppet”. Det kom til det punkt der du ikke lenger våget å la noen som helst legge hendene på deg og be for deg. Invasjonen var total. Den inntraff praktisk talt i et epidemisk omfang. Og snart var det knapt noen ledere igjen – ikke engang ”små” karer – som ville våge å tale ut imot den. Dette var spesielt sant i karismatiske miljøer og pinsekretser. En venn og jeg pleide å slå mørke vitser om at det var som den gamle filmen ”Invasion of the Body Snatchers”. De lot til å ha ”snappet” nesten alle vennene våre, og nå kom de etter oss.

De store lederne

Jeg er overbevist om at en av de største faktorer i spredningen av ”Toronto” rundt i verden var ”konformitetspress” – spesielt på et lederskapsplan. De aller største karismatiske lederne lot alle til å være inne i det, så hvorfor ikke hoppe om bord? Og en hel del press ble lagt på enhver som våget å være uenig.

Det så ut til å være bare et meget lite antall karismatiske ledere rundt i verden som talte ut mot det – og de fleste var ”halvveis ukjente” typer. Art Katz skrev en artikkel og advarte om Toronto (men ikke Brownsville), og vi hørte at Derek Prince hadde laget et bånd der han talte ut imot ”dyremanifestasjoner” etc. En annen leder, ved navn Clifford Hill, også han fra Storbritannia, ga noen svært sterke advarsler. Men i det store og hele var det en fullstendig ”walkover”. Vi lærte først etter hans død hvor sterkt Derek Prince hadde uttalt seg – for tilsynelatende var det først da kommentarene hans ble publisert i tilgjengelig form – i en bok med tittelen ”Protection From Deception”. Men vi hadde aldri tilgang til dette i de avgjørende årene da det virkelig hadde noe å si. De fleste av oss følte det som at vi ble tvunget til å møte invasjonen praktisk talt alene. Men jeg publiserte den informasjonen som kom meg i hende.

Selvfølgelig fantes alltid de antikarismatiske lederne, som Hank Hanegraaff og John MacArthur, som man kunne stole på talte ut mot hele saken. Men svært få fra den Ånds-fylte leiren lyttet til disse karene – fordi de allerede var kjent for å være voldsomt antikarismatiske og derfor ”forutinntatte”.

Ironisk nok var en av de første store lederne som tok sterkt til motmæle mot denne invasjonen, Benny Hinn! Word-of-Faith-leiren hadde tidligere omfavnet Rodney Howard-Browne og hans merkelige ”manifestasjoner”. (Han var jo en svært ivrig ”velstands”-forkynner.) På TV hadde det også vært en berømt video av Kenneth Copeland som ønsket Rodney og hans ”drukne latter” velkommen – med alle slags tåpelige krumspring de to imellom.

Men i juli 1997 tok Benny Hinn kraftig til orde på PTL-TV-programmet. Flere av kommentarene hans er gjengitt under:

”Noe av det som pågår i dag, noen av disse manifestasjonene hvor folk bjeffer, lager dyrelyder – jeg kan fortelle dere at det ikke er Den Hellige Ånd. Det er utelukkende demonisk. Den Hellige

Ånd bjeffer ikke. Bare en djevel bjeffer. Om noen bjeffer i møtet mitt, da kaster jeg djevelen ut av den mannen ...

Mye av det som skjer, er bare tilbøyelighet til å la seg lede av følelsene – smittsom latter. Hva gjør det utenom å få deg til å se dum ut? Jeg er ikke interessert i et eller annet emosjonelt oppsving. Alt jeg vil ha, er Den Allmektige Guds kraft, som vil forvandle ditt liv ...

Jeg har aldri kjent til at Jesus bjeffer. Har du? Kan du forestille deg at apostelen Peter bjeffer i Apostelgjerningene? Men vet du hvorfor enkelte har tatt imot slikt tøv? Fordi de ikke er grunnfestet. De er ikke grunnfestet. Du må ikke finne på å eksperimentere med noe. Hvis det ikke fins i Bibelen, ikke gjør det! ...

Jeg spurte Dr. Sumrall før han døde. Jeg sa: "Dr. Sumrall, hva tenker du om alle disse tingene som skjer, folk som bjeffer og gjør alle disse tingene?"

"Djevler, djevler," sa han. "Djevler.""

Hadde Benny Hinns kritiske uttalelser overhodet noen effekt på spredningen av denne bevegelsen? Ikke etter det jeg kunne se. Og uansett: I 1997 var skaden nesten total. Bevegelsen hadde spredt seg omtrent så langt den kunne.

En annen ting, som hadde funnet sted tidligere, skulle ha utløst enda høyere alarmklokker blant ledere verden over. I desember 1995 var menigheten Toronto Airport Vineyard ("Toronto-velsignelsen" sitt hjem) blitt ekskludert fra den internasjonale Vineyard-bevegelsen. Denne utstøtelsen kom etter det som tilsynelatende hadde vært tolv måneder med gjentatte advarsler gitt til Toronto-menigheten av John Wimber og the Vineyard Association. Men var noe som helst av dette nok til å stoppe "invasjonen"? Sørgelig nok ikke. Det gjenstod fortsatt mange år med ødeleggelser.

Dyptpløyende forandringer

I mellomtiden: I 1996 rundet jeg 30 år, og det kom en forandring i tjenesten min – som jeg ikke hadde ant at så å si ville forvandle framtiden min og sende meg verden rundt. Det som skjedde i 1996, var at vi satte i gang vår første "vekkelse"-nettside på Internett – den var bare i sin spedbarnsalder på den tiden. Vår første nettside var gråfarget og hadde en svært grunnleggende design – ikke akkurat spennende. Men helt fra starten av ble folk dratt til det åpne og klare kallet som vi sendte ut – til omvendelse og hellighet – til sann profetisk forkynnelse og ekte vekkelse. Svært snart kom folk i kontakt med oss fra overalt i verden.

Vi startet også vår internasjonale e-postliste samme år, og før vi visste ordet av det, hadde 300 blitt med. Snart var det oppe i 1000. I dag kalles den "Revival"-listen og har flere enn 17 000 medlemmer på verdensbasis.

En mann som heter Steve Shultz, ble med på listen vår den første tiden – men han virket ikke som han satte mye pris på kallet vårt til omvendelse eller vår innstilling til Toronto. Det endte med at han forlot listen for å starte sin egen liste – i dag kalt "Elijah List" – som var ment å fokusere på å legge ut profetier av de "store navnene" og selge deres bøker, CD-er, DVD-er osv. For en tid vokste Elijah-listen svært fra listen vår, men i det siste later den til å ha falt noe pga. vanskelige tider. Er det noe som pågår med den profetiske bevegelsen som forårsaker dette? Bare tiden vil vise.

Å korrigere offentlig eller privat?

I flere år unngikk jeg ofte – og så langt jeg fant det mulig – å ”nevne navn” når jeg diskuterte disse spørsmålene. Selvfølgelig hevder noen kristne at enhver irettesettelse eller betviling av tjenester alltid skulle bli gjort *privat* uansett – og bare til lederne det gjaldt – aldri offentlig. (Det er viktig å merke seg at mange slike henvendelser sannelig har blitt gjort til disse lederne gjennom årene. De er hovedsakelig blitt ignorert.) Men uansett er jeg redd jeg ikke kan være enig i at offentlig bedrag bare skal bli opponert mot bak lukkede dører.

Vi bør ikke glemme at i Det nye testamentet ble de som var eldste, befalt å tale strengt til rette (Titus 1:13) og å refse for synd offentlig (1.Tim 5:20); dog ble de i 2.Tim 2:24-26 gitt pålegg om å vise til rette med ”saktmodighet”. Husk at apostelen Paulus irettesatte Peter offentlig i Galaterne 2 for hans hykleri, Jesus irettesatte Peter åpent i Matteus, og Han pisket til og med selgerne ut av tempelet i offentlighet i Markus (fordi de gjorde Guds hus til en ”røverhule”). I ekstreme tilfeller skrev apostelen Paulus faktisk til alle at han ga mennesker over til Satan for irettesettelse (se 1.Kor 5 og 1.Tim 1:20). Bibelen er svært klar på at en av hovedoppgavene våre er å ”refse” (sitert fra no. overs., men forfatteren sier her ”expose” (avdekke, blotte, vise frem, eksponere), muligens som en gjengivelse av en eng. overs. *Overs. kom.*) mørkets gjerninger (Ef 5:11). I 1.Kor 4:21 spør Paulus folket: “Skal jeg komme til dere med ris, eller med kjærlighet og saktmodighets ånd?” Den samme apostelen brukte ”djervhet” i 2.Kor 10:1 og sa i 2.Kor 13:1-2 at han ikke ville vise skånsel.

Mange kristne insisterer på å anvende Matt 18:15-17 på alle situasjoner. Men hva med falske lærere? Det ovennevnte avsnitt i Matt 18 sier at hvis broren min ”synder mot meg”, skulle jeg gå til ham privat med det – deretter med ett eller to vitner – og deretter til hele menigheten hvis han ikke angrer. Dette er en svært viktig prosess for å løse anliggender der en bror har syndet mot meg personlig. Men hva med FALSK LÆRE av en alvorlig art? Hva hvis den sprer seg eller holder på å smitte hele deler av Kristi legeme? Er det fremdeles bare et ”privat anliggende”?

Min forståelse er at i Det nye testamentet ser vi ALDRI at Jesus eller apostlene håndterte falsk lære som et ”Matt 18”-scenario. Vi ser dem irettesette og korrigere offentlig – idet de prøver å stoppe ”kreften” før den sprer seg noe som helst lenger. Dette er en KJÆRLIGHETShandling mot hjorden. Det er å prøve å stoppe skaden før for mange dyrebare får blir skadet. Falsk lære og falske profeter blir aldri behandlet ”pent” eller ”fint” i Det nye testamentet! (For øvrig forsvarer jeg ikke dagens kjetteri-jegere, som jeg tror ofte tar for seg ting fullt og helt i en feil ånd. Men jeg legger bare fram noen få bibelske retningslinjer her.)

Dette er med sikkerhet et viktig spørsmål i disse siste dagene, da vi blir fortalt at det vil komme ”mange” falske profeter og falske lærere, og at forførelsen vil bli så stor at ”endog de utvalgte skulle føres vill, om det var mulig”. Det er livsviktig at vi får et begrep om hva som står på spill her. De falske lærerne og falske profetene i Apostelgjerningene ble irettesatt svært likeframt – og Paulus ”nevnte navn”, til og med, i noen av brevene sine til menighetene. Så vi kan da vel ikke fortsette å hevde at alt dette er en ”Matteus 18”-situasjon? Det er da vel mer alvorlig enn det – og krever en mer drastisk respons? Selvfølgelig må vi alltid ”være sannheten tro i kjærlighet” – og sette beskyttelsen av Kristi dyrebare får øverst. Men sannelig må vi da tale ut og også ”nevne navn” hvis vi ser virkelig fare for fårene. Jeg stoler på og ber om at vi vil gjøre dette i den rette ånd i denne boken.

Kapittel 2

Kundalini – hva er det??

Som vi så i første kapittel er det et klart og tydelig ”Østen”- eller ”New Age”-preg på mye av det som har invadert menigheten i senere år. Og begrepet ”kundalini” er naturligvis hentet rett ut av østlig mystisisme. Dette er et begrep som vi absolutt er nødt til å undersøke.

Da vi i 1996 satte i gang med vårt nettsted, var min artikkel ”The Toronto Controversy – Disturbing New Facts from History” noe av det første vi la ut. Nedenfor er innledningen til denne. Du vil ganske sikkert forstå hvorfor den forårsaket så mye reaksjon!

”En vekkelseshistoriker på linje med den karismatiske og den profetiske bevegelsen, tar i denne artikkelen opp følgende spørsmål: Hvorfor virker Toronto-manifestasjonene praktisk talt identiske med mange falske bevegelser som har ødelagt genuine vekkelser i historiens løp? Og hvorfor er de tilsynelatende identiske med den kinesiske okkulte ”Qigong”-bevegelsen, så vel som Franz Mesmers okkulte helbredelsespraksis og manifestasjonene funnet i Rajneesh og Ramakrishna m.fl. sine ”Kundalini”-kulturer? Hvorfor finner man slike manifestasjoner over alt i New Age-bevegelsen på verdensbasis, men ingen steder i Bibelen? Hvis disse dager er de dager med ”stor forførelse” blant kristne som er omtalt i Bibelens endetidsprofetier, burde vi ikke da være litt mer forsiktige med hva vi slipper inn i Guds menighet?”

Som du kan se: Koblingene mellom Toronto-/”River”-bevegelsen og denne hindu-kundalini-ånden ble drøftet allerede så langt tilbake som i 1996. Faktisk ble mange iakttagere som var klar over disse disse hindu-/New Age-manifestasjonene, umiddelbart slått av den opplagte likheten. Nøyaktig hvor hadde Rodney Howard-Browne fått tak i ”salvelsen” sin? Han hevdet selvfølgelig at han mottok den i Afrika og at den var fra Gud. Men hvorfor var den da så forskjellig fra Bibelen og samtidig så lik New Age – og åndene som virket gjennom hindu-guruer? Denne ”Kundalini”-koblingen virket som en svært opplagt kobling. Som jeg skrev i samme artikkel:

Et antall indiske guruer, som Bagwham Shree Rajneesh og Ramakrishna, har hatt kraften til å overføre en tilstand av henrykt, intens lykke til etterfølgerne sine bare ved å berøre dem. I Ramakrishnas tilfelle ble disse tilstandene ofte ledsaget av ukontrollerbar latter eller gråt. Swami Baba Muktananda hadde også denne kraften ifølge en tidligere tilhenger, og de resulterende ”Kundalini”-manifestasjonene inkluderte ukontrollerbar latter, brøling, bjeffing, gråt, risting osv. Noen av etterfølgerne hans ble også stumme eller bevisstløse, mens mange følte seg gjennomtrengt av følelser av enorm glede, fred og kjærlighet.

Alle slike erfaringer har vært basert på å ”gi seg hen til” kraften som virker gjennom disse guruene. Er det en tilfældighet at manifestasjonene forbundet med disse demoniske ”Kundalini”-kultene nesten er identiske med de fra Toronto?

Kundalini-oppvåkninger

Hvis du søker på ”Kundalini” eller ”Shakti” på Internett, vil du finne at mengder av mennesker i New Age- og de østlige religionene fortsatt erfarer disse kraftfulle manifestasjonene. Som vi vet er det ofte med hjelp fra en guru, som berører dem på pannen (dette kalles ”Shaktipat”) – slik at disse personene får oppleve en ”Kundalini-oppvåkning”.

Forskeren Robert Walker skrev i 1995 det følgende:

”Få kristne er klar over at i tusener av år har guruer operert med helbredelsesgaver, mirakler, kunnskapsgaver og intense framvisninger av åndelig bevissthet idet de strekker seg ut og knyttes

til en kosmisk kraft som, tross at den er demonisk av opprinnelse, er svært virkelig. Møtene som mystiske hindu-guruer holder, kalles "Darshan". På disse møtene går tilhengere fram for å motta åndelig erfaring fra en berøring av den åpne håndflaten, ofte på pannen, av guruen i det som er kjent som Shakti Pat eller den guddommelige berøringen. Hevingen av den åndelige opplevelsen kalles å heve Kundalini ... Etter en periode, når tilhengeren har nådd en viss åndelig hevning, begynner de å riste og rykke eller hoppe eller sno seg ukontrollert, og noen ganger bryter de ut i ukontrollerte dyrelyder eller latter idet de når en ekstatisk høyde. Disse manifestasjonene kalles "Kriyas". Tilhengere brøler noen ganger som løver og viser alle slags fysiske tegn i denne perioden. Ofte forflytter tilhengere seg videre til høyere tilstander av åndelig bevissthet, og blir fysisk uten evne til å bevege seg. De ser her ut til å gli inn i en ubevissthet idet de mister begrepet om hva som foregår rundt dem. Denne tilstanden kalles "samadhi", og den leder til en dypere åndelig opplevelse."

Guruen Shri Yogānandji Mahārāja skrev:

"Når kroppen din begynner å skjelve, håret står på røttene, du ler eller begynner å gråte uten at du ønsker det, tungen din begynner å ytre deformerte lyder, du blir fylt av frykt eller ser skremmende syner ... har Kundalini-Shakti-en blitt aktiv."

I Kina fins det en populær Kundalini-bevegelse som kalles "Qigong". I 1991 holdt kinesiske Yan Xin, en "åndelig mester" innen Qigong, et foredrag for en folkemengde i San Francisco. Om dette meldte avisen San Francisco Chronicle at mange i mengden begynte å oppleve det Yan kalte "spontane bevegelser". Han sa til publikum: "De som er følsomme, starter kanskje med å ha noen sterke fysiske sansefølelser – eller begynner å le eller gråte. Ikke vær bekymret. Dette er helt normalt."

Høres ikke mye av dette fryktelig velkjent ut? Er det ikke praktisk talt identisk med det vi har sett i menigheten gjennom noe sånt som de siste seksten årene? En kraft-utrustet leder som berører folk på hodet, og alle disse rare manifestasjonene som inntreffer?

Faktum er at i den moderne karismatiske bevegelsen er alt dette relativt "nytt" – det strømmet inn på masseplan for bare seksten år siden. Det hadde alltid pågått en viss mengde merkelige saker rundt om utkanten av den karismatiske scenen, men i hovedsak var det en rimelig sunn, bibelbasert bevegelse i flere år før alt dette. Flommen startet først rundt 1994. Så hvor kom den fra – og hvilken "ånd" var den av?

Vennligst sammenlikn beretningen under, fra en moderne "vekkelse", med "Kundalini"-manifestasjonene ovenfor. En av leserne mine sendte dette til meg for noen år siden – men det er svært typisk for det som mange har erfart:

"Av vanvare lot jeg meg bli bedt over av noen som hadde mottatt "Toronto-velsignelsen". Den kvelden endte med at jeg hadde lemmer som sprellet og ristet ukontrollert, var drukken i ånden og hadde ukontrollerbar latter. Armene og beina ristet når jeg prøvde å be for folk eller mens jeg bare satt i kirken. Beina mine ga etter, og jeg måtte fange inn balansen bare for å kunne stå oppreist mens jeg lovsang. Det ble snart klart for meg at dette ikke var Den Hellige Ånd; så jeg omvendte meg fra å ha tillatt meg selv å motta denne ånden, og ba Gud om å ta den bort fra meg. Pris Ham – det gjorde Han!"

Det er ingen tvil om at en hindu-guru ville ha beskrevet det ovennevnte som en "Kundalini-oppvåkning". Det er så å si identisk i ethvert henseende. Og likevel kaller vi i menigheten det for en Velsignelse fra Gud! Og tilsynelatende fortsetter denne samme salvelsen å spre seg via "impartation"-møter over hele verden i dag. ("Impartation" har vi kanskje ikke noe svært godt ord for

på norsk, men man kan oversette det med ”overføring”, *overs. kom.*) Er det ikke det som i hovedsak pågår? Er ikke likhetene for opplagte til at vi kan nekte for dem?

Forbindelse med Franz Mesmer

I det attende århundre steg det fram en berømt okkult helbreder som het Franz Mesmer – en lege og astrolog født i Tyskland. Mesmer var oppfinneren av det han kalte ”dyre-magnetisme” (ellers kjent som ”mesmerisme”), som var forløperen til moderne hypnose. Han hadde faktisk en slags okkult ”tjeneste” eller helbredelsespraksis som tiltrakk seg mange av det europeiske samfunnets mest prominente skikkelser. Og hvilke ”manifestasjoner” var ofte resultatet her? De blir beskrevet som: ”å falle ned, å rykke til, krampetrekninger, merkelige grynt og skrik/rop, hysterisk latter osv.” Hmmm. Hvorfor fortsetter vi å se disse manifestasjonene melde seg igjen og igjen – tvers igjennom den okkulte verden? Virker det ikke sannsynlig at liknende ånder er på ferde?

Som jeg skrev i min første ”Toronto”-artikkel:

”For meg virker det uomtvistelig at en kraftfull, fremmed ånd har blitt sluppet løs i mange menigheter for en viss, anselig mengde tid. Toronto-manifestasjonene er ikke fra Gud bare fordi de er blitt ikledd ”kristen” terminologi. Faktum er at slike manifestasjoner ikke blir funnet noe sted i Bibelen, men snarere tvers igjennom New Age-bevegelsen. Sannelig burde vel dette faktum alene ha fått alarmklokkene til å ringe?”

Flere ”Kundalini”-vitnesbyrd

I hindu-religionen blir Kundalini vanligvis omtalt som en ”slange”-kraft som befinner seg i ryggsoylen. En ”Kundalini-oppvåkning” er også relatert til at ”chakra-ene” blir åpnet opp, og åpningen av det ”tredje øyet” i pannen osv. Som en tidligere New-ager, Peter Bell, skrev til meg:

”Før jeg ble herlig frelst og fylt med Den Hellige Ånd (tidlig i tjuetårene mine), ”eksperimenterte” jeg med mange ting på gatene, inkludert adskillige variasjoner av New Age-åndelighet. En av tingene som ble mest kraftfullt presentert for meg, var et system som fremmet denne Kundalini-ånden. Den påstand ble hevdet at denne i realiteten bare er du selv, din sjel eller synske energi, men den ble presentert på en slik måte at den inkluderte alle kroppens nerver, fra bunnen av ryggsoylen og hele veien opp til hodet. De ulike energisentrene (nervesentrene) langs ryggsoylen ble identifisert som åndelige sentre, slik som i mye av den østlige læren.

Kundalini selv blir framstilt som en slange med ryggsoylens størrelse og form, men som er levende og ”går inn i” eller ”besetter” den fysiske kroppen gjennom nervesystemet. Avhengig av hvor dypt en person har tatt imot denne læren, kunne Kundalini-ånden få adgang til å klynge seg til eller undertrykke – eller til og med besette – en person. Deretter kunne den fortelle dem den løgn at dette egentlig var dem selv, og legge dem under sin kontroll. Slik blir de ute av stand til å adskille seg fra det som faktisk er en fremmed ånd, som ikke er i nærheten av å være deres eget selv eller sjel.”

Da tjenesten vår gikk verden over på Internett, begynte mange å ta kontakt med oss fra over hele kloden når det gjaldt Toronto-/”River”-vekkelsen og manifestasjonene som de så eller opplevde. Nedenfor er flere av disse vitnesbyrdene som vi har mottatt gjennom årene:

Sherie skrev:

”Jeg kan vitne om at jeg ble smittet av denne urene østlige ånden, kundalini. Fra 1992 til 2000 var jeg i en bevegelse som hadde nære bånd til Toronto-bevegelsen. Fra 2000 til 2006 ble jeg med i en menighet med bånd til Bill Johnson.

Jeg var desperat etter at Gud skulle bevege seg i livet mitt og forandre situasjoner og helbrede sår, og jeg var svært åpen for å bli betjent. Jeg lot mange i denne bevegelsen berøre meg på pannen og erfarte manifestasjonene du beskriver – drukkenskap, latter og gråt, risting. Jeg fikk drømmer og syner, og rett før jeg forlot strukturen (menigheten), hadde jeg en livaktig drøm om en svær pytonslange som kom gjennom bakdøren og festet seg til bilen min, og også til rom i hjemmet mitt. Jeg ble svært foruroliget og søkte Herren for et svar.

Det tok omtrent seks måneder før jeg var befridd, men Gud førte et ektepar i min vei som Gud hadde opplært og som hadde seier over åndelige vesener. Hver gang jeg var i deres nærhet, ble jeg svært engstelig, og så ba de rolig for meg, og jeg kunne kjenne at mørket forlot meg og at forstanden kom tilbake. Først etter seks måneder med disse episodene, da jeg igjen var i deres nærvær og fornemmet at en kamp umiddelbart fulgte på i ånden – da ble jeg ble svært engstelig og fylt av frykt og kunne kjenne en svær slange i ryggspylen. Jeg stivnet og ble svært ukomfortabel; det følte som om denne tingen ønsket å kvele meg og røve livet fra meg. Jeg kalte på Gud, og de ba rolig. Så spurte jeg damen om å dra denne slangen ut av hodet mitt; det følte som at den kunne finne veien ut nær toppen av issen. Hun fortsatte å be, og jeg fikk ordet ”kundalini” i min ånd og bare befalte denne tingen ved dens navn å gå i Jesu Kristi mektige navn. Jeg påberopte meg blodet ettersom det var svært skremmende, og den dro. Jeg følte meg som en utvasket fille, men jeg var fri!

Det var den siste gangen jeg hadde utfrielse, og de åndelige øynene mine har åpnet seg siden – og Gud har gjort et mektig verk i meg utenfor strukturen ... Etterpå var de forbauset og spurte meg hvilket merkelig uttrykk jeg hadde brukt og hvor det kom fra. Jeg hadde ingen anelse bortsett fra at det var Gud som ga meg kunnskap i den situasjonen. Takk for infoen som har gjort alt tydelig for meg! Jeg har nå bekreftelse på hvor jeg ble smittet fra! Måtte mange av leserne deres gi akt på Guds kall til å ”gå ut fra og skille dere” fra Babylon og dens løgner og bedrag og urene ånder, mens det ennå er tid ...”

Gerri McGhee (som tjenestegjør med befrielse) skrev:

Jeg mottok den følgende e-posten fra et Guds barn som ble offer for ”soaking” i det hun ble fortalt var Den Hellige Ånd. Kanskje er det andre av dere som blir plaget etter en opplevelse med det du tenkte var Den Hellige Ånd – mens du i virkeligheten ble tatt som fange av en eller flere demoniske ånder ...

”Kjære Gerri: Jeg husker at jeg gikk til noen møter hvor de trodde på alt av dette som du har nevnt i budskapet ditt om ”soaking”. Jeg har opplevd den ristende, prikkende, elektriske fornemmelsen gå gjennom kroppen, sammen med diverse andre ting som de sa var Den Hellige Ånd, uten å være klar over at det er Kundalini-ånden ... Har du noen gang befridd noen fra denne forferdelige ånden, og er det vanskelig?

Jeg har de kalde fornemmelsene over hodet, prikking, elektriske fornemmelser som går gjennom kroppen; jeg kan føle en bevegelse lik en slanges over hele ryggen min; jeg har denne ristingen når jeg ber; jeg føler bevegelse over hodet, kjønnsorganer, bein osv. – listen går videre og videre.

Du kan dele vitnesbyrdet mitt, for jeg har slitt med dette i mange år, og ingen har vært i stand til å hjelpe meg. Jeg har gjort litt undersøkelse om denne ånden, og det jeg har funnet, er nøyaktig samme sak som du har fortalt meg. Jeg besøkte helt nylig en menighet der de kom tilbake med overføringen (the impartation) av TODD BENTLEY og sendte den videre på noen personer inkludert meg, uten at jeg visste hva jeg kom inn i. Alle disse manifestasjonene er tilstede på gudstjenestene hans også. Jeg kan kjenne det i brystet og på ryggen, og det er en skrekkelig, krypende slange-følelse ...”

"Revival-Fire" skrev:

Jeg har et nyere vitnesbyrd om befrielse som kan være hjelpsomt for noen mennesker. I 1993 endte jeg i et møte av typen Toronto-velsignelse. Jeg var ungdomsarbeider for en kristen organisasjon på det tidspunktet. Jeg hadde noen åndelige opplevelser i løpet av denne tiden i Toronto-type-menigheten. Noe ble overført til meg i løpet av denne tiden. Hvordan vet jeg dette?

I løpet av denne tiden hadde Gud begynt å arbeide i livet til de unge menneskene jeg hadde betjent ... Når jeg nå, i tiden etter Toronto-møtene, delte hos ungdomsgruppene, begynte åndelige fenomener å finne sted. Latter brøt løs, noen følte seg fulle, andre ville kjenne det som at de falt eller sank sammen på gulvet når jeg ba. På daværende tidspunkt forsto jeg det ikke; noe av det bekymret meg, men jeg ønsket ikke å slokke det ut hvis det var Gud. En av tingene som bekymret meg, var at en av de unge personene som fikk "drukkenskap" i et par dager, ikke engang var frelst.

Uansett så har jeg alltid hatt en kjærlighet til Guds ord, god lære og sannhet. Noen av tingene i Toronto-opplegget fikk jeg aldri til å stemme. Jeg tenkte at det var noen New Age-innflytelser. Likevel slappet jeg av når det gjaldt manifestasjonene, og jeg har ledd, ristet, rykket og "whoooooaaahhhhh"-et med de beste av dem. Fra det tidspunkt var jeg en som forsvarte "Toronto" ...

Ettersom jeg hadde fått hender lagt på meg av mange Toronto-personer, begynte jeg å lure på det med overføring og hva jeg hadde mottatt. En dag mens jeg var i byen, drev noen amerikanske indianere med noe av urinnvånermusikken sin i gatene. Jeg stanset for å lytte, og mens jeg hørte på, begynte jeg å kjenne bevegelse i magen. Bevegelsen jeg følte, var svært lik den jeg kjente de gangene jeg "priste og tilba". Jeg tenkte med meg selv: Hvorfor blir ånden min beveget (på en måte jeg liker) av denne hedenske musikken? På dette punktet begynte jeg å lure på hva slags ånder jeg hadde åpnet meg for.

Uansett: "New Mystics"-møtet jeg fant meg selv på sist uke (jeg visste ikke at det var dem det var) fikk meg til fortsatt å føle at noe ikke var riktig. Selv om øynene mine var blitt åpnet for villfarelsen, kjente jeg ennå at det var et åndelig bånd. Jeg sier dette fordi "ånden" min noen ganger ga respons på det som pågikk i møtet selv om det åpenbart var kaotisk. Under lovsangen kom det også noen personer opp mens jeg tilba, og ba for meg. Igjen følte jeg at dette ikke var godt.

De første få dagene etter dette møtet var temmelig grusomme emosjonelt sett. Jeg kjente meg utkjørt, nede og deprimert. Jeg husket da at det var slik jeg ofte ville føle meg når jeg kom ut fra Toronto-møter. I de dager ville jeg tolke det som at Gud brakte negative saker til overflaten for å ta for seg ting. Idet dette begynte å skje igjen, begynte jeg imidlertid å tvile på at dette var tilfellet. Jeg fant det også hardt å be og lese ordet.

Uansett: Mens jeg lå i senga mi noen få kvelder senere, ble kona mi ledet til å begynne å be for meg. Idet hun ba, mens hun la hendene på magen min, så hun "en liten svart ting". Imidlertid la hun merke til at den lille svarte tingen ble holdt fast og grepet av en knyttneve. Etter hvert som hun ba, forsvant den. Hun fortalte meg ikke dette før på morgenen.

Etter at hun hadde bedt, følte jeg meg bedre og sovnet, og våknet opp neste dag, mye lettere. Hun fortalte meg da hva hun hadde sett. Måten jeg tyder det på, er denne: Gjennom håndspåleggelse og at jeg hadde åpnet meg for et bedrag, hadde fienden fått adgang.

Nylige hendelser fikk meg til å se sannheten om bedraget når det gjaldt ånden som var i virksomhet; øynene mine ble åpnet, men det var fortsatt et åndelig bånd på innsiden (sannsynligvis pga. overføring). Det faktum at den var holdt fast av en knyttneve ga meg den overbevisning at ånden hadde blitt "bundet", men at jeg ikke hadde blitt utfridd. Kanskje denne bindingen av ånden er det som har fått meg til å se sannheten, men imidlertid kom ikke utfrielsen før kona mi ba. Uansett: Helt siden denne opplevelsen har jeg funnet at mange "ting" har "løftet seg av meg".

Derbylynne skrev:

"Revival-fire" – jeg fant postingen din svært interessant, spesielt da du snakket om "responsene" du ville føle og fornemme i deg på ting som du visste ikke var av Gud (f.eks. indianermusikken) og hvor mye de liknet på hva du "følte" i respons på "gud" i disse møtene. Jeg har hatt de samme opplevelsene, og det har virkelig bekymret meg. Selv når jeg så på klippene om Kundalini, ville jeg "føle" meg selv begynne å respondere og få "krampetreknninger" og "nappe" og riste, og jeg ville skru det av umiddelbart fordi jeg ble temmelig "ute av meg" av det. Jeg har aldri vært i Toronto, heller ikke har jeg hatt "direkte" kontakt med noen som har vært der – men jeg har sett på tingene på God TV og jeg har "lagt hendene" på TV-skjermen for å "motta", og jeg tenkte at det ALT sammen var av Gud.

Jeg har omvendt meg helhjertet, men jeg undres på om det fortsatt er noe på innsiden av meg som trenger sterkere tiltak mot seg. Jeg har ikke fått mannen min til å be for meg angående dette, men det tror jeg at jeg VIL ..."

Brenda skriver:

"En svært kjær venn av meg som har vært bønnepartneren min i årevis, ble lokket inn i fiendens nett av bedrag omkring mange av tjenestene og manifestasjonene som dere omtalte. Etter å ha lest og lyttet til Internett-sendingene deres hadde vi en kraftfull bønnestund der vi omvendte oss og forsaket og befalte enhver ånd som vi hadde plukket opp fra disse falske profetene/demoners lære osv., å gå fra oss i Jesu navn. Vi brøt alle slags ting av oss. Det meste av det var dyp omvendelse og forsakelse/avvisning – takk for at dere blottstiller fienden og hans taktikker og all villfarelsen som menighetskroppen har falt dypt inn i ..."

Hvordan bli fri

Ja – hvis du har fått "håndspåleggelse" eller drevet med "soaking-bønn" under noen som helst av disse typer tjenester, er det svært viktig å *forsake og avvise* (fra det dypeste av ditt vesen i Jesu navn) og også *befale ut* disse Kundalini-åndene eller enhver annen "salvelse" som du har tatt imot. Husk: hele tanken er å "voldsomt støte ut" disse tingene i Jesu Kristi navn. Bli *satt fri* i hans mektige navn!

Det er livsviktig å forstå at hver eneste sanne troende har Gud-gitt autoritet til å befeste Guds herredømme over "territoriet" inne i seg, for å si det på den måten. Samtidig som det er viktig med dyp *anger* framfor Gud med sann "gudfryktig sorg" hvis du har åpnet deg for disse åndene, er det også livsviktig å vite at du kan *befale* disse tingene å gå i Jesu Kristi navn! Jeg snakker ofte om å "*forsake/avvise*" ting fra det dypeste av ditt vesen. Det er ikke "bare med munnen". Du er ment å bruke "Åndens Sverd". Du er ment å avvise og ekskludere disse tingene med hver del av deg – ånd, sjel og kropp – i Jesu Kristi mektige navn. Og de *vil* gå! Slutt å være "passiv" med det. Du er nødt til å bli aggressiv med disse tingene!

Det samme gjelder for andre områder av mørke i folks liv. Hvis du lider av depresjon eller dårlig temperament eller noen annen form av mørke som det ikke ser ut som du kan bli kvitt: *Befal* det bort fra det dypeste av ditt vesen i Jesu navn! Jeg viser til mange av disse tingene som ”festningsverk” heller enn ”demoner”. Og jeg har sett folk fullt ut befridd fra ting de tenkte var ”inngrodd” i dem – bare ved å dypt og fullstendig *befale* dem å dra i Jesu mektige navn. ”... for våre stridsvåpen er ikke kjødelige, men mektige for Gud til å omstyrte festningsverker” (2.Kor 10:4).

Guds hellige karakter

Et annet hovedpoeng som jeg pekte på i min opprinnelige Toronto-artikkel, var at mye av denne typen forførelse stiger opp av en falsk forståelse av ”*hvem Gud er*” – og karakteren hans. Selve synet vårt på Gud og personligheten hans kan enten stille oss laglig til for forførelse – eller beskytte oss mot den. Og eksakt samme prinsipp gjelder når man skal bedømme tjenestene til menn som Todd Bentley og John Crowder i dag. Som jeg skrev i 1996:

”På den ene siden har vi Torontos versjon av ”Gud” – et vesen som lever for å bringe ”berøringer” og kroppslige følelser og fornemmelser over folket sitt, som elsker å ”feste” med dem – å ”løse dem opp” så de kaster av seg all selvbeherskelse og gjør tåpelige ting som de aldri normalt sett ville gjøre. Mange av disse berøringene kan for dem som observerer utenfra framstå som ”stygge” eller til og med motbydelige og skremmende (liknende asyltype-mentale eller narkotiske forstyrrelser osv.), men hei, la oss bare få vårt sinn ut av veien, slappe av og nyte det alt sammen! Hvem bryr seg om at det ser eller høres fullstendig ”demonisk” ut (dyrelyder, hysterisk latter, bisarr rykking, etc.) så lenge det føles godt og ser ut til å helbrede alle de derre ”sårene” fra fortiden? For meg er dette selve essensen av berørings-følelser-Laodikea-synet på Gud – en Gud skapt fullstendig i deres eget bilde, og for deres eget forgodtbefinnende eller komfort. Kjærlighet uten ansvar. Barmhjertighet uten dom. En tillatende ”Julenisse”-Gud – perfekt for den hule, nytelses-elskende tiden vi lever i.”

Hvis dere har en falsk forståelse av ”*hvem Gud er*”, ber jeg dere innstendig om å omvende dere, venner. Hvis Guden din ikke er en Hellig Gud, men snarere en ”party”-Gud eller en stor ”Velsignelse”-sugar-daddy på himmelen – da vil du åpne deg opp for villfarelse og bedrag om og om igjen. Vi er nødt til å få begrepet ”Hvem Gud er” rett – for å unngå dødelig, åndelig forførelse i disse Siste dager.

Kapittel 3

Øyenvitners advarsler

Vi sa tidligere i denne boken at det fins sterke forbindelsesledd mellom tjenester og bevegelser som Rodney Howard-Browne, Toronto-velsignelsen, den profetiske bevegelsen, Lakeland-vekkelsen, Todd Bentley, John Crowder osv. Og forhåpentligvis så du en bekreftelse på dette i forrige kapittel. I flere år har folk nå erfart de samme typer ”manifestasjoner” utover i disse ulike kretsene. Og det er fordi det er nøyaktig den samme ”salvelsen” – nøyaktig den samme ånden.

Som jeg sa kjenner jeg godt til disse forbindelsesleddene siden jeg var en del av den profetiske bevegelsen i elleve år. Men jeg kjempet også en ”retrettkamp” hele den tiden, idet jeg prøvde å holde mye av dette søppelet ute (og for det meste mislyktes). Jeg var svært klar over hvor det kom fra, og hvem som bar det med seg. Og jeg ønsker å fortelle deg: Årene 1994-1998 var en svært vanskelig og urolig tid for tjenesten vår pga. dette.

Spesielt i løpet av 1996 og 1997 ble jeg nesten bokstavelig talt bombardert med stadig flere sinte e-poster fra ledere og kristne verden rundt som prøvde å få meg til å bremse. Enda verre ble det da vi la ut våre første artikler om Brownsville-vekkelsen. Det var svimlende – oppstyret som fulgte!

Det vi må være klar over, er at Toronto var en svært ”smittsom” salvelse. Den spredte seg så å si overalt – ganske enkelt gjennom håndspåleggelse. I England i de årene lot de to mest framstående sentrene for ”overføring” av denne salvelsen til å være Sunderland Christian Centre under Ken og Lois Gotts ledelse, og Holy Trinity Brompton under Sandy Millar. Begge steder fikk tak i ”salvelsen” sin direkte fra Toronto. Men nå var den i ferd med å bre seg utover i en helt ny flokk.

Brownsville – det neste store

Vekkelsen i Brownsville, Pensacola var på enkelte måter noe av et enigma. Den hadde sitt sentrum i en Assembly of God-menighet. Og ulikt Toronto selv innebar Brownsville definitivt ekte omvendelsesforkynnelse, pga. engasjementet til menn som Steve Hill og Dr. Michael Brown – som hadde vært hellighets- og omvendelsesforkynnere i årevis før dette tidspunkt. (Jeg gjetter at A.O.G. kanskje ikke hadde tatt imot denne bevegelsen om det ikke hadde vært for dette.) Imidlertid er det ikke tvil om at Toronto-ånden ble gitt diger plass der også – helt fra starten.

18. juni 1995 var dagen da Brownsville-vekkelsen offisielt brøt ut. Selv om den virkelige omvendelsen var framtreddende til tider, var ”Toronto” også en enorm faktor. Og de prøvde ikke en gang virkelig å skjule det.

Når vi snakker om ”manifestasjonene” som foregikk i deres midte, beskrev Brownsville-pastor John Kilpatrick selv dem som: *”Fall på gulvet ... fysisk helbredelse, motta syner, føle Guds kjærlighet, latter, risting av hode, hender, føtter og kropp; dyp bøyning.”*

Kan noen se noen virkelig forskjell på Toronto-manifestasjonene og dem som ble beskrevet i Brownsville? Svaret er ”nei”, for det fins ingen virkelig forskjell. Det var bare omvendelsesforkynnelsen som virkelig satte Brownsville i en særstilling. Så det virket som det var en slags ”blanding”.

Da Steve Beard fra Good News Magazine intervjuet Steve Hill, hovedforkynneren i Brownsville, spurte han hvordan han hadde kommet til å befinne seg i Holy Trinity Brompton – den store ”Toronto”-menigheten i London – like før han dro til Brownsville. Steve Hill prøvde ikke engang på å skjule noe. Han svarte:

”... de lo, de falt, og jeg hadde en svært kritisk ånd ... Jeg gikk inn i den ærverdige anglikanske kirken i London sentrum rett ved Harrod’s, byens mest velstående område, og skrittet over omtrent 500 kropper, folk som ristet over hele stedet ... Herren talte til hjertet mitt og sa: ”Du behøver ikke å snakke med Sandy Miller. Bare få ham til å be for deg ... Jeg gikk opp til ham, han la hendene sine på hodet mitt, og det var over. Jeg mener: Jeg gikk i gulvet under kraften ...”

Så der har du det! Det var slik Steve Hill fikk tak i denne ”salvelsen”! Og tydeligvis overførte han den rett inn i Brownsville da han dro dit kort tid etter. Gitt at både John Kilpatrick og Steve Hill innrømmet denne sterke ”Toronto-aktige” innflytelsen i Brownsville, skulle du tro at det ikke ville ha vært noen bestridelser om det. Men du skulle ha sett ildstormen da jeg skrev min første artikkel om emnet!

Den het ganske enkelt: ”Brownsville, Pensacola – Toronto or Not?” Men en ting jeg skulle ha gjort som ville ha gitt artikkelen mer balanse, var å sterkt rose omvendelsesforkynnelsen som fant sted. For det er et faktum at mange som besøkte Brownsville, ble brakt til dyp syndserkjennelse av forkynnelsen og virkelig omvendte seg fra syndene sine. Jeg burde ha vært langt mer høyrøstet i min anerkjennelse av dette enn det jeg var. Men jeg var for opptatt av Kundalini-invasjonen, som så ut til å gå opp et nytt gir.

Det er grunnen til at jeg i dag kaller Brownsville et ”enigma” (gåte, mysterium e.l., *overs kom.*). Det var som en blanding av begge tingene – det gode og det dårlige. Og noen ganger var det svært vanskelig å finne ut av hvilken side som holdt på å ”vinne”. La meg gi deg et eksempel. Sent i april 1997 mottok jeg følgende e-post skrevet av en kvinne som viste seg å være en av hovedbønnelederne i Brownsville. Denne e-posten ble entusiastisk omdelt av en *pro-Pensacola*-e-postliste:

”Håper disse siste rapportene fra Brownsville begeistrer dere like mye som meg! – Jim W.

Fra: Cathie W.

Skrevet av en venn om Gotts’ besøk hos Brownsville

Kjære Cathleen.

Du spurte meg om ståa ... Så ... her kommer det!

Gotts (Ken og Lois) fra Sunderland i England er her ... for en konferanse i Brownsville. (Fru Kilpatrick kom nettopp hjem fra menigheten deres også ...)

Vel ... de ser ut til å ha en impartation for forbønn og at de går et stykke dypere i elven ... !!!

I går kveld ba de for bønneteamet i omtrent tre kvarter før gudstjenesten. Det var slik en sterk salvelse. Rommet var fullt av alle oss, som oppførte oss som om elektrisitet ladet seg gjennom oss i svære bølger. Ustyrlige skrål kom ut av oss ... Faktisk ... au da ... treffer de meg mens jeg prøver å beskrive det. Hodet mitt driver og blir svelget av skuldrene mine i svære rykninger idet ”OHHHH!” kommer ut av munnen som om stemmen og kroppen min synkroniseres. Sist kveld ... så hodet ut til å komme så mye lavere enn skuldrene at på ett tidspunkt var hodet i blusen ... ha ha ha ha ha ... Jeg begynner å le nå whoa Oops ... der går jeg i gang igjen! En eller annen gang mellom 6.15 og 7.00 ble øreringene mine brutt av ... Hvem vet hvordan eller når? Kanskje skuldrene mine gjorde det!!! ...

Vel – etter de bønnene sist kveld manifesterte vi sånn som vi gjorde det i begynnelsen ... bare høyere. Å prøve å gå var vanskeligere. Å gå rett framover og fullstendig oppreist var nærmest umulig hele kvelden. Å forbli stille var også nærmest umulig. OH-ene kom uten tanke eller forutviten om at de var i ferd med å komme.

Jeg var satt opp til å be i kapellet sist kveld ... Ånden så ut til å styrte rett gjennom personen som ble bedt for og traff catcher-en [den som står og tar imot ved evt. fall eller holder på personen ved ustyrlige/merkelige manifestasjoner (/åndsåpenbareiser), overs. kom.] også. Knærne ga mer og mer etter, og jeg endte på huk med medfølgende "OHHHHHHHHH!"

Jeg fikk Pastor S – fra en annen AOG [en annen Assemblies of God-tilsluttet menighet, overs. kom.] til å be for meg ... Jeg startet med dyp bøyning til han berørte hodet mitt, og så ble jeg elektrisk helt til jeg datt i gulvet. Hodet mitt prøvde å gjemme seg i blusen min igjen ... ha ha ha ha ... lommene ble tømt ... kort og sertifikater var overalt. Jeg kunne se dem, men jeg kunne ikke få tak i dem. Noen rundt meg prøvde å hjelpe meg opp, men det nyttet ikke ... Beina ville ikke holde meg oppe. Jeg vet ikke hvor lenge jeg lå nede, men da lysene begynte å bli slått av (Søte Elmer slår til igjen!), fikk jeg meg selv til å komme meg opp og vaklet i en foroverbøyd stilling hele veien til bilen. Jeg tok OHHH-ene hele veien. Ingen legger noe merke til folk som meg lenger ... det er ikke noe uvanlig syn her. Men for et medlem av bønneteamet ... som kan håndtere en hel del salvelse, er det en smule uvanlig å bli så overvunnet. Jeg måtte sette cruise control-en i bilen til 35mph, for ellers ville jeg ha tatt meg selv i å sakke ned til 20 mph ettersom jeg bokset luften i forbønn hele veien hjem ...

Jeg drømte at jeg var i kirka mens jeg sov. Rykninger vekket meg adskillige ganger. Det var svært hyggelig. Da jeg kom til lab-en i morges og hentet noen foto av Gott som ba for noen andre dagen i forveien ... begynte jeg bøyningen og måtte stoppe å se på dem i offentligheten!!! Istedenfor de høye OHH-ene ... fikk jeg noen mer stille EWE-er ... ha ha ha ha ... den stakkars laben ... de kjenner meg nå!!! Jeg vil skrive om banner-gudstjenesten og gyllent alter-gudstjenesten senere ... men siden du spurte hva som skjer ... måtte jeg bare fortelle deg det mens dette ennå er ferskt!

Som jeg sa ble det bekreftet at denne e-posten var skrevet av en anerkjent bønneleder i Brownsville. Jeg håper du kan se hvorfor jeg var så opptatt av "ånden" som ble "overført" der – for troende fra over hele verden skyndte seg til Pensacola for å ta denne salvelsen med tilbake til menigheten sin. Jeg kjente at jeg ikke hadde noe annet valg enn å tale ut med tanke på de dyrebare fårene – og å gjøre det i de mest inntrengende ordelag.

Vi var nå ikke lenger helt "småguttene" i bunn av verden som alle overså. Vi var fremdeles små, men en god del folk videresendte materialet vårt overalt i verden. Til og med Dr. Michael Brown selv følte at han måtte skrive artikler spesifikt mot de tingene vi sa. Presset fra rundt på kloden om å inngå kompromiss og rygge tilbake var intenst. Men når jeg virkelig så på *fakta* og sitatene fra ledernes *egen munn*, innså jeg simpelthen at vi aldri kunne slutte med advarslene våre. Det pågikk virkelig en "invasjon", og hva som enn måtte komme, var det viktig for oss å holde stand. Men dette var vanskelige dager, fylt av press.

Naturligvis: Hovedsaken vi ble anklaget for, var at vi skulle være "dømmende" eller "religiøse". Mange kalte oss "brødrenes anklagere" og andre fryktelige ting. Etter måneder på måneder av dette kan det begynne å tære på en. Men hvordan kan du rygge unna i en slik situasjon? Hva skjer med de dyrebare fårene dersom ingen advarer dem noe mer om overhengende fare? Advarte ikke Jesus og apostlene om visse tjenester i sin tid – pga. faren for fårene? Skal vi bare lukke munnen og la fremmede ånder bedra og ødelegge menigheten? Befaler ikke Skriften oss å utløse alarmen for Herrens menighet hvis vi ser at slike ting forekommer? Vi *ønsket* ikke å bli kjent som de "negative nay-sayers" (nay er en gammel eng. form av "no", "nei", overs. kom.) – men fortell meg: Hvilket valg hadde vi?

Det syke blir sykere

Jeg håper det begynner å bli tydelig nøyaktig hvor de ”drukne” krumspringene av menn som Todd Bentley og John Crowder kommer fra. Det startet alt sammen lang tid tilbake med Rodney Howard-Browne og Toronto-velsignelsen. Disse karene er ganske enkelt ”barn av revolusjonen”. Men sånn i tilfelle du ennå ikke begriper helt hvor nære disse forbindelsene og ”åndene” er: Her kommer noe som bare legger til vemmelse på vemmelse til det vi allerede har sett. Den kalles ”Ny vin-drikkesangen” – og ble lagt ut for noen år siden av et svært prominent par i Toronto-bevegelsen, Richard og Kathryn Riss. Nedenunder er utdrag fra e-posten de sendte ut på ”New Wine”-epostlisten for å promotere den:

Kjære drankere på ny vin:

Jeg er ikke sangforfatter, ei heller sønn av en sangforfatter, men Herren ga meg en ”Drankere på ny vin drikkesang nr 1”. Du kan syngre den til melodien til ”Tis the Gift to be Simple” eller ”When the Roll is Called Up Yonder”. Se om den gjør deg så full som den gjør meg! Den går slik ...:

*Jeg er bare et party-dyr som beiter i Guds trau,
jeg er en Jesus-junkie, kan ikke få nok!
Jeg er en alkoholiker på denne flotte Nye Vinen,
for Helligånden heller, og jeg drikker hele tiden!
Jeg ler som en idiot og bjeffer som en hund,
og blir jeg ikke edru snart, så hoppe’ jeg som en frosk!
Og jeg galer som en hane helt til morgengry,
for Helligånden beveger seg, og jeg kan’ke holde meg unna!
Jeg brøler som en løvinne som er ute på jakt,
jeg ler og jeg skaker, kanskje uler som ei ugle!
Siden Guds hellige elv startet å boble opp i meg,
søler det på utsida, og den setter meg fri!
Så jeg vil knase og jeg vil dyppe og jeg vil danse rundt omkring,
for kirkebenken var grei, men det er gøyere på bakken!
Så jeg vil hoppe som en kengurustylte, så falle til gulvet,
for Helligånden beveger seg, og jeg vil bare ha MER! ...*

Noen spurte meg om tillatelse til å ”bruke den”. Jeg sa til Herren at hvis Han noen gang ga meg noe musikk, ville jeg gi den bort. Så reglene jeg nettopp fant på for ”å bruke den”, er:

- 1. Alle sammen, syng den så mye dere ønsker og bli så fulle som dere kan! Bare å tenke på den gir meg hellig latter. Jeg lærte bort Jesus-junkie-verset (det var alt jeg kunne få til når jeg lo så hardt) til vår lille bønnegruppe i går kveld, og de ble alle temmelig fulle, til presbyterianere å være. Spesielt siden typen som skulle ta med seg gitaren sin, kom forsinket, uten den, så den eneste andre musikken vi sang hele kvelden, var ”Happy Birthday to You”. A capella.*
- 2. Gi den videre til så mange drankere på ny vin som du ønsker ...*

Blessings! Kathryn Riss.

Jeg regner med at vi kunne bli beskyldt på dette tidspunkt for å rette pekefinger mot andres ”moro”. Tross alt virker det temmelig harmløst og fjollete å komme inn i den slags åndelig ”drukkenskap” som beskrives over. Imidlertid er det store problemet at den selvsamme ”salvelsen” som produserer all denne drukkenskapen og dårskapen, er den samme ånden som gjør folk steine av Kundalini. Dette er simpelthen én side av den selvsamme ånden – akkurat som

rykkingen, latteren, krampetrekningene og ”slange”-fornemmelsene osv. Det kommer alt sammen fra den samme kilden.

Etter mer enn femten år tror jeg det nå er mulig å se hvilken ytterst syk og destruktiv frukt denne ånden har frambrakt i det lange løp (selv om det, selvfølgelig, virket som flott ”moro” i starten).

Paul Gowdy, en tidligere Vineyard-pastor fra Toronto-området, gjorde følgende observasjoner noen år senere:

”Etter å ha vært tre år midt i der Toronto-velsignelsen gikk hardest for seg, var Vineyard-forsamlingen vår i Scarborough (Øst-Toronto) ved selvutslettelsens rand. Vi fortærte hverandre, med sladder, med å falle hverandre i ryggen, splittelse, sekter, kritikk osv. Etter tre år med ”soaking”, bønn for mennesker, risting, rulling, latter, brøling, tjenestegjøring hos TACF (”Toronto Airport Christian Fellowship” (tidligere ”Toronto Airport Vineyard”) for de ”uinnvidde” – nå ”Catch the Fire Toronto”. (”Catch the Fire”-navnet hadde ved navnebyttet lenge vært i bruk om mye virksomhet som var tilknyttet menigheten.) Overs. kom.) på bønneteamet deres, lovsangsledelse hos TACF, forkynnelse hos TACF, i grunnen at vi levde hos TACF – var vi de mest kjødelige, umodne og forførte kristne jeg vet om. Jeg husker at jeg sa til min venn og hovedpastor i Scarborough Vineyard Church i 1997 at helt siden Toronto-velsignelsen kom, har vi omtrent falt fra hverandre! Han var enig!

Min erfaring har vært at åpenbarelsen av åndelige gaver som nevnes i 1.Korinterbrev 12 var mye vanligere i forsamlingen vår før januar 1994 (da Toronto-velsignelsen startet) enn i denne perioden av angivelig Helligånds-besøkelse.

I 1992-1993 ville vi, når vi ba for folk, oppleve det jeg tror var genuin profetisk tale, befrielse og mye nåde og velvilje fra Herren. Etter Toronto-velsignelsens start forandret all betjeningstid seg, de eneste bønnene var ”Mer, Herre, MER”, ropingen av ”ild”, den rykkende ristingen av kroppen med ”ooh ooh OOH WOOOAAH”-bønnen. (Jeg tuller ikke med deg!) ...”

Det høres ikke ut som om Paul Gowdy vurderer den langsiktige frukten av Toronto som noe annet enn ”dårlig”. Og jeg må si meg enig. Faktisk tror jeg at denne ”ånden” har etterlatt seg et slep av ødeleggelse gjennom Kristi Kropp i løpet av de siste seksten årene som er nesten hinsides fatteevne. Enn videre tror jeg at vi ville måtte streve for å komme fram til noe som helst i hele menighetens historie som har skapt mer kaos. Man skulle nesten tro at det var ”dommen” – som begynner i Guds hus.

Kapittel 4 Invasjon

Mange kan ikke, når de finner ut hvor mange år jeg forble innen den profetiske bevegelsens rekke, forstå hvorfor jeg ikke dro mye tidligere. De spør meg: ”Kunne du ikke se hvor villfaren den var?” Svaret er: ”Jo, det kunne jeg!” (Jeg har nettopp lagt ut om hvor ille ting var!) Men i lang tid kjente jeg at ved å forbli involvert med den og kalle til en tilbakevending til de opprinnelige prinsippene og det opprinnelige kallet over den bevegelsen, kunne noe fremdeles bli berget.

Du må være klar over at den moderne profetiske bevegelsen ikke alltid var slik den er i dag. Grunnen til at jeg ble trukket til den til å begynne med var at opprinnelig – i dens tidligste dager – var dette en bevegelse som var opptatt av hellighet, forbønn og sann vekkelse.

Det hadde alltid virket svært betydningsfullt for meg at da den moderne ”profetiske bevegelsen” begynte i Kansas City i 1982, talte Gud svært tydelig til lederskapet og sa at den skulle bli bygd på ”fire normer” – som var: (1) Bønn dag og natt; (2) Hjertets hellighet; (3) Urokkelig tro; og (4) En ekstrem givertjeneste til de fattige. Et annet fremherskende ord fra Herren til bevegelsen helt i begynnelsen var: ”Jeg kommer til å forandre forståelsen av og uttrykket for kristendommen *på jorden* i løpet av én generasjon.”

Forestill deg nå at den moderne profetiske bevegelsen faktisk hadde tatt et skikkelig standpunkt, og høylydt og frimodig proklamert disse ”fire normene” til menigheten utover i 1980-årene. Forestill deg at de hadde brukt sin velkjenthet til å forkynne ”bønn natt og dag, hjertets hellighet, urokkelig tro og en ekstrem givertjeneste til de fattige”. Forestill deg at *det* var budskapet de ble kjent for!

Men nei. I stedet ble de kjent for skrullete lærer, falne profeter og underlige ”manifestasjoner”. Det var noe av renhet ved de tidlige dagene på 1980-tallet, men den så ut til å vare i bare noen få år. Langsomt ble hele tingen infiltrert, og endte med å bli en fryktelig, åndelig hengemyr.

Er det ikke mulig at Gud ønsket å reise opp en profetisk stemme i de dager for å kalle den laodikeiske menigheten til omvendelse før det var for sent? (Det var profetier om dette på den tiden.) Jeg tror dette er meget mulig, men det var ikke det som skjedde. Faktisk viste 1980-årene seg å bli ”tungen på vektskålen” for at utskeielser og grådighet strømmet inn i menigheten – og i særdeleshet inn i den karismatiske bevegelsen. Disse årene var tiden da velstandsdoktrinen gjorde enorme innhogg, og TV-evangelister begynte å føre Kristi navn inn i større og større vanære.

Forestill deg at det fantes en virkelig profetisk bevegelse til å ”rope av full hals og uten stans” på den tiden. Menighetens historie helt opp til vår egen tid kunne ha vært enormt annerledes. Men så skulle ikke skje.

Det var aldri meningen at den profetiske bevegelse skulle bli dominert av ”åpenbarende” opplevelser eller spektakulære drømmer og syner. Den var ikke ment å skulle handle om boksalg eller å arrangere konferanser. Den var ment å overlevere et ord som ville skake menigheten ut av slumringen sin – som ville gjennomføre hjertet hennes med ”gudfryktig sorg” og dyp omvendelse før det var for sent. Den var ment å komme med stor rystelse og forandring – å handle som en ”døperen Johannes” til nasjonen.

Men så kom ”invasjonen” – og ødela det lille som var igjen.

Kansas-profetene

Da Toronto slo til i 1994, hadde Kansas Citys profetiske bevegelse allerede alvorlige problemer – og hadde allerede tapt en stor del av hva den hadde i begynnelsen. Bevegelsen ble ledet i Kansas City av Mike Bickle – ikke en ”profet” selv, men mer en forbeder og pastor. Bevegelsen hadde begynt med en hel del bønn i 1980-årene, men ble nå mer og mer drevet inn i dypt bedrag av fienden. Og Toronto kom til å være dråpen som fikk begeret til å renne over. “Den profetiske bevegelsen” ville aldri bli det samme igjen.

Så – støttet denne Kansas-bevegelsen ”invasjonen”? Gjett om den gjorde! De falt for den med krok, sene og søkke. De hadde drevet og profetert ”vekkelse, vekkelse” i så lang tid at de holdt på å bli ganske så desperate på denne tiden. Og så falt de tilsynelatende for den første ”kraft”-bevegelsen som dukket opp – enten den var falsk eller ikke. Faktisk ble de noen av dens største talsmenn.

Mange som støtter Mike Bickles tjeneste i dag, er ikke klar over at i en av hans mest populære bøker, ”Growing in the Prophetic”, har han en hel seksjon hvor han forsvarer Toronto og de merkelige manifestasjonene som forekom. Det er også et faktum at da hoved-”Toronto”-menigheten ble utstøtt fra Vineyard-bevegelsen sent i 1995, tok Mike Bickle sin egen menighet ut av Vineyard ”i sympati”. Det var i de årene at den profetiske bevegelsen og Toronto nesten ble ”én bevegelse”. Det var helt vanlig at du så store profetiske konferanser der ledere fra Toronto-/River-bevegelsen delte plattform med de store ”profetene”. Alt dette ble helt alminnelig. Og ingen overraskelse var det at profetiske møter rundt i verden snart begynte å likne på ”menasjeriet” vi så i Toronto.

Jeg vet ikke om du noen gang har tjent i en menighet hvor pastoren rykker til med hodet sitt – helt plutselig og med få øyeblikks mellomrom mens han snakker, og gir fra seg et lite ”vræl”. Ja, jeg har forkynt i en sånn menighet. Eller kanskje du har vært i møter der du nesten følte at du var i en dyrehage – fordi så mange merkelige ”manifestasjoner” inntraff over hele rommet. Ja, jeg har vært i dem også.

Det kom svært kjapt til det punkt der den profetiske bevegelsen nesten ble ”Toronto”s hoved-”bærer” og -talsmann. Og idet de smeltet sammen som Én, ble ”konformitetspresset” nesten ikke til å bære. Hvis du ikke føyet deg og ble med på det, fikk du trøbbel.

Men fortsatt kom vi fram til at vi helt enkelt ikke kunne rygge tilbake. Hvert eneste grann dømmekraft i meg skrek at dette var ”forfalskningen” som feide gjennom før den virkelige vekkelsen. Jeg følte det var en ”test” – for å se om profetene virkelig var ”de som elsket sannheten”, og også for å se om de kunne bli betrodd å lede tusener av unge omvendte i en fullt utsprungen vekkelse. Det fins ikke tvil i mitt sinn om at den profetiske bevegelsen på en miserabel måte strøk på denne prøven. Og det har ledet direkte til alt det sprø og ubalanserte som vi ser i dag. Dette er stedet det egentlig kommer fra.

Plutselig fant de villeste ting sted – og ble fullstendig godtatt som noe som var ”fra Gud”. Folk manifesterte på en måte som klart ville ha blitt vurdert som ”demonisk” før – men nå ble det godtatt som noe som på en eller annen måte var ”av Ånden”. Det var som et levende mareritt. Vi kunne knapt tro det. Og presset om å føye seg var utrolig.

Hele greias grunnleggende mantra var selvfølgelig ”å ikke bedømme” disse tingene med din forstand, men helt enkelt ”åpne deg” for dem. Men er ikke dette nøyaktig hva New Age lærer? Hva slags ”prøving” [av ånder] er det [1.Kor 12:10]?

Da jeg publiserte det jeg hadde kommet fram til om alt dette, ble jeg selvfølgelig angrepet – spesielt innenfra den profetiske leiren selv (tross at jeg var ”en av dem”, for å si det på den måten. Faktisk tror jeg det gjorde det verre). De ønsket ikke at noen skulle ødelegge ”festen”, og var bitre. Og så fortsatte tilintetgjørelsen.

Den totale mangelen på prøving blant så mange ”profeter” i dag, de tåpelige og ubibelske praksisene osv. – svært mye av det stammer fra denne perioden. Det er faktisk en form for ”blindhet” som utvikles. For hvis noen blir ved med å ”tro på en løgn”, vil han eller hun bli gitt over til den. Og dette er desto sannere for profeter. For profeter er ment å *elske sannheten*.

Toronto som en ”test”

Som jeg sa er jeg overbevist om at denne bevegelsen hovedsakelig var en ”test” for menigheten. En Ånds-fylt forkynner som heter Royal Cronquist, skrev de følgende kommentarene:

Dette gjelder den såkalte ”lattervekkelsen” som begynte i Toronto, Canada og spredte seg utover i nasjonene. I alle møtene jeg deltok i, fikk jeg følelsen av forlegenhet, deretter skam, og til slutt forlot jeg møtet, sorgtung i det indre mennesket. Jeg foretok aldri en endelig dom, for jeg måtte søke Herren i bønn angående all den negative sansingen som pågikk inne i meg ...

Senere viste Jesus seg for meg i rommet, og det Han sa, overveldet, sjokkerte og overrasket meg: ”Manifestasjonene som nå pågår i lattervekkelsen, har forekommet i varierende grader ved enhver utøvelse av Den Hellige Ånd. Men i denne ga vi stor frihet til Satan, idet vi ga ham fullmakt til å sette i gang og gjøre slik han ville ...

Vi ønsket å sette folket vårt, spesielt menighetsledere, på prøve for å se om de ville ”skjelne åndene” og se om de var av Gud eller ikke (1.Joh 4:1); for å undersøke alt og holde fast på det som var godt, og sikre at alt herliggjorde Guddommen i holdning, motiv, ord eller gjerning (1.Tess 5:21); for å se om lederne ville holde eller bevare møtene sømmelige og med orden (1.Kor 14:40). Til og med mange av velsignelsene og de klart synlige miraklene kom fra Satans kilde med vårt samtykke.”

Menighetsledere strøk soleklart på prøven. Hvorfor? Fordi de har unnlatt å søke råd hos Den Høyeste (Jer 23:16-22). Derfor vil Han på Herrens dag, fordi de har nektet å vokse opp til Gud i alle henseender, gi dem over til deres egne lyster. Derfor sender Han dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen (jf. 2.Tess 2:10b-11; Åp 13:14a) ...

Det fins ikke noe verre enn å bli ”gitt over til å tro en løgn” av Gud – simpelthen fordi du har jaget etter ”kraft” og opplevelser så mye at du er villig til å falle for hva som helst. Etter min mening er det å bli ”gitt over” slik, den ytterste form for villfarelse. Det er en skjebne jeg ikke ville ønske over noen. Så, skjedde dette med Toronto? Sørgelig nok må jeg konkludere med at – ja, det gjorde det. Det var et svært ”sterkt selvbedrag” involvert i alt dette. Og vi så det igjen senere da Lakeland dukket opp. Den samme blindheten, det samme forvrengte tankesett blant ledere. Det var i sannhet forbløffende.

Jeg har studert kirkehistorie lenge nok til å vite at det aldri før har vært en slik verdensvid ”Kundalini-invasjon” av menigheten. De siste seksten årene har inneholdt noe jeg tror aldri har inntruffet andre steder i historien: en massiv invasjon av forførende ånder av en størrelse og rekkevidde man knapt kan fatte. Men jeg tror at Gud selv vil få det siste ordet.

Hvem var Kansas-profetene?

Det er ikke tvil om at hovedprofeten i Kansas gjennom alle de tidlige årene var Bob Jones. Det er svært vanskelig å sette fingeren på når han begynte å komme på avveier og inn i bedrag, men jeg tror det skjedde gradvis i en prosess. I 1992, etter noe av en skandale, forlot han Kansas City for å slutte seg til Rick Joyners tjeneste i North Carolina. I dag er jeg av den overbevisning at tjenesten hans er temmelig bedervet. Han profeterte alle slags storslagne ting over Lakeland før det braste sammen – og står generelt sett bak mye av det sprø og ubalanserte som pågår i profetiske kretser i dag. Som en stor supporter av Kundalini-invasjonen har han i mine øyne sørgelig nok blitt en forkynner som bør unngås.

For å gi deg en viss anelse: Her er en avskrift av noen av Bob Jones' kommentarer til Todd Bentley på plattformen i Lakeland:

BOB: "Jeg løste ut englene mine til ham ... denne mannen fra Canada spurte etter englene mine; denne Wind of Change (Forandringens Vind) er mektig. Med unntak av erkeenglene så er denne "Wind of Change" den mektigste engelen ..."

BOB TIL TODD BENTLEY: "Idet jeg ser på deg, vibrerer du. Du vet at det fins to portaler – med klokken og mot klokken. Når du vibrerer, stenger du demonisk vibrasjon. Vibrasjon mot klokken er demonisk. Vibrasjonen er helbredelse (eller "helbredende"; Jones sa "healing", overs. kom.). Virker det eiendommelig?" [Han vifter med hendene.] ... Jeg løser den ut til deg."

Jeg vet ikke hvordan det er med deg, men jeg kan ikke engang se noe fjernt bibelsk ved kommentarene over. Men sørgelig nok har Bob Jones nå i årevis vært en "mentor" for mange av de største "profetene" og karismatiske lederne i verden – inkludert Rick Joyner og andre. Ikke noe rart at ting er i den tilstanden de er i!

De andre velkjente "profetene" ut fra Kansas var John Paul Jackson og James Goll, og i senere år Paul Cain. Igjen: Jeg tror at de alle nå har tjenester som er sørgelig bedervet av falske ånder i en eller annen grad – og jeg ber folk innstendig om å unngå dem hvis det i det hele tatt er mulig. Uansett tjenestegjør selvfølgelig ingen av disse mennene ut fra Kansas lenger. Det var Rick Joyners Morningstar Ministries som begynte å mer og mer bli den profetiske verdens "sentrum" fra midt på 1990-tallet og videre.

Ting blir fremdeles verre ...

Da 1999 kom, hadde de første to store "bølger" – Toronto og Brownsville – endelig roet seg. Men Kundalini-invasjonen var ikke ferdig ennå – ikke på langt nær! Det som skjedde, var at den trakk seg tilbake og inn i den profetiske bevegelsen, hvor den kunne trenge gradvis inn og mutere – klar til å hoppe ut og innhulle den karismatiske verden enn en gang når muligheten oppstod. Men nå ble ting *enda* merkelige enn de noen sinne hadde vært før.

Dette var årene da alle slags rare og merkelige New Age-type fenomener tok over. Det kom en stor mani med "portaler", transer/henrykkelser, merkelige "engler", gullstøv, edelstener, åndelig drukkenskap, lys-/ildkuler, trommesirkler, "tredje himmel"-visualiseringer – og enhver annen bisarr ting du kan forestille deg. Mange kristne kunne ærlig talt ikke se hvor mye "New Age" alt dette var i ferd med å bli – men det var i sannhet så opplagt som det var mulig å få det! Og naturlig nok kom det stort sett fra den samme forførte mengden som hadde vært inne i den tidligere selsomheten. Jeg antar at det er som med en rusavhengig. Du behøver en større og større "high" for å holde deg gående. Og slik kom hele bevegelsen ytterligere og ytterligere av sporene.

Og sammen med disse merkelige nye fenomenene kom en helt ny bølge av ”profetiske” ledere som spesialiserte seg på slike ting.

Patricia King var en som ble et stort navn i denne perioden. Ikke det at hun egentlig var ”ny” – men brått ble hun og en hel masse andre mer og mer framstående. Todd Bentley var en annen. Det var også David Herzog og Joshua Mills, Bobby Conner og Paul Keith Davis – og mange andre.

Den profetiske selsomheten brer om seg

La meg dele et vitnesbyrd – for å gi dere en viss anelse om hvilke farlige og underlige åndelige praksiser som nå begynte å dominere denne bevegelsen. Den følgende beretningen kommer fra en eldre kvinne som jeg kjenner som en svært dedikert og Ånds-fylt kristen – en virkelig bønnens kvinne.

Lynn skrev:

”Etter at jeg tok imot Den Hellige Ånds dåp, begynte Gud å gjøre et mirakel i hjertet mitt, og jeg forsto for første gang i mitt liv hva reell synd var, og at det adskilte meg fra en Hellig Gud ... Jeg var så åndelig sulten etter Ham. Problemet mitt var at jeg begynte å se etter Ham på alle de gale stedene. Mitt første møte var å sitte under Jill Austins undervisning – og å bli undervist og bedt over av henne og høre om alle hennes englebesøkelser. Dette åpnet bare flere og flere dører til villfarelse og mørke. Det er ved Guds nåde at jeg var i stand til å komme ut av denne villfarelsen – men ikke helt med en gang eller uten at Gud radikalt viste meg hvordan jeg hadde gått feil.

Den profetiske bevegelsen ble presentert for meg fordi Jill Austin var med hele den profetiske bevegelsen i Kansas City, og jeg stolte på dømmekraften hennes. Hun var jo tross alt en profetisk røst? Jeg begynte å løpe rundt til alle konferansene med de store navnene – var også med og ba under noen av dem – uten å innse at jeg arbeidet i kjødet og så til mennesket mer enn til Gud. Det fins et kjempestort bedrag der – at satan får deg til å tenke at du søker inderlig etter Gud. Jeg har hørt alle fortellingene om engler – englestøv – fjær. Men jeg innså ikke at dette var bare enda ett bedrag fra satan for å distrahere tilbedelsen, så du tilber opplevelser – mennesket og engler – istedenfor Gud. Imidlertid tilbad jeg aldri engler – men fokuset mitt var på ”Guds menneske” og hvor åndelig Guds menneske er – og jeg kan si deg: Det er akkurat det disse personene med store navn lever for – de er ikke rike på millioner av dollar fordi de forkynner korset og omvendelse.

Mørkets ånder følger de fleste av disse store konferansene, og Den Hellige Ånd viste meg rødt flagg og tillot meg å se denne mørkets ånd i to av disse store kvinnekonferanselederne – til og med til det punkt at de skrek skingrende – og da sa jeg: Takk, Herre, for at du har vist meg at disse er falske profeter. Og så drar jeg for å se etter de som er ekte – ”nettopp, ja!” – og akter fortsatt ikke på Den Hellige Ånds lille stemme inne i meg. – Rodney Howard-Browne – og Den Hellige Ånd viste meg fortsatt mørket og ånden han opererte i – så jeg bestemte meg for å sjekke ut Patricia King og Todd Bentley og deltok, uvitende om deres tredje himmel-guidede visualiseringer, på en femdagers konferanse av Patricia King og deretter to av Todd Bentleys konferanser og begynte å se for meg tredje himmel-visualiseringer – guidet visualisering – og innså fremdeles ikke at disse faktisk er mørkets ånder – New Age kaller dem åndsguides – demoner er hva de er. Og så kjøpte jeg Todd Bentleys undervisning om tredje himmel-besøkelser og tok den med hjem for å høre på den.

Jeg var i stua mi og lå på gulvet og hørte på undervisningen om hvordan man visualiserer den tredje himmel og hva man skal si, og ble helt fanget av denne undervisningen hans; helt plutselig begynte jeg å riste ukontrollert og rykke til og stønne, og straks etterpå ble jeg stivfrossen. Jeg

kunne ikke røre på noen del av kroppen, og jeg visste at dette var en demon som prøvde å få taket på meg. Så av full anstrengelse ropte jeg ut: "Gud, redd meg – Jesus, hjelp meg" – og så snart som jeg ropte ut til Herren, slappet jeg av i kroppen. Gud sparte meg den kvelden, og jeg vil være evig takknemlig.

Jeg tilbrakte mye av natten i tårer og ba Gud om å tilgi meg – og forsaket alle hendene som var lagt på meg og alt det fryktelige bedraget jeg hadde åpnet meg for, og mest av alt at jeg hadde gjort Den Hellige Ånd inne i meg sorg og framsatt et skrekkelig eksempel når det gjaldt Den Hellige Ånds sanne kraft og person.

Så det er svært vanskelig for meg å være stille og ikke slå alarm når disse tingene viser seg, for jeg har vært der, gjort det – for flere år siden. Og jeg vil advare og utløse alarmen og fortelle folk at mange av disse vandrer i åndelig mørke. Å, de kommer med nok sannhet til at det virker som at de er de kalte, sanne Guds apostler/profeter! Måtte mange bli spart for deres forførelse ..."

En annen rapport kommer fra en ung Ånds-fylt pastor som deltok på et Patricia King-møte i Arizona:

Pastor "M.S." skrev:

"Disse såkalte profetene og lovsangslederne viste veien inn for skitne og magisk tjenende ånder, de tilba engler og åpnet og gikk inn gjennom ugudelige åndelige portaler. Jeg har aldri blitt gjort så sorgtung og forstyrret av noe i hele mitt liv! Og ingen andre så ut til å merke det eller bry seg ...!"

Her er et annet vitnesbyrd fra en som var dypt innblandet i denne bevegelsen i mange år:

Jack skrev:

Jeg har vært involvert i den profetiske bevegelsen siden sannsynligvis '98 eller omkring den tiden, men hadde aldri vært hos Mike Bickles menighet før da ... Jeg kom inn i å dra på Todd Bentley-vekkelser og var i noen grad – sannsynligvis stor grad – forført av det som foregikk. Jeg leste Patricia Kings bok "Spiritual Revolution", Todd Bentleys biografi og Mike Bickles saker også, så vel som Rick Joyners saker. Det er farlig og svært forførerisk, for så mye av det høres eller ser faktisk ut som det ekte, men det er en annen ånd der. Kanskje jeg bare ble forført fordi jeg var så mottakelig for det ...

Jeg dro også til Arizona for å se "Extreme Prophetic"-sakene og la merke til Joshua Mills på et møtene der han var dekket i "safirstøv" – "blått glitter" som tilsynelatende hadde materialisert seg på ham idet olje kom ut av skoene hans – og de viste folk en krukke med duftolje som luktet som vin som hadde dryppet fra hendene hans tidligere. Jeg var virkelig godtroende fordi "wow, noe utenom det vanlige skjedde" – det måtte være Gud, tenkte jeg. Jeg tok ikke i betraktning at "en ond og utro slekt krever tegn".

Vel – jeg kom tilbake til hjembyen min, og deretter startet Lakeland. Jeg dro ikke, for jeg visste at Gud var med meg der jeg var. Folk ble som gale og fløy ut dit. IHOP hadde til og med impartation-møter. Så fikk jeg se Bentley ... ta store kollekter på Morningstar, og så slo nyhetene til om affæren og den umoralske livsstilen hans. Jeg ble desorientert av forvirring, og så kom spørsmålene. Jeg har langsomt klatret ut av denne grøfta fylt av dypt mørke. Takk for at dere taler sannheten i kjærlighet ...

Hvis dere vil, vær så snill å be for meg ettersom Herren leder, hvis Han gjør det – om at Han vil befri meg fra hver rest av sterk vrangforestilling og lede meg inn i sannheten, hele SANNHETEN. At jeg virkelig vil bli befridd fra hver løgn jeg har trodd, etter hvert som jeg hører og tror SANNHETEN.

Bill Johnson, Che Ahn og co.

Samtidig som vi advarer mot de mer åpent ”ekstreme” typene tjenester, er det viktig å huske at det fins andre som representerer et mer ”akseptabelt ansikt” av denne bevegelsen. Bill Johnson er pastoren til Bethel Church i Redding, California, et svært innflytelsesrikt fellesskap i den karismatiske bevegelsen. Bill er forfatter av boken ”Når himmelen inntar jorden” (”When Heaven Invades Earth” – gitt ut på norsk av Prokla-Media. *Overs. kom.*) og sier mange gode ting – spesielt om helbredelse og tjenestegjøring på gatene, etc. Men dessverre: Bak teppet er Bethel (og spesielt deres School of Ministry) så å si *fullstappet* av Toronto-type ubalanse, åndelig ”drukkenskap” og så videre. Mange av de mest ekstreme som driver med den typen ”salvelse” blir regelmessig invitert til å tale og ”overføre” på Bethels skole. Bill Johnson selv var en av de som kom seg opp på plattformen i Lakeland for å bifalle Todd Bentley-vekkelsen rett før den falt fullstendig sammen. Mitt råd? Tenk deg om to ganger før du sender ungene dine dit for å studere! Nedenfor er et vitnesbyrd fra en ung kvinne som var elev ved Bill Johnsons ministry-skole for ikke lenge siden.

Johanna skrev:

I august 2008 flyttet jeg til Redding, California for å delta på Bethel School of Supernatural Ministry (BSSM). Jeg gikk ut derfra i mai 2009 ... Jeg dro inn der med forventning om trening for et liv i tjeneste. Nesten med det samme begynte jeg å sette spørsmålsteget ved den bisarre oppførselen som er så normal der.

På Bethel fins det mange ordtak som blir slengt rundt til daglig ... ”Gud har bare pene ting å si,” ”There’s no high like the Most High.” Under skoleøkter og menighetens gudstjenester var det alle slags distraherende oppførsel (roping på måfå, latter osv.). Når hvilken som helst gjestetaler kom til skolen, pleide elevene å flokke seg sammen helt framme for å komme så nær taleren som mulig. Vi ble lært at hvilken som helst salvelse vi ville ha, kunne bli mottatt ved ganske enkelt å ”gjøre krav på den” for oss selv. Elever skyndte seg fram til plattformen og lokalets fremre del slik at talerne kunne legge hendene på dem.

Blant gjestetalerne var Bob Jones, Heidi Baker, Georgian og Winnie Banov, Randy Clark, John og Carol Arnott ... Che Ahn og Randall Worley. Vi hadde også regelmessige økter med Bill Johnson, Beni Johnson ... og andre Bethel-pastorer. Den drukne oppførselen og den tvilsomme undervisningen fra noen av, om ikke alle, disse talerne var til tider sjokkerende. Jeg kan med sikkerhet si at jeg aldri hørte ordet ”omvendelse” en eneste gang i noen undervisning.

*Jeg husker at da Banov kom, var hele stedet et komplett kaos. Når de rørte noen, rykket personen voldsomt til, eller snublet rundt som om han eller hun var full. Banov betjener folk på søppelfyllinger rundt i verden ... Det jeg husker at de talte om, var kjærlighet, glede, ”bliss” (noe å la ”salig fryd”)/(svevende) lykksalighet/intens lykke. *Overs. kom.*) og den nye vinen.*

*Jeg husker at en dag ledet en Bethel-pastor oss i det de kaller ”encounters” (møter/(sammen)treff (/sammenstøt). *Overs. kom.*). Lysene i lokalet ble dempet, de satte på ”soaking”-musikk, og kvinnen ga oss alle instruks om å finne en komfortabel plass. Det neste som hendte, var i hovedsak at denne pastoren ledet 800 elever i en transe. Hun begynte å gi oss instruksjoner som: ”Lukk*

øynene og se deg selv for deg på favorittplassen din. Nå kommer Jesus til å gå i retning av deg. Hva sier han? Nå kommer han til å gi deg noe. Hva gir han deg? ...”

Engler ble det ofte snakket om. Jeg husker at Beni Johnson faktisk kjørte med en bobil tvers gjennom Arizona og New Mexico for å vekke opp engler som angivelig sov. (En annen av de vanlige frasene: ”Wakey, wakey”). Jeg hørte alltid folk snakke om sine møter med engler og hvordan de besøkte himmelen. En ung kvinne jeg kjenner, sa hun kunne se engler overalt, hun snakket med dem hele tiden, og hun ville hjelpe vennene sine å gjøre det samme.

Bethel er som Disneyland. Det er farlig lett å glemme alt annet og i stedet fokusere på alt som går an å se og oppleve ... Gud blir som julenissen. Uten forkynnelsen av det sanne evangeliet går Herrens frykt tapt.

I likhet med Bill Johnson er Che Ahn en pastor fra California som blir fulgt av svært mange og nyter stor respekt på den karismatiske scenen. Men igjen: Han var på plattformen for å bifalle og utpeke Todd Bentley i Lakeland – og det fins ikke tvil om at han er en ”bærer” av denne selvsamme salvelsen som vi har snakket om. Som noen skrev til meg for ikke lenge siden som hadde vært på et av møtene hans:

Lucy skrev:

Sent i oktober, etter å ha deltatt på The Fredericksburg (Virginia) Prayer Furnace, hvor Che Ahn betjente. Der så jeg mange av de manifestasjonene du nevner: hopping og spretting under ”tilbedelse”, fall bakover ved Che Ahns berøring, ekstreme rykninger i adskillige tilfeller. Svært ukomfortabel med dette kom jeg hjem og så (for første gang noen sinne) på videoer av Todd Bentley. Det sier seg selv at jeg ble forferdet ...

Sannheten om “IHOP”

Det gir meg ingen glede, men heller masse smerte og sorg, å skrive om mange av disse tingene. I 1999 trakk Mike Bickle seg fra sin stilling som pastor for Kansas-profetenes menighet (KC Metro) for å starte ”House of Prayer” (som hadde ligget på hjertet hans en stund). Men vær vennlig å huske at Bickle personlig hadde forsvart Toronto-ånden og ”manifestasjonene”. Han hadde også invitert John Arnott til å tale i K.C., og hadde ledet menigheten sin ut av Vineyard-bevegelsen i protest da de utstøtte hovedmenigheten for ”Toronto-velsignelsen”. Så – fulgte noe av dette ”rare” opplegget ham tilsynelatende inn i hans nye ”House of Prayer”- (IHOP-) bevegelse? Ja, sørgelig nok så det slik ut.

En av de fremste lærene som IHOP i Kansas City ble kjent for, kalles the ”Bridal Paradigm” (”brude-paradigmet” e.l., *overs. kom.*) – et tema som er Mike Bickles spesialitet. Det fører i hovedsak Salomos høysang og prinsippet ”Kristi Brud” til litt av et ytterpunkt – der det er meningen at vi tilnærmer oss Jesus som en fengslet elsker – på en måte som ”kjæresten”/”jentevennen” hans. Med andre ord er det til og med meningen at menn skal opptre overfor Gud som om de i bunn og grunn er hans elskovssyke ”Bruder”. Personlig ser jeg på dette som en svært ”sensuell” tilnærming til Gud – og jeg kan ikke finne bibelsk ryggdekning for det overhodet. Nedenfor er flere e-poster jeg har fått fra lesere, der de kommenterer hva de har sett eller erfart når det gjelder denne undervisningen:

”R---” skrev:

Jeg flyttet hit til K.C. for to år siden for å gå på IHOP ... Jeg har blitt så forvirret av hele oppstyret med ”the Bridal Paradigm” og Jesu bedårede hjerte og Salomos høysang. Jeg kan ikke

kjenne meg igjen i å ha Jesus som en romantisk elsker, og jeg ønsker det heller ikke!! Jeg prøver å ha rene tanker og et rent hjerte. Jeg ønsker at en gudfryktig ektemann skal være det for meg, og modellere Kristi kjærlighet og hans plass som hode. Alle vennene mine forteller meg: "Jesus er din ektemann – la Ham være din første kjærlighet og din forsørger". Som om jeg skulle sky menn og gi opp ideen om ekteskap.

"C---" skrev:

Det som er forbausende, er hvordan denne lærers tilstedeværelse er som surdeig. I noen år var jeg blant troende som hadde absorbert "bridal paradig"-undervisning fra K.C. Den hadde en rar måte å smitte av. Selv om jeg aldri engang har støtt på den direkte selv, hadde jeg i en tid uforvarende absorbert noe av den selv og hadde noen drømmer jeg nå vet kom fra urene ånder. Jeg er takknemlig for at prøvings-antennene mine begynte å få med seg og forkaste den vanhellige naturen til alt dette. Det som er så svært, svært dødelig, som for mange andre slike uhyrligheter, er kombinasjonen som følger når bedrag blander seg med Åndens rene åpenbaring.

Fra en **bok** som har vært obligatorisk lesning ved IHOP sin "School of Ministry" i Kansas:

*"Å, Blikk, det Evige,
hvor gjennomtrengende er dine ilder
som styrter gjennom mine mørkeste steder
med de brennende strømmene av begjær
og lar meg bli igjen naken, lutret og bar
... Og samtidig omfavnet ...
Du får taket på mine svakeste steder
og kysser dem med din barmhjertighet
Løfter opp mine lave grunner
med din mektige kjærlighet så hellig ..." (s. 52).*

*"Hun løftet armene sine vidt til Herren og sa av all sin styrke og sin kjærlighet:
"Nyt meg. Akkurat her, akkurat nå, i min absolutte svakhet, nyt meg." (s. 84).*

Omtalte bok, som heter "Deep unto Deep – The Journey of the Embrace", går på de 200 neste sidene videre og videre i en liknende åre. Vi minner deg igjen om at dette er en offisielt anbefalt utgivelse ved IHOP Kansas City, med et forord av Mike Bickle selv. Den har vært "obligatorisk lesning" for de unge ved skolen deres.

(Det fins også flere andre bøker av IHOP-grunnlegger Mike Bickle om dette temaet – som "Passion for Jesus" og "The Pleasures of Loving God". Jeg finner dem temmelig usmakelige, men ikke i nærheten av så fæle som boken jeg siterte over.)

Når du hører folk bruke uttrykk som Guds "bedårede" hjerte, elskovssyk eller "å dåne" for Jesus, "oppflammet" eller "fascinert" osv., da vet du at du er i nærheten av folk som er influert av denne undervisningen. Forestill deg nå effekten på både menn og kvinner når de blir bedt om å opptre som en elskovssyk, romantisk "brud" overfor Jesus! Jeg er sikker på at du kan se hvordan urene ånder fort kunne begynne å utnytte noe slikt. Og rett ut sagt er det nøyaktig det jeg tror har funnet sted i et antall tilfeller. Falske sensuelle ånder har blitt trukket inn.

Sent i 2009 begynte IHOP i Kansas City med nattmøter pga. en "vekkelse" som de hevdet hadde brutt ut der. Så var det virkelig en ren bevegelse av Gud, eller var det hovedsakelig fullt av de samme gamle "River"-/Toronto-manifestasjonene som andre steder? Vel – som to tidligere IHOP-personer skrev til meg:

Sarah skrev:

”Jeg tar nesten til tårene av alt dette ...

De helt første kveldene av den nylige ”utøselsen av Den Hellige Ånd” så jeg på IHOPs webstream-TV. Og kjære tid så raskt som det ble syrnet. Bortsett fra sangen på den første kvelden var alt bare et stort rot. Å – det knuser hjertet! Hvor mange mennesker kjenner vi og elsker vi i K.C.?!

Jeg har sett mine elskede søsken le ukontrollert, ha rykninger som om de er syke, snuble og snakke som om de er fulle og ”syng i tunger” i komplett kaos og uten tydning. Jeg har tatt opp problemet med å være ”full i Ånden” blant venner, og selv om jeg beviser om og om igjen at Gud er for selvbeherskelse, hvilket de sier seg enige i, fortsetter de å oppføre seg som fulle fjols! (Se Titus 1:8 og 2:2; 1.Tessalonikerne 5:6-7 som sammenliknet i NKJV og NIV setter selvbeherskelse i sammenheng med å være edru, og peker på det faktum at Den Hellige Ånd ikke er en som har glede av at noen er full i det hele tatt, men av at de er edruelige/sindige – Åndens frukt – hva?) Drukkenskap er den fullstendige motsats til å være fylt av Den Hellige Ånd! For sindighet og besinnelse er en fylde av Ham!; 1.Peter 1:13; 4:7 og 5:8 ...”

M---- skrev:

”Nå som IHOP er partner med Toronto, Bill Johnson og en gjeng av de andre folka som er store på tegn og under og/eller drukkenskap i ånden ... Hvis en av Den Hellige Ånds frukter er selvbeherskelse, hvordan kan man da si at drukkenskapen og manifestasjonene er fra samme ånd? Det gir ingen mening ... Hvor i Skriften ser vi at Jesus har manifestasjoner eller drukkenskap? Det er ikke i Bibelen, og det burde ikke være i Menigheten hans.”

Mike Bickles urovekkende drøm

13. februar 2009 hadde Mike Bickle en svært urovekkende drøm som han la ut på IHOP-nettsiden fordi han følte den hadde sterk profetisk betydning for IHOP-bevegelsen og andre. Nedenfor er drømmen. Se hva du får ut av den:

Mike Bickle – 13. feb. 2009:

Jeg hadde en lang, livfull profetisk drøm. Jeg våknet kl. 02.30 med en dyp fornemmelse av virkelighet.

I denne drømmen var jeg på en utendørs konferanse med kanskje 40 000 mennesker. Konferansestedet var en utendørs baseball-stadion på et stort messeområde. Jeg forkynte om bønn, kraft og endetidsdom. Jeg talte på de to ettermiddagsøktene. Ledere og deres folk fra mange forskjellige karismatiske strømninger var der. Jeg husker at jeg så Bill Johnson og folkene hans på konferansen. Vi gledet oss over varmt fellesskap sammen.

Jeg sluttet å forkynde etter den andre økten omtrent kl. 17.00, da hendelsene i Joh. åp. 12:7-9 begynte å inntreffe. Demoniske fyrster ble kastet til jorden. De så ut som svært store slanger (over 100 yards lange og 50 fot tykke) med store hoder som så ut som dragehoder. Mange av dem steg ned fra skyene og ned til jorden. Ingen på konferansen hadde tilstrekkelig forståelse eller tro til å svare med kraft og sikkerhet. Alle lederne og menneskene i de ulike karismatiske strømningene løp i frykt og forvirring, inkludert IHOP-folkene.

Disse slangeliknende fyrstene var fylt av raseri mot menneskene; de var sinte så vel som ydmykede over å være begrenset til å være på jorden.

Menneskene var skrekkslagne. Sammen med demonene kom det også ned sot eller våt, gjørmete, tykk aske. Den mørkla himmelen idet den falt på menneskene. Det fantes ikke noe homerun-gjerde ved enden av baseballbanen, så mange av oss løp fra stadion i den retningen og mot parkkontorene ved enden av det store messeområdet.

Alle løp i frykt og forvirring. Ingen hadde gode svar. Jeg klarte å komme meg ut av det enorme messeområdet og til parkkontorene (ved inngangen). Våt aske var over hele meg mens jeg løp. Mange kom seg ikke ut, men ble bitt av slangene og dekket av våt aske.

Ved inngangen sto onde politimenn. De fortalte meg: "Du må gå tilbake og inn igjen på messeområdet. Enten går du tilbake dit, eller så setter vi deg i fengsel." De brydde seg overhodet ikke om faren jeg ville stå overfor ved å gå inn på området igjen. Jeg antok at de var i Antikrist-systemet. Jeg var i et dilemma, jeg tenkte: "Jeg rømte nettopp fra den mest intense faren man kan forestille seg, og jeg må inn igjen." Da jeg sto ved politiet, tenkte jeg: "Jeg skulle ønske vi alle hadde tatt endetidshendelsene mer alvorlig mens vi ennå hadde tid til å forberede oss."

Jeg sa til meg selv: "Debatten om kraft er mye større enn kraften vi faktisk vandrer i". Jeg våknet med en følelse av at det haster ... Drømmens poeng var å unngå dilemmaet av å være uforberedt på den dagen ... Alle de forskjellige karismatiske strømninger i dag (inkludert IHOP) har tomme tvister om kraft i endetidsdramaet uten å faktisk være forberedt for den dagen ..."

Forfatteren igjen: Jeg har bare noen få enkle spørsmål om drømmen over på dette tidspunkt. Hvis de 40 000 på stadion står for antallet personer under innflytelse av IHOP-bevegelsen, hvorfor hadde de da ikke noe forsvar mot "slangedemonene" som kom ned og begynte å bite dem? Hvorfor gjorde ikke lederskapets undervisning noe for å forberede dem? Er det en tilfeldighet at "Kundalini" alltid blir omtalt som en "slange-type" ånd? Og kan det være at "politimennene" i drømmen faktisk var Guds tjenere som hindret Mike Bickle i å rømme fra skjebnen hans eget folk led under? En urovekkende drøm, det er sikkert.

Merkelig nok har jeg, når jeg har sagt alt dette, virkelig varme og omtanke for Mike Bickle og flere av disse andre lederne vi har nevnt. Ikke alt de sier, er "dårlig" – ikke på langt nær. Men sørgelig nok tror jeg at de lider under et åndelig blendverk som er svært alvorlig – og jeg tror det virker sterkt inn på menneskene de leder. Kundalini-ånden er en meget alvorlig forførelse, og vi har ikke råd til å ta "lett" på den på noen måte. Dermed må jeg med sorg utstede advarselen – "Hold dere unna IHOP!"

Heidi og Rolland Baker

Mange blir ganske opprørt når jeg tar Rolland og Heidi Baker (fra IRIS Ministries) med på min "Kundalini – se opp"-liste. De peker på at de gjør et vidunderlig arbeid blant de fattige i Mozambique. Ja – jeg vet det! Og jeg er helt for det kjærlige arbeidet de gjør blant de trengende og de foreldreløse. Faktisk er jeg helt for ethvert budskap de bringer som utfordrer menigheten til å bli engasjert i den typen tjeneste. Jeg tror sterkt på å betjene de fattige selv, og forkynner ofte om det emnet. Men ikke noe av det er årsaken til at jeg advarer folk mot IRIS Ministries.

Faktum er at disse har vært dypt inne i hele "River"-/Manifestasjonsbevegelsen i årevis. Heidi Baker er aldeles berømt for sine rare Kundalini-liknende virvlinger og "Wooah"-er på plattformen. Ikke så ille som Stacey Campbell – men likevel temmelig ille. Og de har også

”overført” denne ånden til mange mennesker. IRIS har sitt hovedkontor i Redding forbundet med Bill Johnson. Sørgelig nok er hele den kretsen infisert av samme fremmede smitte. Jeg skulle ønske det ikke var slik – men det er det, og vi er tvunget til å eksponere det for lyset, så ikke Kristi Kropp blir ytterligere skadd. Jeg har ikke noe ”personlig” imot noen av disse personene. Faktisk nokså tvert imot. Men jeg er av den enkle overbevisning at vi ikke kan tillate denne ånden å ødelegge noe mer av Kristi dyrebare får.

Å forlate den profetiske bevegelsen

La meg bare for et øyeblikk gå tilbake til min personlige reise. I 2003 hadde tjenesten vår både internasjonalt og i New Zealand ekspandert med kjempeskritt. Vi var fortsatt ”små”, men igjen og igjen hadde vi sett Gud mangfoldiggjøre påvirkningen fra tingene vi sendte ut. Jeg hadde vært involvert i den profetiske bevegelsen (hovedsakelig i ”Publishing”) i ti år ved dette tidspunkt. Vi hadde en bok i de newzealandske kristne bokhandelene som het ”The Coming Street Revival” (”Den kommende gatevekkelsen”, *overs. kom.*), og jeg reiste rundt i landet og forkynte. Vår internasjonale e-postliste hadde nådd 5000 abonnenter verden over. Men jeg ble stadig mer ulykkelig over den profetiske bevegelsen ettersom tiden gikk.

I 2003 åpnet Gud døren for meg til å tjenestegjøre rundt om i USA – og Han sendte meg dit med en presserende advarsel til menigheten – om at det fantes et begrenset ”tidsvindu” for nasjonen til å komme inn i sann vekkelser – og hvilke katastrofer som ville følge hvis den ikke gjør det. Det var et svært edruelig, gjennomtrengende ord – et kall til omvendelse og inderlig bønn.

Etter en ny lengre tjenestetur i Statene samme år, åpnet Gud døren for hele familien vår til å komme og bo i USA. Vi slo oss ned i Kansas City – nær der hvor det var ”action” – tidlig i 2004. Men det skulle virkelig bli 2 ½ svært urolige år der.

Det som til slutt presset meg helt ut av den profetiske bevegelsen, var en kjempestor konferanse som ble holdt i den gamle ”Kansas City Prophets”-bygningen sent i oktober 2004. Konferansen var ment å være ”tilbakekomsten” av Kansas-profetene – tilbake for å gjøre tjeneste (i det minste ved denne ene anledningen) i K.C. igjen etter alle disse årene. Talerne var i praksis en ”Hvem er hvem” av de største navnene i bevegelsen – Bob Jones, John Paul Jackson, Bobby Conner, Paul Keith Davis – pluss James Goll m.fl.

Jeg har gått mer i detalj i andre bøker om hva som hendte under den konferansen, så jeg ønsker ikke å gjenta meg selv her. Jeg tenker det holder å si at den endelig bekreftet for meg hinsides all tvil at det ”profetiske”, slik det framstod, i bunn og grunn befant seg utenfor muligheten for forbedring. Det hadde gått for langt til at man kunne beskrive det med ord. Som jeg skrev senere:

”Så å si hver dag kom jeg hjem ytterst bedrøvet og deprimert. Jeg hadde kommet til denne konferansen med stor forventning og håp, idet jeg tenkte at Bob Jones’ tilbakekomst kunne bringe en fornyelse av alt som opprinnelig var godt ved denne bevegelsen. Jeg kom praktisk talt som en ”venn”, og de gjorde meg om til en fiende i løpet av tre dager ...”

Den neste dagen – 31. oktober – Reformation Day – var vi booket inn i det samme auditoriet for vårt eget møte. Det viste seg i hovedsak å bli den dagen jeg annonserte avskjeden min. Men det var ikke før jeg sendte nyhetene ut per e-post at ”ildstormen” begynte.

E-posten som annonserte avskjeden min, hadde tittelen ”I’m Leaving the Prophetic Movement”. Den ble publisert samme uke. Og for et oppstyr som fulgte! Jeg ble så å si oversvømmet av

tusener av svar fra verden over. Jeg klarte ikke engang å lese dem alle – så mange var de. Men som jeg tidligere sa, virket de fleste overraskende støttende til det standpunkt jeg hadde tatt.

Jeg hadde alltid følt at hele årsaken min til å komme til K.C. til å begynne med, var å bevegelsen innstendig om å vende tilbake til sitt opprinnelige kall og mandat. Nå innså jeg at dette ikke var mulig, og jeg visste at Gud ville ha meg ut. Faktisk kunne jeg se at denne bevegelsen nå var på slik lumsk grunn, og så dypt sunket i en myr av bedrag, at det i praksis ble farlig å ta del i den på noen som helst måte. Lite visste jeg hvor mye verre ting kom til å bli i årene som fulgte.

Kapittel 5

Katastrofen i Lakeland

I mars 2008, etter fire ubarmhjertige år, forlot familien min og jeg USA for et års pause i vårt hjemland New Zealand. Vi kjente oss ganske motløse og nedslåtte av erfaringene vi hadde gått gjennom. Bare noen få uker etter avreisen vår begynte en ny bevegelse i USA som kom til å ha vidtrekkende konsekvenser verden rundt.

Selvfølgerlig kjente jeg Todd Bentleys tjeneste temmelig godt. Faktisk hadde jeg i noen tid ansett ham som en av de ”topp tre” mest åndelig farlige tjenestegjørerne i den profetiske bevegelsen. Så da nyheter begynte å sive ut om at Todd ledet en ny ”helbredelsesvekkelse” i Lakeland, Florida, var jeg raskt ute med å gå den nærmere i sømmene. Og jeg ble slett ikke overrasket over å finne den full av den samme villfarende selsomheten som før. Faktisk så det verre ut. Og like fullt – *quelle surprise* – lot Charisma magazine allerede til å utbasunere dens pris. (Men det var like før dette skulle forandre seg for alvor – som vi skal få se.)

Den første e-posten jeg sendte ut på *Revival*-listen vår om denne nye bevegelsen, var datert 23. april 2008 – og den hadde tittelen ”A False Healing Revival?? – Florida”. Den begynte slik:

Mange av dere vil allerede ha hørt om ”Helbredelsesvekkelsen” som angivelig har brutt ut i Lakeland, Florida. I dag la Charisma Magazine ut et stykke om den som heter ”A Holy Ghost Outbreak in Florida” – ”... Karismatikere flokker til den søvnige byen Lakeland, Florida for å delta på evangelist Todd Bentleys ukonvensjonelle vekkelsesgudstjenester.” Forbereder Charisma seg på å PR-blåse denne opp til skyene slik de gjorde med Toronto og Rodney Howard-Browne? Det virker som de kanskje gjør det.

Men hvorfor er jeg imot denne ”helbredelsesvekkelsen” så snart etter at den har blitt kunngjort? – Det er fordi jeg allerede kjenner Todd Bentleys tjeneste altfor godt, og hele denne greia kretser rundt ham.

Todd Bentley har faktisk dype røtter i den profetiske bevegelsen, og han er en av de svært få tjenestegjørerne som jeg noensinne har kjent at jeg må advare folk mot ved navn. – Så ille er tjenesten hans. Falske ”engle”-møter av de snodigste slag, gullstøv, veiledede visualiseringer av den ”tredje himmel” som kommer rett ut av New Age osv. Og like fullt følger det en ”kraft” med det som gjør det desto farligere ...

Likevel så det ut som om Charisma magazine allerede behandlet Lakeland som Det Neste Store:

”Mange karismatikere lurte på om de langvarige møtene vil bli et fenomen liknende det som skjedde i Rodney Howard-Brownes møter i Lakeland i 1993, hos Toronto Airport Vineyard Church i Canada i 1994 og hos Brownsville Assembly of God i Pensacola i 1995 ...”

Men jeg minnet leserne mine om advarselen fra Lynn Clark, en av våre hovedmoderatorer på ”RevivalSchool.com”, som hadde skrevet:

”Jeg kjøpte Todd Bentleys undervisning om tredje himmel-besøkelser og tok den med hjem for å høre på den. Jeg var i stua og lå på gulvet og hørte på undervisningen om hvordan man visualiserer den tredje himmel og hva man skal si, og ble helt fanget av denne undervisningen hans; helt plutselig begynte jeg å riste ukontrollert og rykke til og stønne, og straks etterpå ble jeg stivfrossen. Jeg kunne ikke røre på noen del av kroppen, og jeg visste at dette var en demon som prøvde å få taket på meg. Så av full anstrengelse ropte jeg ut: ”Gud, redd meg – Jesus, hjelp meg” – og så snart som jeg ropte ut til Herren, ble kroppen min slapp. Gud sparte meg den

kvelden, og jeg vil være evig takknemlig ... Jeg tilbrakte mye av natten i tårer og ba Gud om å tilgi meg – og forsaket alle hendene som var lagt på meg og alt det fryktelige bedraget jeg hadde åpnet meg for ...”

Etter å ha sitert Lynns vitnesbyrd i denne første e-posten gikk jeg videre til å utfordre Charisma magazine til å grundig sjekke ut Todds tjeneste før de ga den sin fulle støtte:

Jeg har selv hørt lydopptakene av Todd Bentleys ”Tredje himmel-visualisering”-undervisninger, og jeg ønsker å fortelle dere: De er tatt rett ut av New Age-håndboka. – Skrekkelige saker. Og samtidig tatt imot i så vidt omfang av tusener av kristne i dag.

Frambringer denne slags praksiser (ovenfor) en genuin ”helbredelsesvekkelse”? – Det er slike typer spørsmål vi er nødt til å stille Charisma Magazine. Jeg lar det bli opp til dere å avgjøre.

Denne første e-posten forårsaket så klart en enorm reaksjonsbølge – både for og mot – verden over. Og mange lesere sendte den uten tvil videre til Charisma også.

Min neste artikkel kom ut en uke senere. Den hadde tittelen ”Angels & the Florida Healing Revival”. Siden jeg fikk så mye slakt for min første artikkel, visste jeg at jeg behøvde å forklare hvorfor jeg kjente det så nødvendig å utløse alarmen:

Personlig har jeg blitt dypt bedrøvet over at jeg i det hele tatt må legge ut disse advarslene. Jeg nyter det ikke på noen måte. Faktisk hater jeg å måtte snakke om disse sakene. Men hva vil skjje hvis det er noe alvorlig i veien og ingen advarsler blir gitt? Er det riktig å være stille i et slikt tilfelle? Hva med de dyrebare fårene? Burde ikke de bli advart?

Det mange mennesker kanskje ikke er klar over, er at vekkelsens leder Todd Bentley har en lang historie i ”Latter-/drukkenskap”-bevegelsen – men er også en ledende talsmann for merkelige ”engle”-møter (og jeg mener virkelig ”merkelige”). Todd har åpent fremmet disse kontaktmøtene (encounters) i flere år – faktisk er han velkjent for å lede andre inn i kontakt med disse ”englene” også. Dette har vært en stor del av tjenesten hans i meget lang tid. Og det er egentlig ikke noe annerledes nå.

Jeg gikk deretter videre til å sitere et par utdrag fra Todds 2003-artikkel ”Angelic hosts” (”Engle(hær)skarer”, overs. kom.):

”Far, gi meg de englene i himmelen akkurat nå som har fått i oppgave å skaffe meg penger og velstand. Og la de englene bli løst ut på mine vegne. La dem dra til jordens fire hjørner og samle penger til meg” ...

[Todd fortsatte ...]

”EMMA, ENGEL FOR DET PROFETISKE

La meg nå snakke om en engleerfaring med Emma. To ganger spurte Bob Jones meg om denne engelen som var i Kansas City i 1980: ”Todd, har du noen gang sett engelen ved navn Emma?” Han spurte meg som om han forventet at denne engelen viste seg for meg. Overrasket sa jeg: ”Bob, hvem er Emma?” Han fortalte meg at Emma var engelen som hjalp med å føde fram og starte hele den profetiske bevegelsen i Kansas City i 1980-årene. Hun var en engel med en slags morsrolle som hjalp med å gi næring til det profetiske idet det brøt ut. I løpet av noen få uker etter at Bob spurte meg om Emma, var jeg i en gudstjeneste i Beulah, North Dakota.

Midt i gudstjenesten var jeg i samtale med Ivan og en annen person da Emma gikk inn. Mens jeg stirret på engelen med åpne øyne, sa Herren: ”Her har du Emma.” Jeg tuller ikke. Hun svedde et par tommer over gulvet. Det var nesten som Kathryn Kuhlman i de gamle videoene når hun hadde

på seg en hvit kjole og så ut som hun gled over plattformen. Emma virket vakker og ung – omtrent 22 år gammel – men hun var gammel på samme tid. Hun så ut til å bære Ordspråkene 31 sin visdom, dyd og nåde over livet sitt. Hun gled inn i rommet mens hun utstrålte glitrende lys og farger. Emma bar disse veskene og begynte å dra gull ut av dem. Så, idet hun gikk opp og ned kirkens midtganger, begynte hun å putte gullstøv på folk ... I løpet av tre uker etter den besøken hadde menigheten gitt meg den største ofringen jeg noen sinne hadde mottatt fram til det punktet av tjenesten min. Tusenvis av dollar! Tusenvis! ... Under denne besøken ble pastorens kone (det var en AOG-menighet) totalt utkjørt av Den Hellige Ånd – hun begynte å løpe rundt og bjeffe som en hund eller skrike opp som en kylling idet en mektig profetisk ånd kom over henne. Idet denne profetiske salvelsen kom over henne, begynte hun også å få telefonnumre til fullstendig fremmede og ringe dem opp på telefonen og profetere over dem ... Deretter begynte engler å vise seg i kirken.” [-”Angelic hosts” av Todd Bentley].

Jeg la så til følgende merknad:

”For at ingen skal tenke at Todd kan ha endret sine veier i senere tider, bør dere vite at han stadig nevner ”englene” sine også i de pågående Florida-møtene.”

Overføringene spredde seg ...

I mellomtiden ble Lakeland-vekkelsen kringkastet rundt i verden hver kveld på God TV, og møtene ble flyttet inn i et telt med 8000 sitteplasser. Tingen eksploderte! Og Todd overførte ”salvelsen” sin til alle han kunne – spesielt lederne. En engelsk forkynner startet det som ble kalt ”Dudley-utøselsen” ved å ta Todds salvelse med seg tilbake fra Florida til Storbritannia. Dette var manifestasjoner som ble rapportert: *”Ild, en brennende sansning, føltes over hele kroppen på folk ... Det var utbrudd av glede, drukkenskap og spontane helbredelser gjennom hele møtet.”*

Andre rapporter fra USA fortalte at mange pastorer fikk hender lagt på seg for å ta imot ”Floridasalvelsen”. Todd Bentley selv erklærte at denne særskilte salvelsen var den mest ”smittsomme” han noen gang hadde overført til folk. I et intervju i CBN News uttalte han: *”Vårt fokus her i Florida hver kveld er at jeg legger hendene på hver eneste person som kommer – enten det er 5000, 10 000 – Og jeg ber hver kveld: ”Gud, gi det bort, gi det bort, gi det bort.” Og det er dette som er fokus her: Impartation.”*

Og sannelig kom det flere og flere rapporter om at denne salvelsen ble overført fra Florida til andre stater og nasjoner kloden over. Framstående karismatiske ledere begynte å erklære at dette ville være en av de største vekkelsesbevegelsene i historien – kanskje til og med begynnelsen på en ”ny oppvåkning”. Elijah List proklamerte at på nyttårsaften, for 2008, fortalte Gud Bob Jones at ”den tredje bølgen kom”. Todd spurte Bob hva den tredje bølgen var. Han sa at ”Toronto var bølge #1, Pensacola var bølge #2, og den tredje bølgen er ”Forandringsvindene” – denne bevegelsen av Gud. Denne bevegelsen vil være en global bevegelse, som reiser med tegn og under over hele verden! Den tredje bølgen er her!”

I mellomtiden: Der var jeg, og virket som det største fjolset på jord, der jeg sto akkurat i stien til denne traileren etter hvert som den styrte like mot meg som et løpsk tog. Bare en idiot ville stå i veien for slik en tiljublet og storslått bevegelse – slik ble det tenkt. Men plutselig begynte Charisma å stille spørsmål også, og over natten ble situasjonen forandret. Ikke mye. Ikke fullstendig. Men den forandret seg virkelig. Og plutselig begynte ”trailereren” å se litt mindre uovervinnelig ut. Dette var begynnelsen på den mest bemerkelsesverdige helomvending i ”invasjonen”s historie. Og før fire måneder var gått, ville hendelser inntreffe som kom til å snu hele den karismatiske verden på hodet. Men alt dette gjensto å finne sted ...

Lee Grady våger å stille spørsmål

14. mai 2008 kom første Charisma-betvilelse om Lakeland – av redaktøren deres, J. Lee Grady. Jeg syntes det var en svært modig ting å gjøre – fordi hele den karismatiske verden var fanget opp i så å si ”Lakeland-mani” ved dette tidspunkt. Grady kalte artikkelen sin ”Honest Questions About the Lakeland Revival” (”ærlige spørsmål om Lakeland-vekkelsen”). Her er bemerkningene han åpnet med: ”Jeg støtter ethvert hellig utbrudd av vekkelsesglød. Men la oss være nøye med å vokte oss mot stolthet og feil.”

Grady brukte tilsynelatende mye av artikkelen til å prøve å vandre en ”middelvei” – men når han til slutt kom til sine ”tre advarsler” til Herrens menighet, la han ikke fingrene imellom. Her er de:

1. Vokt dere for fremmed ild ...

Jeg frykter at et annet budskap også, snikende, blir forkynt i Lakeland – et budskap som kult-overvåkere ville beskrive som en åndelig forfalskning. Bentley er en av adskillige karismatiske tjenestegjørere som har vektlagt engler over flere år nå. Han har undervist om engler som kommer med økonomiske gjennombrudd eller åpenbaringer, og han viser noen ganger til en engel som heter Emma som blir antatt å ha spilt en rolle i å sette i gang en profetisk bevegelse i Kansas i 1980-årene. Bentley beskriver Emma som en kvinne i en bølgende, hvit kjole som svever noen få fot over gulvet ...

Vi er nødt til å trå varsomt her! Vi har ikke noe med å lære Guds folk om å omgås engler på en fortrolig måte eller å søke åpenbaringer fra dem. Og hvis noen vekkelsesbevegelse – uansett hvor spennende eller lidenskapelig den er – blander Jesu evangelium med denne fremmede ilden, kunne følgene være altødeleggende ...

2. Vokt dere for bisarre manifestasjoner ...

I mange senere karismatiske vekkelser har tjenestegjørere tillatt mennesker å oppføre seg som epileptikere på scenen – og de har tilskrevet sine oppmerksomhetskaffende krumspring til Den Hellige Ånd. Vi kan tenke at det alt sammen er på gøy (du vet – vi bare ”oppfører oss som gale” for Gud), men vi burde være mer bekymret med at slik oppførsel gir næring til kjødelighet og gjør Ånden sorg.

Når fremmedartede manifestasjoner blir oppmuntret, kan folk faktisk få et religiøst rus-høydepunkt med rykning, dirring, skriking eller å opptre beruset. (Jeg har til og med vært i nærheten av mennesker som vred seg som om de var i smerte, eller lagde seksuelle lyder – i overbevisning om at det var en legitim åndelig opplevelse.) ...

3. Vokt dere for oppblåsing og overdrivelse ...

Noe av språket som har blitt brukt under Lakeland-vekkelsen, har nærmest skapt en gjøglerbu-atmosfære. Folk blir invitert til å ”komme og få seg noe”. Mirakler antas å ”poppe som popcorn”. Arrangører forsøker å selge dette som den største vekkelsen i historien ...

Denne artikkelen gjorde dypt inntrykk på meg. Til tross for at han tydeligvis fortsatt behandlet Lakeland som en ”sann vekkelse”, hadde Lee Grady klart å la noen virkelige varsler lyde høylytt for Kristi Kropp. Det var i det minste *noen* som hadde omtanke for de dyrebare fårene! Og denne alarmen var bare den første av mange som Lee Grady kom med.

Underlige manifestasjoner

I mellomtiden spredte Lakeland-”salvelsen” seg imidlertid uhindret rundt på kloden. Møtene i Florida vokste kraftig, og hundrevis på hundrevis av ledere fartet dit for en ”impartation” og å ta

den tilbake til sine egne. Ett øyenvitne beskrev impartation-rekkene på denne måten: *”Så langt (og jeg mener så langt) øyet kunne se, folkemasser på gulvet som ristet, skalv, så fortumlet ut, eller så fullstendig borte eller bevisstløse ut.”*

En mann fra Clearwater, Florida skrev til meg at et antall folk fra fellesskapet hans hadde deltatt i vekkelsen og deretter tatt ”salvelsen” med seg tilbake. Her er hva han beskrev:

”Disse effektene har jeg vært vitne til hos personer som har deltatt i denne bevegelsen og enten har fått hender lagt på seg eller hevder å ha fått overført ”ånden”:

- *De kommer tilbake med denne typen barnslig, drukken sløvhetstilstand.*
- *Beskrivelser av en brennende følelse enten i blodårene, hodet eller magen.*
- *Danser rundt som fulle ...*
- *Upassende roping og skriking som om de er på en kamp med amerikansk fotball;*
- *Unge menn som plystrer om og om igjen og holder på hodet sitt og hevder at de ”føler at Den Hellige Ånd er i ferd med å dele dem i to” ...*
- *Kvinner som bare snurrer rundt og dirrer som om de blir herjet med bakenfra av en eller annen usett kraft.*
- *Drukken, ukontrollert latter midt i en høytidelig bønnestund*
- *Folk som blir ”slått i ånden” ... som bare faller ned og er ute av stand til å bevege seg (som om noe holder dem nede) ...”*

Et annet øyevitne, fra Hawaii, meldte om ”Florida-salvelsen” sin ankomst der: *”Idet pastoren la hendene på menneskene, ropte han med stor styrke: ”ILD!!!” Folk datt sammen som fluer. Personer lå overalt på gulvet ... ulte, gråt og hulket i engstelse, lo, ristet, noen med krampetrekkninger under kraften, og falt som om ett eller annet torden falt på hodene deres.”*

En mann fra nordøstre del av USA skrev:

Jeg dro til West Haven, CT sist helg. Det var ment å være en gruppe av tjenester som kom sammen for å oppmuntre hverandre og be. Noen av dem hadde vært i Lakeland og hadde rykninger og ropte ”Oh-wooooooowwww” for så å begynne å snakke om at Bob Jones kalte det den tredje bølgen ... De var alle i det de kalte ”drukken herlighet” ...

Den menigheten i CT begynte i går kveld å ha sine egne vekkelsesgudstjenester og impartation, og det har brutt ut der nede ... De nordøstlige statene er virkelig stedet som holder på å bli varmebenken for dette. De har gudstjenester overalt for impartation, og nyheter om dette strømmer ut daglig. Jeg blir fortalt at jeg blir bedratt som setter spørsmålstejn ved det. De forteller meg at jeg går imot Den Hellige Ånd ...

Noen måneder senere skrev en kvinne til meg om sin erfaring:

Jeg dro til Lakeland tre ganger. Jeg ble så trukket til å reise dit. Jeg trodde virkelig det var av Gud ... Jeg fikk så mange overnaturlige erfaringer – så en mystisk Jesus med et tredje øye, engler som snakket med meg, syner, ble transportert. Jeg hadde en opplevelse der datteren min var i rommet og også opplevde det. Jeg brølte som en løve, fikk gullstøv og mange andre opplevelser. Det verste som hendte meg, var at det ble seksuelt. Denne falske Jesus gjorde seksuelle tilnærmelser til meg, og jeg falt inn i det. Til denne dag forstår jeg fremdeles ikke hvordan jeg kunne bli så bedratt. Jeg har vært en kristen siden 16-årsalderen. Jeg er 49 nå ... Jeg falt rett inn i det ... krok, sene og søkke. Da jeg kom hjem etter det siste besøket, ble jeg klar over at det var demonisk, og jeg ble formelig omringet og dekket av demoner. Det var så skrekkelig, alt jeg gikk gjennom – du kan ikke forestille deg det ... Stadig så jeg demoner og ble plaget og berørt seksuelt

... Det har gått 1 ½ år, og jeg kjemper fremdeles med disse demoniske åndene. Jeg roper ut til Herren hver dag for total befrielse. Det har vært skrekkelig. Jeg har forsaket og omvendt meg, men slåss fortsatt. Hvordan blir vi fri fra dette?

En annen kvinne skrev til meg senere – og du kan se hvordan selv gode kristne kunne bli fanget opp i denne bevegelsen:

Da vekkelsen i Lakeland først startet ... utstedte du en advarsel på den listen, og jeg forsvarte Todd. Motivet mitt var å ikke være dømmende mot ham. Jeg, som andre, har vært så sulten på at Gud skal gjøre noe i denne skrekkelige situasjonen vi befinner oss i i dette landet. Jeg tok feil. Det var feil å forsvare Todd, og det var feil å angripe deg. Alt jeg kan gjøre, er å si at jeg ser virkelig lyset. Dette skjedde en kveld da jeg så en kvinne, som jeg tydelig så var under innflytelse av en demonisk ånd, bli ført opp på plattformen og oppmuntret. Hun gikk gjennom slike forvridninger at hun til tider bokstavelig talt sto på halsen, med kroppen sin helt og holdent rett opp i været. Den stakkars kvinnen må ha lidd forferdelig fra brannsårene hun fikk den kvelden ...

Da jeg først kom inn i den karismatiske bevegelsen midt på 70-tallet, var det en vidunderlig erfaring – svært bibelsk. Og du har rett, manifestasjonene vi så hos Todd, ble vurdert som demoniske på den tiden, og folk ble betjent for utfrielse ...

Charisma stiller spørsmål igjen

28. mai tok Lee Grady fatt i Lakeland-kontroversen enda en gang med en ny skarp artikkel. Han kalte den ”An Appeal for Unity in a Divisive Season”.

Litt tidlig i den kom han med et temmelig interessant poeng om hvordan vekkelse er ”rotete”:
”Vekkelse er rotete. Hvor mye vi enn ville glede oss over at den kom i en pyntelig og ordentlig pakke, lærer historien oss at utbrudd av Den Hellige Ånd ofte får følge av hellig kaos. Det kan være konverteringer og helbredelser i ett hjørne og demoniske manifestasjoner i det andre. I perioder av vekkelse kan man ha både under og ugagn. Hellighet og kjetteri kan bryte løs på samme tid ...”

Mitt svar på det tidspunkt var at – ”Ja – vekkelse er ofte rotete – men de er rotete i utkantene – ikke i selve hjertet og sentrum av det som skjer. Som mange lesere vet har jeg studert vekkeshistorie i mange år og har et helt kapittel om ”Manifestasjoner i vekkelse” i min nye bok ... Men faktum er at hvis du har demonisk forførelse akkurat i sentrum av det som blir forkynt eller overført (”imparted”), da har du ikke lenger bare en ”rotete” vekkelse – du har en dødelig forfalskning. Sanne vekkelse har alltid ren forkynnelse av omvendelse, hellighet og Korset i sentrum ...

Vi har ikke å gjøre med en bevegelse som har problemer ute på ”sidene” her. Problemene er akkurat i hjertet – dvs. de involverer de sentrale tingene som blir forkynt og overført til mennesker fra fremst i salen. Og det har vært slik fra starten – hvilket er det som gjør dette avgjørende ulikt en ekte vekkelse. Jeg håper, Lee, at du kan se hvilken avgjørende forskjell dette er?”

Charisma-redaktøren så igjen ut til å bruke mesteparten av sin nye artikkel på å trå en ”middelvei”. Men igjen: Da han virkelig ga fra seg noen slag mot slutten, holdt han ikke tilbake:

”... ledere må ta opp alle de vanskelige spørsmål som Lakeland-vekkelsen har utløst. De inkluderer:

1. *Bibelske retningslinjer om engler. Noen i den profetiske leiren taler om hyppige besøk i himmelen, "visualisering av den tredje himmel" og lange samtaler med engler som bruker navn som Emma, Løfte og Forandringens Vind. Er disse ånder i sannhet sendt fra Gud, eller er de representanter for falskt lys?*
2. *En skikkelig teologi om de døde. Noen i den profetiske leiren hevder å ha hatt samtaler med døde kristne – inkludert apostelen Paulus. Er dette innenfor den kristne erfaringens grenser, eller er det nekromanti (åndemaning)?*
3. *Pastoral veiledning om fremmedartede åndelige manifestasjoner. I noen kretser i bevegelsen vår har det blitt meldt om uvanlige tegn og under i menighetsgudstjenester – inkludert den plutselige tilsynekomsten av gullstøv, fjær, edelstener og olje. På samme tid dirrer lovsangere på gulvet, har ukontrollerte rykninger og opptre beruset. Hvordan kan vi beskytte mennesker mot misbruken av manifestasjoner, og mot demonisk innflytelse, og samtidig gi rom for uforfalskede møter med Gud?*
4. *Klare retningslinjer vedrørende gjenopprettelsen av falne tjenestegjørere. Det at en framstående, fallen evangelist, Paul Cain, dukket opp i Lakeland-vekkelsen i mai, utløste sterke reaksjoner fra mange deler av menigheten ... "*

Igjen: frimodig og skarp spørsmålsstilling fra Lee Grady, i forsøk på å beskytte de dyrebare fårene. På denne tiden var Lee så å si den eneste prominente lederen i den karismatiske verden som var villig til å sette seg selv på spill for disse spørsmålene. Og dette ville ikke være siste gang, heller. Gjennom de kommende måneder ville Charisma-redaktøren igjen ta kampen opp med Lakeland-traileren med artikler som "Bam! Pow! When Prayer Ministry Gets Violent" (som siktet til Todd Bentleys krumspring når han ba for folk) og "The Marks of Genuine Revival – Part One and Two".

Men Lakeland var ennå langt fra å bli avsluttet. Det var fortsatt et rasende tog, med ryggdekning fra de aller fleste i den karismatiske verden. Alt vi kunne gjøre, var å advare dem som ville lytte. Men det ble bare enda vanskeligere etter 23. juni 2008. For det var dagen da alle de berømte lederne "bemyndiget" Todd Bentley direkte på TV. Lite visste vi imidlertid at dette ville være begynnelsen på slutten.

Den store "utnevnelsen"

Slik kunngjorde Charisma nyhetene om hva som fant sted i Lakeland den skjebnesvangre dagen, 23. juni: *"Leaders Commission Todd Bentley at 'Lakeland Outpouring' ... Den spesielle gudstjenesten ble av ledere satt på plakaten som ett av de største øyeblikkene i vekkelseshistorien."*

Artikkelen fortsatte:

"Deltakende ledere ved seremonien inkluderte [C. Peter] Wagner; Ché Ahn, pastor for Harvest Rock Church i Pasadena, Calif.; John Arnott fra Toronto Airport Christian Fellowship i Canada; Bill Johnson, pastor for Bethel Church i Redding, Calif.; og Rick Joyner, grunnlegger av MorningStar Ministries i Charlotte, N.C."

Langt borte fra lånte også andre størrelser ut sin støtte. Som Peter Wagner skrev kort tid etter: *"Dessverre måtte Bill Hamon avlyse pga. et reiseproblem, og "Che, Bill og John la hendene på*

og salvet Todd med en spesiell ny "Be Revived"-olje som Chuck Pierce (som var i Afrika) sendte til begivenheten."

Wagner, anerkjent av mange som den karismatiske verdens "ledende apostel", ledet seremonien – og kalte den en "apostolic alignment" (kan ha ment "apostolisk oppretting", "det å ("apostolisk") samle seg/alliere seg/justere seg/stille opp" e.l., *overs. kom.*). Han kom med følgende uttalelse foran alle TV-kameraer og mennesker:

"Jeg tar den apostoliske autoriteten som Gud har gitt meg, og jeg dekreterer til Todd Bentley:

- *Din kraft vil øke.*
- *Din autoritet vil øke.*
- *Din favør vil øke.*
- *Din innflytelse vil øke.*
- *Din åpenbaring vil øke.*

Jeg dekreterer også at:

- *En ny overnaturlig styrke vil strømme gjennom denne tjenesten.*
- *En ny livskraft vil trenge inn i denne bevegelsen av Gud ..."*

Senere kalte Wagner dette for en "banebrytende begivenhet" og uttalte at: "Vi befinner oss nå et sted i det jeg ser som Den andre apostoliske tidsalder ..." (M.a.o.: en "ny æra" av virkelige apostler.)

De som så videoen av denne utnevnelsen, la kanskje merke til at hodet til Stacey Campbell, en av hoved-"Toronto"-lederne som talte, ristet så voldsomt – idet det bokstavelig talt pisket fram og tilbake – at det var vanskelig å høre hva hun sa. Dette var selvfølgelig helt alminnelig, og de hevdet det var den "Hellige Ånd".

Todd Bentley sa senere: *"Jeg er ingen kirkehistoriker, men jeg kjenner ikke til at det noe annet tidspunkt i historien, siden Apostlenes gjerninger, [har vært representert] så mange forskjellige apostler og så mange forskjellige profeter og bevegelser og ledere."*

Jeg må si at jeg fant ikke Todd Bentleys kommentarer særlig "ydmyke" – spesielt ikke når de senere begivenheter tas i betraktning. Imidlertid kom, for meg, en av de sørgeligste uttalelsene av dem alle mot slutten av Charisma-artikkelen:

"Ledere som har uttrykt private bekymringer om Bentleys tjeneste, slo fra seg Charismas forespørsel om en offentlig uttalelse."

Her er uttalelsen jeg kom med angående denne "mangelen på offentlig uttalelse" på dette tidspunkt:

Så du denne siste setningen? – Til tross for at noen ledere privat har uttrykt sin bekymring, avslø de faktisk en anledning til å tale ut i offentligheten! Så hvor levner dette de dyrebare fårene? Er disse mennene så bekymret for "omdømmet" at de er redde for å tale ut i et slikt avgjørende øyeblikk? Hvordan vil historien dømme noe slikt? Handler ikke dette helt enkelt om "menneskefrykten"? Og er ikke nettopp dette årsaken til at den karismatiske bevegelsen er i et sånt rot til å begynne med? Har vi fullstendig glemt det gamle ordtaket – "Ondskapen har framgang når gode menn ikke gjør noe"?

Privat var jeg imidlertid, trass i denne "fighting talk", personlig herjet av begivenhetene 23. juni. Riktignok ble advarslene våre bredt distribuert, men jeg hadde aldri følt meg så ensom. Nå virket det som om den karismatiske verdens "største kanoner" var rettet mot oss. Jeg var svært motløs.

Ved dette tidspunkt hadde vi en bok ute på Amazon om Lakeland med tittelen ”True & False Revival” (”Sann og falsk vekkelse”), og jeg gjorde så å si alt jeg kunne for å advare Kristi legeme. Men alt virket fånyttet. Det så ut som tilstanden ble verre og verre for hver uke. Smitten var verdensvid – og spredte seg raskere enn noensinne.

Men Gud var langt fra motløs. Ting var i ferd med å forandre seg massivt. Faktisk – av grunner vi skal se på senere – er jeg overbevist om at Gud med velberådd hu ventet til etter denne ”utnevnelsen” med å begynne å trevle opp dette voldsomt reklamerte skuet som Lakeland-vekkelsen var. Og da oppretvlingen begynte, var det formelig forbløffende hvor hurtig ting kom fra hverandre. Gud lar seg ikke spotte.

Det infame TV-intervjuet

9. juli 2008 kom det på lufta en TV-spesial fra ABC Nightline om Lakeland-vekkelsen. Selv om de kalte Lakeland en ”internasjonal sensasjon” og viste mange mennesker som kom fra overalt i verden, var reportasjen slett ikke fordelaktig for Todd Bentley. Det mest sjokkerende for kristne var at da Nightline spurte etter ”bare tre” medisinsk verifiserbare helbredelser, ble de gitt svært sammenlappet eller ubekreftet informasjon. På slutten kom de med uttalelsen: ”Ikke et eneste av Bentleys påståtte mirakler kunne bekreftes.” Dette var et spesielt rystende utsagn for fans av vekkelsen. Reportasjen ga også fremtredende plass til kristne som satte spørsmålsteget ved den sirkusliknende stemningen og Todd Bentleys ”**Bam!**”-rop idet han ba for mennesker.

Over natten var det en enorm forandring. Bentley forlot vekkelsen for flere dager – og vendte tilbake først 18. juli. Men ting ble aldri de samme igjen. Var det virkelig sant at det fantes så få helbredelser som kunne bekreftes? Hva med alle påstandene om ”oppvekkelser fra de døde” osv.?

14. og 16. juli brøt en av Peter Wagners egne ”apostler” tausheten og uttalte seg offentlig for første gang: Robert Ricciardelli var en ”markeds plass-apostel” i Peter Wagners ”Internasjonale koalisjon av apostler” (ICA) så vel som at han var skribent for Charisma Magazine og en venn av Lee Grady.

16. juli kommenterte han på en Internett-blogg:

”Sannheten er at det er svært få som blir helbredet i Lakeland. Jeg har jobbet med Charisma Magazine-redaktør Lee Grady i oppdagelsen av hvor mange falske rapporter som har blitt frigitt som fakta.” Vedrørende ”oppstandelsene” i Lakeland skrev Robert på en annen blogg: *”Vi har undersøkt de 20 pluss ”oppreist fra de døde”-påstandene ettersom vi ønsker å innberette dem til media, og de kan ikke bli verifisert ...”*

På vårt eget forum på RevivalSchool.com la Robert offentlig ut de følgende uttalelsene:

”... vi vil kanskje ikke være en del av ICA hvis Peter og lederskapet ikke revurderer sin improviserte beslutning om å hoppe inn i Lakeland-strømmen, da mange av oss advarte ham mot å gjøre det ... Den største tingen med Lakeland er mangelen på frykten for vår ærefryktinngytende Gud, mangel på omvendelse og ydmykhet. Mange har byttet ut sannheten med en løgn og valgt opplevelse framfor innhold. Engler, henrykkelser og fokus på den tredje himmel har erstattet evangeliet som fokus.”

Han fortsatte:

”Overføringen av salvelse, fokuset på at mennesket kommer med noe som helst annet enn evangeliet, er forbausende og sørgelig ... hvis Peter Wagner, Bill Johnson og noen fornemme medlemmer av ”Hvem er Hvem” i Karismania sier at det er bra alt sammen, da føyer folk seg bare etter det. Noen har begynt å se YouTube- og annen informasjon og begynt å forandre seg. Noen går så langt som til å hevde at det er forførelse, andre sier det er en bevegelse av Gud som trenger korrigerende ... Etter min mening var det organisert av mennesker og influert av demoner helt fra begynnelsen.

Bentley er bare et produkt av den karismatiske/apostoliske/profetiske tenderingen bort fra loddsnor-sannhet ... Jeg skrev en artikkel for Charisma om at alt som kan bli rystet, blir rystet, og det er dette som skjer på en betydningsfull måte akkurat nå ...”

Katastrofen forverres

Det var straks etter dette at Bentley kunngjorde at han ville forlate vekkelsen permanent etter 23. august. Men så lot han en annen bombe falle: Han og kona skulle separeres. Og det viste seg at det var ”en annen kvinne” innblandet – et av hans kvinnelige stabmedlemmer, som han hadde utviklet et ”forhold” til. Hele marerittet begynte deretter å preges av en svært uhyggelig stemning. Og de store lederne som hadde stått på den plattformen og bemyndiget og profetert over Bentley bare få uker tidligere, så ut som de knapt visste hva de skulle gjøre med seg selv – så forlegne var de.

Oppløsningen av Todds ekteskap sendte en massiv sjokkbølge gjennom hele den karismatiske bevegelsen verden over. Mange ble dypt rystet. Lee Grady talte for en hel del karismatikere da han skrev: *”Jeg er trist. Jeg er skuffet. Og jeg er sint.”* Artikkelen hans het ”Life After Lakeland: Sorting Out the Confusion”. Her er noen utdrag:

Todd Bentleys kunngjøring om at ekteskapet hans tar slutt, har kastet bevegelsen vår utfor et vilt stup – og spørsmål er nødt til å bli besvart ...

Mange kristne med evne til å bedømme (ånder) kom alt fra første uke av Lakeland-vekkelsen med spørsmål om Bentleys trossetninger og praksis. De følte seg ille til mote da han sa han snakket med en engel på hotellrommet sitt. De merket at noe var galt fatt da han hadde på seg en T-skjorte med et skjelett på. De undret seg over hvordan en Guds mann kunne dekke seg med tatoveringer. De ble skrekkslagne da de hørte ham beskrive hvordan han taklet og slo ut tennene på en mann under bønn ...

Hvorfor fortalte God TV folk at ”enhver kritisering av Todd Bentley er demonisk”?

Dette er kultisk manipulasjon på sitt verste. Bibelen forteller oss at de i Berøa var edle troende fordi de studerte Skriftene daglig ”for å se om det stemte” (Apg 17:11, BS78) ... Vi blir befalt å prøve åndene ...

Hvorfor la en gruppe respekterte tjenestemenn hender på Bentley 23. juni – og ordinerte ham offentlig? Visste de om hans personlige problemer?

Jeg vil tro at Wagner, Ahn, Johnson og Arnott ikke kjente til Bentleys problemer før de ordinerte ham ... Men jeg er av den oppfatning at de, sammen med Bentley og eierne av God TV, skylder den kristne menighet en likefram, offentlig unnskyldning ...

Sørgelig nok kom det ikke fram noen beklagelse – unntatt fra Dutch Sheets, som ikke engang hadde vært på utnevnelsen selv. Resten virket for det meste tilfreds med å prøve å ”spinne” sin vei ut av hele katastrofen eller distansere seg fra den på en eller annen måte. Der var svært få

”unnskyld”. Og mange lesere rundt i verden som hadde vært helt inne i Lakeland – og ledet folkene sine inn i det – stoppet bare plutselig å snakke om det i det hele tatt. Nær sagt ingen unnskyldning ble noen gang utstedt. Jeg antar at et enfoldig spørsmål på dette tidspunkt kunne være: ”Kan Gud noen sinne betro slike ledere å gjete hans dyrebare får?”

For å si det rett ut: Jeg ble så målløs og sjokkert av denne brå forandringen i begivenhetenes gang at jeg knapt visste hvordan jeg skulle reagere. Noen kan tenke at jeg ville bli svært glad for dette plutselige beviset på at jeg hadde rett. Når alt kommer til alt, hadde jeg jo på denne tiden kjempet en ensom retrettkamp i fjorten år mot hele greia – og stort sett tapt hele veien. Kanskje, kunne noen tenke, var jeg i min fulle rett til et anfall av egengratulasjon. Men det var ikke slik. Jeg følte meg simpelthen tom. Fått rett – ja. Men at Todds ekteskap tok slutt var ingenting å feire. Tragedien det er at et kristent ekteskap ender slik, burde medføre sorg, aldri glede. Jeg antar at jeg bare kjente meg målløs og trist på vegne av hele menigheten for hele det bedrøvelige rotet.

Det fins imidlertid ingen tvil om at det framkalte en kjempestor kantring av denne ”åndens festningsverk” i menigheten. Og jeg tror ikke at det noen gang vil komme på beina igjen. Det fins nå for mange mennesker som betviler hele saken. Fjorten år av ”Kundalini” var fjorten år for lenge. År som gresshoppene spiste opp, det skal være sikkert.

Men selv da sluttet ikke marerittet.

Rick Joyners rolle

Personlig forsøkte jeg alltid å ta noenlunde ”forsiktig” på Rick Joyner fram til Lakeland. Ved den tiden jeg forlot den profetiske bevegelsen sent i 2004, hadde jeg skrevet:

Ganske mange spurte meg om Rick Joyner og Morningstar Ministries. Hvor passer de inn i alt dette? Vel – tilsynelatende har Rick alltid klart å holde seg så vidt på avstand fra denne bevegelsens verste utskeielser og kontroverser. (- Unntatt da han ble med i Malta-ridderne – en eldgammel katolsk orden. – Forresten er det antakelig dette som ledet til den grillen at de brukte sverd til å slå folk til ridder – en dille som feide gjennom denne bevegelsen for noen få år siden.) Jeg har lest noen av Joyners bøker og har glede av noen av tingene han sier, men for å si det som det er: Det at han har holdt seg så vidt på avstand, er på ingen måte grunn god nok til å frita ham fra det rotet som det profetiske er i i dag. Faktum er at herr Joyner er svært nær venn med nesten alle de fremste lederne på denne konferansen som nettopp fant sted. Han tjenestegjør jevnlig side om side med dem – og kjenner dem meget godt. Hadde han – som den ”får” i bevegelsen han er – kommet med korreksjon, ville den ha blitt gitt akt på; men dette har han tydelig unnlatt å gjøre. Således må han bli holdt ansvarlig for tingenes tilstand like mye som hvem som helst andre. Og det ville ikke overraske meg hvis liknende forførelse finner sin vei inn i Morningstar-konferanser. (- Ganske mange av de samme personene er involvert.) Med vemod har jeg dermed måttet fjerne enhver artikkel eller link til Rick Joyner fra nettsiden min – sammen med alle de andre.

Det var imidlertid ikke før Rick Joyner offentlig ga sin tilslutning til Lakeland at jeg virkelig talte åpenhertig ut om tjenesten hans.

Joyner kommer Todd ”til unnsetning”

9. mars 2009 kunngjorde Rick Joyner at Todd Bentley nå var skilt og gjengift med det kvinnelige stabmedlemmet som han ble involvert med under vekkelsen. Rick Joyner kunngjorde også at Bentley hadde flyttet til hans (Joyners) tjeneste i North Carolina, hvor han ville bli engasjert i en

”gjenopprettelses”-prosess – med sikte på å få ham tilbake til aktiv tjeneste enda en gang. Lee Grady, blant andre, virket rasende over hvordan dette ble håndtert. I en artikkel med tittelen ”The Tragic Scandal of Greasy Grace” skrev han:

I all diskusjonen om Bentley og om Lakeland-vekkelsens død venter jeg å høre lyden av sekkestrie som rives i filler. Vi burde gråte. Vi burde sønderrive hjertet vårt – slik Gud befalte Israel da de falt inn i synd (se Joel 2:13-14). For å gi rettleiding til en forvirret menighet burde lederne våre offentlig ha fordømt Lakeland-katastrofen mens de på samme tid hjalp Todd og Shonah å bli leget.

Vi har ikke sørget over denne parodien. Vi har ikke blitt sjokkert og forferdet over at slik synd har blitt nevnt blant oss. Vi opptrer som om lettvint og respektløs skilsmisse og gjengifte er små krenkelser – mens de i virkeligheten er så alvorlige moralske feiltrinn at de kan medføre diskvalifikasjon ...

Det store comebacket

Bare ti måneder senere, i januar 2010, kom kunngjøringen fra Rick Joyner og Todd Bentley om at Bentley var tilbake og tjenestegjorde på plattformen ved Joyners store konferansesenter. De gikk ut med meldingen på live og verdensvid TV-overføring. De hintet allerede om at dette var begynnelsen på en ”ny vekkelse”.

Umiddelbart sendte jeg et e-postvarsel ut til leserne våre, med tittelen ”Kundalini Warning – Urgent”. I meldingen skrev jeg:

Jeg så nettopp videoen av Rick Joyner som kunngjør at Todd Bentley er tilbake og tjenestegjør hver kveld hos Morningstar i North Carolina, og nå har de såkalte ”vekkelses”-manifestasjoner som likner uhyggelig mye på Lakeland. De kunngjorde også at de streamer disse store møtene hver kveld på sin nye TV-kanal – og de promoterer storlig hele greia.

Rick Joyner har blitt advart spesifikt av tjenester på høyt plan mot å gjøre det han gjør nå – tar med seg Todd Bentley tilbake inn i rampelyset ... Tilsynelatende er ”manifestasjonene” alt som har noe å si ... Innser vi ikke at falske religioner har sin egen versjon av ”håndspåleggelse”, som resulterer i nettopp disse manifestasjonstypene?

Når du ser videoer av disse ”kriya”-ene eller andre Kundalini-former for manifestasjoner, vil du ofte kunne avlegge ed på at du betrakter et moderne ”Impartation”-type møte. (Og jeg sier dette som en som tror sterkt på Den Hellige Ånds gaver. Jeg bare har ingen tro på at ”fremmede” salvelser skal få infiltrere Kristi Kropp! Det er stor forskjell på Kundalini og den virkelige Hellige Ånd) ...

Dette er en kraftfull ånd, og den har støtte og dekning hos mange berømte tjenester. Faktisk er disse menn og kvinner nettopp de som er ansvarlige for å ha tillatt den å spre seg like gjennom Kristi Kropp. Og en dag vil de måtte svare for seg overfor Gud for å ha gjort dette.

Ut fra det han skriver, tjenestegjør Todd Bentley fortsatt regelmessig på podiet hos Morningstar i North Carolina, med direkte TV-feeds som går ut over hele verden. Han har også begynt å samle ”partnere” og bygge opp igjen tjenestebasen sin. Som jeg skrev vedrørende ”comebacket” i januar 2010: ”Disse menneskene prøver å ”relansere” hele denne tingen akkurat nå. Hjelp oss å få denne advarselen ut.”

Men – som jeg er sikker på at du har innsett: Denne tingen er så mye bredere enn bare Todd Bentley eller Rick Joyner. Det fins simpelthen enormt mange tjenester der ute som fremdeles virker i denne selvsamme ”ånden”. Og de har sluppet unna med det i årevis fordi de ”store navnene” enten har tillatt det eller aktivt fremmet det. Dette må med sikkerhet være en av de største skandalene i menighetens historie. Derfor er det at vi trenger en ”revolusjon” og en ny ”stor reformasjon” i Kristi Kropp. Gud kan helt enkelt ikke ha ledere over sin Menighet i de siste dager som fullstendig mangler dømmekraft. Han kan ikke ha det. Og det er derfor en tid med stor ”rystelse” er her. Jeg er ikke alene om å si at en massiv forandring må inntreffe – og den må sannelig treffe lederskapet først.

Til tross for at sjokkbølgen fra Lakelands sammenbrudd ga gjenlyd verden rundt, lot de fleste ”spillerne” i den kretsen ikke til å forandre seg stort eller omvende seg fra ”ånden” de hadde operert under. Det er fortsatt ”business as usual”. Kundalini-ånden lever fortsatt i ”beste velgående”. Men utvilsomt mistet de mye troverdighet og støtte. Kanskje er det alt vi kunne håpe på. Men ved dagens slutt tror jeg vi er nødt til å se denne ånden ”drevet ut” fra menigheten. Den hører ikke til – og burde ikke bli gitt noen plass.

Når en enkeltperson har blitt ”invadert” av en uren ånd og den har blitt sittende på innsiden, sier vi at den personen trenger ”befrielse” for at den skal bli drevet ut. Og vanligvis er første steg omvendelse. Vel: Kristi legeme har behov for utfrielse i dag. Og jeg tror at sterk omvendelse også er påkrevd. Vi kan ikke spille spill med det jeg er overbevist om er en type ”New Age”-ånd som har invadert i stor målestokk. Kundalini er aldri noe å ta lett på. Og den holder fortsatt på i Kristi legeme – noe vi kan se hos tjenester som John Crowder og mange andre. Noe må gjøres. Og jeg tror Gud har begynt å gjøre det. En massiv ”utrensing” er underveis.

Kapittel 6

Syner til advarsel

Gjennom årene har det vært mange syner eller profetier som har søkt å advare Kristi legeme mot nettopp den type forførelse vi har sett invadere menigheten de siste seksten år. Nedenunder er noen av de mest betydningsfulle og innsiktsfulle jeg har kommet over.

1965 – syn av kommende forførelse

- av Stanley Frodsham

Under er et utdrag fra en profeti gitt i 1965 av Stanley Frodsham – en Ånds-fylt forkynner, og forfatter av den velkjente boken ”Smith Wigglesworth: Troens apostel”

”... Ikke beundre menneskers person. For mange som jeg skal salve, skal falle bort ved veikanten. Egentlig ønsker jeg ikke å gjøre dette; jeg har sørget for nok ressurser til at de kunne bli stående. Jeg kaller mange inn i denne tjenesten og utrufter dem; men husk at mange skal falle. De skal være som skinnende lys, og folk skal føle glede ved dem. Men de skal bli overtatt av ånder som fører vill, og skal lede mange av folket mitt bort.

Lytt omhyggelig når det gjelder disse tingene, for i de siste dager vil forførende ånder komme som skal vende mange av mine salvede bort. Mange skal falle pga. forskjellige lyster og pga. at synden blir stor. Men hvis dere vil søke meg omhyggelig, vil jeg legge min Ånd i dere. Når man vil vende seg til høyre side eller til venstre, skal du ikke dreie med dem, men holde øynene utelukkende på Herren. De kommende dager er høyst farlige, vanskelige og mørke, men det skal være en mektig utøselse av min Ånd over mange byer. Folket mitt må bli omhyggelig advart når det gjelder dagene som ligger foran. Mange skal snu seg etter forførende ånder; mange forfører allerede folket mitt. Det er de som gjør rettferdighet som er rettferdige. Mange dekker syndene sine ved bruk av teologiske ord. Men jeg advarer dere mot forførende ånder som instruerer folket mitt på en ond måte.

Mange skal komme med forførende ånder og holde fram vellystige lokkemidler. Du vil finne at etter at jeg har besøkt mitt folk igjen, skal veien bli smalere og smalere, og færre skal gå på den. Men ikke bli bedratt; rettferdighetens veier er mine veier. For selv om Satan kommer som en lysets engel, ikke hør på ham; for de som utfører mirakler og ikke taler rettferdighet, er ikke av meg. Jeg varslar dere med stor styrke at jeg kommer til å dømme mitt hus og ha en menighet uten flekk eller rynke når jeg kommer. Jeg lengter etter å åpne øynene deres og gi dere åndelig forståelse, slik at dere ikke kan bli bedratt, men kan vandre i hjertets oppriktighet framfor meg, elske rettskaffenhet og hate hver onde vei. Se henimot meg, så vil jeg gjøre det slik at dere oppfatter med Åndens øyne de ting som lurar i mørket som ikke er synlige for det menneskelige øye. La meg lede dere på denne måten slik at dere kan oppfatte mørkets makter og kjempe mot dem. Det er ikke en kamp mot kjøtt og blod; for hvis du kjemper på den måten, oppnår du ingenting. Men hvis du lar Meg ta over og kjempe mot mørkets makter, da er de beseiret, og da blir frigjøring brakt til folket mitt.

Jeg formaner dere til å søke Skriftene grundig når det gjelder disse siste dager. For de ting som står skrevet, skal sannelig bli gjort gjeldende. Det skal komme bedragere blant mitt folk i økende antall som skal tale for sannheten og som skal vinne mitt folks velvilje. For folket skal undersøke Skriftene og si: ”Det disse menneskene sier, er sant.” Så – når de har vunnet folkets hjerter – da, og bare da, skal Satan inngå i mitt folk. Hold utkikk etter forførere.

Ikke bli bedratt. For bedrageren vil først arbeide for å vinne manges hjerter, og deretter skal han komme fram med sine snikende læresetninger. Dere kan ikke skjelve mellom dem som er av Meg og dem som ikke er av Meg når de begynner å forkynne. Men søk meg stadig, og så, når disse læresetningene blir brakt for dagen, skal dere ha et vitnesbyrd i hjertet om at disse ikke er av Meg. Ikke frykt, for jeg har advart dere. Mange vil bli bedratt. Men hvis dere vandrer i hellighet og rettskaffenhet framfor Herren, skal øynene deres være åpne, og Herren vil beskytte dere. Hvis dere stadig vil se henimot Herren, vil dere vite når doktrinen forandrer seg og vil ikke bli ført inn i den. Hvis hjertet deres er rett, vil Jeg bevare dere; og hvis dere stadig vil se henimot Meg, vil Jeg holde dere oppe.

Rettferdighetens tjener skal være på en slik måte: Livet hans skal stemme overens med Ordet, og leppene hans skal gi ut det som er utelukkende sant, og det vil ikke være noen blanding. Når blandingen kommer til syne, da vil du vite at han ikke er en rettferdighetens tjener. Bedragerne taler først sannhet og deretter feil, for å dekke over syndene sine, som de elsker. Derfor formaner og befaler jeg dere å studere Skrift-stedene som har å gjøre med forførende ånder, for dette er en av de siste dagers store farer.

Jeg ønsker inderlig at dere blir solid befestet i mitt Ord og ikke i menneskers personlighet, slik at dere ikke vil rokkes som så mange skal rokkes. Gi akt på dere selv og ikke følg de forførende åndene, som allerede gir seg til kjenne. Forhør dere grundig hos meg når dere hører noe som dere ikke har sett i Ordet mitt, og ikke beundre menneskers person – for det er ved akkurat denne metoden Satan vil ødelegge mange av mitt folk.”

Den sure skyen

- av Richard Smith

Dette synet meldte seg med en uvanlig grad av klarhet torsdag morgen, 29. september 1994 ...

Etter en periode da jeg hadde øst ut mine smertefulle følelser over menighetens tilstand til Jesus, som er vår himmelske Talsmann, så jeg foran meg en stor, svulmende, svart sky som bar med seg masser av sot og andre forurensende stoffer. Dens svovelaktige stank avslørte at her var ingen naturlig sky, men den var snarere den typen sur sky som skyldes eksplosjonen av et kjemisk fabrikklegg eller en oljeinstallasjon. Den sure skyen ble blåst av sted av bevegelsesimpulsen sin og satte kursen mot en lav, vannløs ørkenslette som lå nedenfor noen klippefjell. Sletten var fylt av alle slags mennesker, som jeg forsto representerte den kristne befolkningen i England. De fleste var innfødte hvite anglosaksere, men der var også medlemmer av forskjellige etniske minoriteter. Disse sto for immigrantbefolkningen i England.

FIRE GRUPPER. Ved nærmere ettersyn kunne jeg se at denne mangslungne forsamlingen var inndelt i fire hovedgrupper. Den første av disse var den som var nærmest skyen og opplagt var i ferd med å komme under dens innflytelse. Denne særskilte gruppen kan være kjent som de berusede. Bak dem, tett blandet med hverandre, var den andre og tredje gruppen – disse kan være kjent som de fryktsomme og de sinte. Enda et stykke bak det igjen, på litt avstand, var en mindre gruppe som vil være kjent som de forberedte. Imidlertid: Ett faktum var opplagt – den sure skyen kom til å dekke alle fire grupper uavhengig av om de ønsket det eller ikke.

Det var på dette tidspunkt jeg oppfattet at skyen blåste inn fra den vestlige retningen.

Som respons på denne skyen lo, danset og sang den første gruppen. Noen få av medlemmene deres lå utstrakt og lagde alle slags dyrelyder. Noen var så overlykkelige at de faktisk dannet en danselinje, som – mens de danset conga – snodde sin vei inn i skyen. Med ett ble jeg klar over

feilen deres. Denne gruppen var allerede beruset av usynlige, sterkt luktende røyker som kom fra skyens framside – de antok feilaktig at den forurensede skyen var en forfriskende regnsky som representerte Guds nærvær. De klarte ikke å se hva dens sanne natur var ...

- 1) Den sure skyen representerte ikke bare det som for øyeblikket er kjent som Toronto-fenomenet; den representerer også alt som vil komme ut av den hendelsen. Toronto-fenomenet er så å si bare den fremre kanten av skyen. Den baner en vei for enda mer ekstreme manifestasjoner av den onde. Kort fortalt kan "Toronto" ses som en begynnelse snarere enn en slutt.*
- 2) Det at den blir blåst av bevegelsesimpulsen sin indikerer at inne i skyen fins det bare det som kan beskrives som en fiendtlig, fremmed ånd. Den er den ledende ånden for mange andre ånder som bebor skyen. Dessuten har denne fremmede ånden blitt gitt tillatelse fra Gud til å prøve troskapen de kristne i dette landet har. Gjennom en prosess av skarp inndeling, som vil forårsake mange sår, vil det bli veldig klart hvem i Menigheten som står ved Jesu side og hvem som ikke gjør det. Imidlertid: Noen av de som tilhører de første tre gruppene, vil bli gitt enda noen få sjanser til å vende om. En liten stund vil muligheten til å komme tilbake til et rett forhold med Gud, eksistere.*

Slett ikke alle kristne vil overleve skyens passering. Noen vil forsake troen sin, mens andre vil lide av permanente fysiske og psykiske sammenbrudd. Enkelte vil til og med miste selve livet der.

Jeg begynte å se at den sure skyen også var skyen av Guds dom, som vil måtte gå over Menigheten helt til ondskaper på voldelig vis blir fjernet fra den. Først etter at den sure skyen har gjort sitt verk, vil Menigheten være ren nok til å ta imot skyen av Guds nærvær. Denne skyen vil igjen komme med ytterligere renselse og sårt tiltrengt vekkelse. Det er imidlertid ennå ikke tid for at denne andre skyen skal komme forbi. Ethvert håp om umiddelbar vekkelse er derfor overilt. Dette betyr at sett som et hele representerer ikke Toronto-fenomenet en tid av fornyelse – heller representerer det det som kanskje er første føljetong av en VELDIG streng dom over menighetene i dette landet.

På en svært virkelig måte blir massene av Guds folk utlevert til satan for ødeleggelsen av kjødet. Bare de som er trofaste mot Herren i alle ting, vil være fritatt fra denne dommen – selv om de kan bli nødlidende av dens følger.

Joels hær og Gideons hær – et syn

- av Robert I. Holmes

Utdrag fra grunnleggeren av "Storm-Harvest" i Australia.

Sent i oktober 1996 hadde jeg et syn som virkelig satte en støkk i meg. Jeg så ned fra et høyt sted, og jeg så en mektig hær. Den marsjerte i en lang rekke, som en stor kolonne som snor seg gjennom jungelen. Den så for alt i verden ut som en slange. Helt fremst på den var et banner, og der sto det "Joels hær". Bak dem etterlot de seg en skåre av ødeleggelse, en slags vei som skar gjennom jungelen. Jeg ble gjort oppmerksom på at denne hæren "marsjerte nå" eller allerede hadde mobilisert.

Ute på den ene siden, skjult i tett underskog, så jeg en bataljon. Denne gruppen sto stille og ventet i jungelen. De var samlet i en firkant, og de avventet instruksjoner. Helt foran i denne lille gruppen var et banner der det sto "Gideons hær".

Joels hær

Joels hær har blitt bredt fremmet som om den er en god hær, en hær av menigheten. Til og med mange sanger, sunget i pinsemenigheter og vanlige evangeliske menigheter, siterer kriger-skriftstedene som at de har med menigheten å gjøre. Imidlertid holder jeg meg ikke til den forståelsen. For meg er Joels hær en hær av forferdelige gresshopper, "et stort og sterkt folk ... som Edens have er landet foran det, og etter det er det en øde ørken" (Joel 2:2,3). Dette likner på bildet jeg hadde. Joel sier at de er som "et sterkt folk, rustet til krig. Folkeslag skjelver for det" (5,6). Hvorfor er folkeslagene skrekkslagne av denne hæren? Fordi de er et domsredskap.

Merk at Skriften ikke sier: "Guds fiender skjelver for dem". Heller ikke antyder den at djevelen er redd for dem. Det er folkeslagene som er redde. Denne hæren er satt sammen av "gnageren ... vrimleren ... slikkeren ... skaveren" (Joel 1:4). Dette er ikke et bilde på Kristi Brud. Beviselig ødelegger eller bringer hæren dom over Guds eget folk, for senere i Joels bok trøster Gud sitt folk når han sier: "Og jeg godtgjør DERE de år da vrimleren åt opp alt, og slikkeren og skaveren og gnageren, min store hær, som jeg sendte mot dere" (Joel 2:25).

Dette er tydelig Guds domsredskap mot både menigheten hans og folkeslagene, ikke en stor eller god hær i menigheten! Avsnittene angående Joels hær forvirrer noen, fordi det blir sagt at Herren er foran SIN fylking. Han styrer dem. Men det gjør ikke dem noe mer til menigheten enn det gjorde Babylon eller Assyria til menigheten! Jeremia skildrer Babylon som Guds redskap, tjeneren hans (Jer 25:9), akkurat som Jesaja skildrer Assyria som et våpen i Guds hånd (Jes 7:20). Gud brukte dem, som Han bruker hæren beskrevet av Joel, til å sterkt kritisere og irttesette et Israel som ikke vil angre og vende om. På samme måte marsjerer Joels hær i endetiden, for å irttesette, for å fortære og sluke den ugjenfødte menigheten.

Det gjorde inntrykk på meg at denne hæren "marsjerte nå". Det fins bare én globalt betydningsfull bevegelse på bakken på dette tidspunkt. Den har allerede virket inn på mange menigheter, kirkesamfunn og grupper. Jeg har tidligere satt merkelappen "Velsignelsesbevegelsen" på den – dens "strømmer" er klart identifiserbare som Howard-Browne Ministries, Toronto Blessing, Sunderland Outpouring og Pensacola-vekkelsen. Dette er, for meg, én og samme bevegelse i forskjellige former.

Gideons hær

Den andre hæren jeg så, portretterer derimot et helt annerledes bilde. Her er en hær som er fullt forberedt og venter på instruks. Den er ikke i bevegelse ennå. Bataljonen (i militært språk omkring 10 000 mann) var merket Gideons hær. Den representerer den lutrede, den utvalgte, den resterende menigheten. Denne andre hæren marsjerer ennå ikke. De er stø, fokuserte, avbalanserte og venter på instruks. De er IKKE blitt gitt sine ordre til avmarsj! Gideon og hans menn ble formant: "Gå av sted, så sterk som du er, så skal du frelse Israel Jeg vil være med deg, og du skal slå midianittene ned" (Dom 6:14,16). Merk at det er en uttrykkelig befaling om å slå ned fiendene av Israel, eller for menigheten: djevelen og hans makter – ikke menigheten!

Kapittel 7

En kristen borgerkrig?

Så langt tilbake som i mai 1996 publiserte Rick Joyner en artikkel med tittelen ”Civil War in the Church” (”Borgerkrig i menigheten”) – og noen av hans mest populære bøker rommet også dette temaet. Han utstedte et kall til å ”kjempe til det var en fullstendig seier. Definisjonen på en fullstendig seier i denne krigen ville være den fullstendige styrtingen av brødrenes Anklagers festningsverker i menigheten.” Det lot til at han med dette mente en styrting av dem som ønsket å ”prøve åndene” eller advare mot villfarelse. Og en ”stor krig” skulle bli kjempet mot disse menneskene. Da Lakeland kom, ble det igjen laget et stort ståk for denne borgerkrigen av dens støttespillere. (Selv om jeg, nå som alt har falt fra hverandre, skulle likt å vite hvem de faktisk tror ”vant”.)

I juli 2008, like før Lakeland-vekkelsen brøt totalt sammen, tok Lee Grady opp denne ”krigerske” innstillingen i en artikkel som het ”Can We Avoid a Charismatic Civil War?” (”Kan vi unngå en karismatisk borgerkrig?” Overs. komm.) Under er noen utdrag:

Jeg kan innrømme at for ti år siden ga jeg ikke disse borgerkrigsforutsigelsene for mye oppmerksomhet. Men jeg ble skumpet inn i virkeligheten i mai, etter at jeg skrev en nettspalte hvor jeg kom med ærlige spørsmål om noen av Bentleys lærer og teknikker. Selv om jeg talte varmt om pasjonen og iveren hans, og priste Gud for helbredelsene som ble rapportert i Lakeland, ble jeg umiddelbart stemplet som vekkelseskritiker og forvist til Gray-leiren ... Nå innser jeg at noen mennesker virkelig ønsker en krig. De ønsker at den karismatiske bevegelsen skal splittes helt igjennom på midten. De antyder at alle de som ikke omfavner 100 % av den pågående bevegelsen i Lakeland, er ”gamle vinsekker” som ikke kan brukes av Gud i den kommende vekkelsen. Jeg ønsker å be alle i bevegelsen vår inntrengende om å revurdere hele borgerkrigsscenarioet. I stedet for rasling av sabler og hamstring av krutt trenger vi kanskje å ta skritt i motsatt retning: ... La oss godta hverandre ... La oss formane hverandre ... La oss be for hverandre ...

Under er mine egne kommentarer som jeg sendte ut som et svar til Gradys artikkel på det tidspunktet:

Jeg er likeså sterkt imot en ”kristen borgerkrig” som Lee Grady, men det fins visse ting i hans tilnærming som jeg bare ikke kan si meg enig i. Tilbake i 1996, da Rick Joyner kom ut med borgerkrigsprofetien sin, skrev jeg også en artikkel om det med tittelen ”WHY I OPPOSE the CIVIL WAR”. (- En temmelig utdatert artikkel nå, men jeg er likeså mye imot i dag som jeg var da.) Jeg har aldri hatt tro på en slik ting – spesielt når det i vesentlighet var et kall til den profetiske leiren/Toronto-leiren om å prøve å ”drive vekk” dem som var imot dem – rett ut av menigheten. For meg virket det alltid som en ytterst uklok og katastrofal kurs – å sette fram et slikt kall bare fordi folk motsetter seg eller stiller spørsmålstegn ved ”manifestasjonene” du er innblandet i. Er det noen unnskyldning for å prøve å ”drive” dem ut? - Jeg følte meg nokså trist og sjokkert av det.

Men Lee har rett. Det fins mye ”aggresjon” rundt omkring akkurat nå – og det skjer alltid når denne slags bevegelser kommer. Folk blir aggressive og ubehagelige på begge sider. Jeg la merke til det med Toronto, og jeg legger merke til det nå. Med ett ønsker alle å ”hamre løs på” hverandre. De ønsker å bli ”personlige” ...

Ønsker jeg å angripe Lakeland eller Todd Bentley på den måten? Nei – jeg ønsker ingen del av det i det hele tatt. Jeg tror at vi kan ta opp spørsmålene og komme fram med fakta og ”prøve åndene” uten å ty til noen av disse taktikkene. Og kampen vår er ikke mot kjøtt og blod uansett –

den er mot åndelig bedrag i "himmelrommet". Så jeg er ikke i "krig" med Todd Bentley. Jeg skal være så høflig og rimelig jeg kan – samtidig som jeg fremdeles fremsetter SANNHETEN om det jeg anser som farlig kjetteri.

Og det er her Lee Grady og jeg begynner å være uenige ... Det høres så kjærlig og "tolerant" ut å tale om enhet og si ting som "kan vi ikke alle bare komme overens?" Men dette er ikke sann bibelsk enhet – som er basert på SANNHET.

Faktum er at Jesus sa: "Jeg er ikke kommet for å sende fred, men sverd." Det fins noen ganger en deling eller adskillelse som inntreffer pga. større spørsmål og som er uunngåelig – og faktisk kan være helt og fullt nødvendig ... Det skjedde med Jesus hele tiden.

Så jeg kan godt tenke meg at det kan komme en eller annen slags adskillelse i den karismatiske bevegelsen. Men la det ikke være fordi vi selv prøver å "drive" folk ut eller slenge søle – eller innlede samtaler med folk på en besk eller bitter måte. La oss forkynne sannheten i kjærlighet. Og vil det måtte finne sted en adskillelse, la Gud selv bevirke den ...

Så – tror jeg at Gud selv virkelig begynte å handle snart etterpå – for å avsette det falske, for å rydde opp i sin menighet og starte en stor reformasjon i menigheten? Ja – det gjør jeg. Det er nøyaktig det jeg har trodd på i lang tid – at en massiv "rystelse" av lederskapet skulle komme til Kristi Kropp – at Gud selv ville komme for å skape orden i huset sitt – for å "gjenerobre" skipet, for å si det slik. Som i den klassiske gammeltestamentlige parallellen må æraen av "Saulisk" lederskap ta slutt, og begynne må den av "David-ene" (som det fins mange av – og som allerede er klare.).

En omfattende utskifting av vaktmannskapet

Det skurrer kanskje i øret, men det fins ikke noe "personlig" i dette. Jeg tror helt enkelt at det som skjedde i Lakeland, var den mest sjokkerende og uventede "demontering" i moderne kirkehistorie. Og det hendte rett foran hele kristenheten sine TV-kameraer. Jeg snakker ikke bare om Todd Bentley her. Jeg snakker om hele den karismatiske verdens topp-"apostler og profeter". Da de kom opp på scenen for å gi sin tilslutning til den bevegelsen, og vi bare uker senere så hele saken begynne å brytes i småstykker og falle fra hverandre på verst tenkelige vis – var det noe jeg aldri tidligere har sett i min livstid. Jeg tror ikke vi noensinne har sett Gud vende seg mot topplederskapet sitt i samlet flokk på den måten. Enkeltmennesker har falt – ja – men aldri dette.

På mange måter vil du måtte si det var et sørgelig og skrekkinnjagende syn. Gud spiller ikke spill lenger. Hanskene hans er tatt av.

Og hva er det neste som skjer? Vel – Bibelen forteller oss:

"Krigen mellom Sauls hus og Davids hus ble langvarig; og David ble sterkere og sterkere, men Sauls hus ble svakere og svakere (2 Sam 3:1).

Jeg tror det er nøyaktig dette vi nå ser utspille seg. Det er selve den prosessen som er profetert i Skriften – "Guds rike skal tas fra dere og gis til et folk som bærer dets frukter." Gud har fått nok av at bedrag har makten over menigheten hans. Forvent at denne "utskifting av vaktmannskap" finner sted på alle lederskapsplan – fra lokalt og helt opp til internasjonalt. Vær på utkikk – det er allerede underveis.

Tiden har kommet for at de gode hyrdene, "David-ene", reiser seg – forberedt i flere år i ødemarken for denne tiden. Og som jeg sa: Det fins mange av dem. Hva er en "god hyrde"? Noen

som gir sauene ”god føde” og som legger livet sitt ned for å beskytte sauene mot ulvene. Forvent fra nå av at Davids hus – de ”gode hyrdene” sitt hus – vokser seg sterkere og sterkere, og at Sauls hus blir svakere og svakere. Herren selv rykker ut – for å kjempe på vegne av Sannheten. Og ve dem som står i veien for Ham.

Jeg er overbevist om at vi er i ferd med å se at Jesus voldsomt gjenerobrer sin menighet – og jeg tror at i mange tilfeller vil Han bruke ”Herrens ord” for å gjøre det – profeter og budbringere som taler et gjennomborende, ”rystende” ord. Med stor voldsomhet vil Gud ta tilbake sin egen Kropp. Denne ”rystelsen” har allerede begynt.

Som vi har sett har det vært mye ”anmasselse” i menigheten. Det er for mange som har hatt for lett for å slå om seg med titlene ”profet” og ”apostel”. Vi er i ferd med å finne ut hvem som vant sin tittel og stilling ved ”anmasselse” og hvem som er ekte vare. Disse siste dager er profetert som den mest bedragerske, forførende og farlige perioden i hele historien. Og til å vise folket sitt vei gjennom slike farlige farvann må Gud ha ledere som kan bedømme.

Rick Joyner svarer

Ironisk nok skrev Rick Joyner for noen år siden et svar til min artikkel, ”Why I Oppose the Civil War”, som vi publiserte den gang. Det er temmelig interessant å lese kommentarene hans i lys av nylige begivenheter. Brevet hans var datert 28. august 1996:

Kjære Andrew.

Jeg setter pris på at du sender meg artikkelen ”Why I Oppose the ’Civil War’”. Jeg tror at jeg virkelig forstår din posisjon ...

”Krigen mellom Sauls hus og Davids hus ble langvarig; og David ble sterkere og sterkere, men Sauls hus ble svakere og svakere. (II Sam 3:1) ... Dessverre er denne krigen allerede over oss. Du har allerede vist at du vil velge side, men velger du egentlig den siden du burde være på? Vi fører ikke krig mot kjøtt og blod, og Gud forby at vi skulle se noen bror som en fiende, selv om de er fanget i bedrag; men akkurat som jeg bevitnet nylig i Sentral-Europa, har dette pågått i lang tid nå. Den forhåndenværende reformasjonen av menigheten vil sønderrive mange hjerter, og organisasjoner, akkurat som de foregående har gjort, men sannheten vil seire. Sluttresultatet, også mellom Sauls og Davids hus, vil være en sann forening av dem.

Din i Ham, Rick Joyner.

Jeg håper og ber at herr Joyner har rett i at denne ”foreningen” til slutt finner sted. Men sørgelig nok viser det seg at det var han som – på en tragisk måte – endte med å kjempe på ”feil side”.

Sannheten om ”Joels hær”

Som min venn Robert Holmes pekte på ifm. sitt syn av ”Joels hær og Gideons hær”, erklærer Skriftene åpent at Joels hær er en hær av **gresshopper**, som feier gjennom i forkant av den genuine Vekkelsen, og sluker og ødelegger hver god ting i landet. Det er derfor jeg alltid har vært uforstående til hvorfor ”River”-bevegelsen ønsker å kalle seg ”Joels hær”.

I Joel ser vi Gud selv slippe løs denne store hæren av gresshopper – som sluker alt – deretter driver Han gresshoppene bort, og sender senere en stor utøselse av sin Ånd ”over alt kjød”. (Hvis du ikke tror meg, bare les Joels bok selv. Det er svært tydelig. Det kan helt enkelt ikke bestrides.) Så hvorfor ble vi fortalt at å bli innrullert hos Joels hær var slik en ønskelig sak? Og hvorfor så

Paul Cain, etter forlydende, syner av ordene ”JOELS HÆR I TRENING” over Kansas-profetenes bygning da han først kom over dem?

Er det mulig at denne hæren av gresshopper nå har gjort sin jobb med å ”fortære” i de siste seksten årene? Tillot Gud dette med velberådd hu, for å ”prøve” menigheten og hennes ledere? Og er Han nå underveis i å drive denne ”invasjonen” ut i havet?

For flere år siden, før ”Toronto-velsignelsen” kom, ble en venn av meg fra New Zealand gitt en kraftfull drøm. I den befant han seg i et stort auditorium fullt av mennesker. Mange av dem syntes åndelig ”fete” og forspiste (innberegnet mange av lederne), mens resten virket små ved sammenlikning. Framme i salen så han folk falle ned, le og gråte osv., og ordene som ble tydelig talt til ham for å beskrive hva han så der: ”LAODIKEISK VEKKELSE”. Han la merke til at det i alt vesentlig var de store, forspiste personene som ble virkelig ”oppslukt” av denne latteren, gråtingen og fallingen. I drømmen ble min venn tatt og plassert blant setene hos de små personene. Og mens han så på, begynte en stor havbukt å synes mellom de store personene (som ennå var oppslukt av sin ”Laodikea-vekkelse”) og de små personene, som ble dratt stadig lenger bort fra denne scenen helt til en gapende bukt hadde utviklet seg mellom de to gruppene. Plutselig strømmet et stort tidevann av unge mennesker inn overalt rundt disse ”små” menneskene, og de begynte å betjene dem i Jesu Kristi kraft. Han visste at dette var den sanne vekkelsens begynnelse.

Denne drømmen bekreftes av den velkjente allegorien ”Escape from Christendom” (publisert av MorningStar for mange år siden), som også inneholder to vekkelse – én forfalskning og den andre genuin. Den ser også ut til å passe perfekt inn med mønsteret man finner i Joels bok.

Sjokkerende faktum om ”klinge”

Vi kjenner selvfølgelig alle til Jesu liknelse om klingen og hveten (en liknelse vi ofte bruker andre navn for på norsk, selv om mange av oss i noen grad også er vant med uttrykket ”klingen og hveten”. *Overs. kom.*). Klinge er en plante som ser akkurat ut som hvete helt til innhøstingstiden – da viser det seg at de var forfalskninger. For en stund siden lærte jeg noen faktum om ”klinge” som virkelig sjokkerte og overrasket meg.

Når du slår opp ordet ”Tares” (”tare” er eng. for klinge, *overs. kom.*) på Wikipedia, får du opp den tilsvarende planten kalt ”Darnel” (eng. for gressarten svimling, *overs. kom.*). Dette er helt korrekt i følge de fleste bibelske autoriteter. Ugresset/klingen blir nesten alltid vurdert å være ugresset svimling – også kjent som ”falsk hvete”, som vokser i rikt monn i hele regionen rundt Israel. Her er hva Wikipedia sier om den (i engelsk treff/tekst. *Overs. komm.*):

Den likner mye på hvete helt til akset kommer til syne ... Den snylter på hveteåkre. Det franske ordet for svimling er ”ivraie” ... hvilket uttrykker dette ugressets eiendommelighet at det får en til å føle seg beruset, og kan forårsake død. Denne karakteregenskapen blir også hentydet til i det vitenskapelige navnet (latin temulentum = drukken/full) ... Planten nevnes i ... liknelsen om klingen i Matteus-evangeliet.

Så – er denne identifiseringen mellom klinge og ”drukkenskap” fremhevet noe annet sted? Ja – mange bibelordbøker og leksikon sier nøyaktig samme sak. Faktisk uttaler Faussett Bible Cyclopedia at ”når [det] blandes med hvetemel, forårsaker [det] svimmelhet, beruselse og lammelse” og sier at svimling med snerp er kjent som ”det eneste skadelige kornet” blant alle gressortene.

På det store nettstedet ”Botanical.com” leser vi: *”Det er påvist å ha frambrakt alle symptomene på drukkenskap: en generell skjelving, fulgt av manglende evne til å gå, hindret tale og oppkast. Av denne årsak kaller franskmennene svimling: ”Ivraie”, av Ivre (drukkenskap).”*

Av alle gressortene av typen ugress er klinte tilsynelatende den eneste som produserer denne dødelige ”drukne” virkningen. Er ikke det forbløffende? I liknelsen om hveten og klinten i Matt 13 uttaler Jesus at ”fienden” hans sår klinte blant den ekte hveten. Deretter sier Han:

”Lat baa veksa med einannan til hausten, og når skurdonni kjem, vil eg segja til skjararane: Sanka fyrst svimlingen saman og bunta han i hop til å brennast, men hav kveiten inn i løda mi!”
(Matt 13:30).

(BS38. Legg merke til bruken av nettopp ”svimling” (på eng. altså ”darnel”) i denne overs. *Overs. kom.*)

Jeg regner med at jeg ikke trenger å påpeke de mulige parallellene med dagens ”drukkenskaps”-/River-bevegelse. For en urovekkende innsikt – hvis den *har* relevans for det som vi har sett i dag!

Kapittel 8

Sann vs. falsk vekkelser

Noe av det som virkelig plager meg når det gjelder de siste seksten årene, er den totale fordervelsen av ordet ”vekkelse” og alt som det står for. Som en som har studert vekkelser i mange år oppfatter jeg dette som et fullstendig vrengebilde. Så hva, i det vesentlige, er ekte vekkelse – historisk talt? Vel – den letteste måten å forklare det på er at ”*Gud kommer ned*”. Ja – at Gud kommer ned i all sin tronsal-majestet og hellighet.

Profeten Jesaja forteller oss nøyaktig hvordan dette hellige tronsalnærværet er: “jeg [så] Herren sitte på en høy, høy trone ... Og den ene ropet til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er Herren, hærskares Gud; all jorden er full av hans herlighet. Og treskenes poster bevet ved de ropendes røst, og huset ble fylt med røk.” (Jes 6:1-4)

Det er denne ærefryktinngytende erkjennelsen av Guds hellige tilstedeværelse som gjennomvæter enhver ekte vekkelse og får mennesker til å falle på ansiktet og omvende seg. I dag har vi et svært lettvent og grunt begrep om hva ”vekkelse” er – men den virkelige vekkelsen har alltid vært en invasjon av denne usigelige helligheten av allmechtig Gud. Og den har alltid ledet til ropet: ”Gud, ha barmhjertighet med meg, en synder.” Hele veien opp gjennom århundrene har ekte vekkelse vært en flom av renhet, hellighet og omvendelse med sikte på å rense menigheten og gjenopprette den til alt den skulle være på jorden.

Som den velkjente vekkelsespredikanten og misjonæren Jonathan Goforth uttalte: ”Vi kan ikke vektlegge for tungt vår overbevisning om at all hindring i menigheten er pga. synd.” Og Azusa Street-vekkelsens Frank Bartleman skrev: ”Vekkelsens dybde vil bli fastsatt nøyaktig ved omvendelses-åndens dybde.” ”The First Great Awakening”s Jonathan Edwards ble navngjeten for sin berømte preken ”Sinners in the Hands of an Angry God” (”Syndere i hendene til en vred Gud”). Det blir skildret at idet han forkynte det, ”viste forsamlingen seg bøyd av en fryktelig overbevisning om sin synd og fare. Det var en slik pusting av sorg, nød og gråt at forkynneren var tvunget til å tale til folket og begjære stillhet så han kunne bli hørt.” Mange ble sett mens de klamret seg opp mot søyler og til sidene av kirkestolene, som om de alt kjente at de gled inn i helvete.

En annen leder i den oppvåkningen var Gilbert Tennant. Det ble sagt om forkynnelsen hans at ”han lot til å ikke ta noe hensyn for å gjøre tilhørernes øyne til lags med hyggelige håndbevegelser, ikke deres ører med foredrag, ikke deres innbilningskraft med språk; men å sikte direkte på deres hjerte og samvittighet, å stille åpent fram deres ruinerende vrangforestillinger, vise dem deres tallrike hemmelige, hyklerske skifter i religion og drive dem ut av ethvert svikefulle tilfluktssted ... Forkynnelsen hans var ofte både forferdende og gjennomborende.” Følgene av dette slaget forkynnelse var ofte svært mektige. Som en pastor la merke til: ”Store antall ropet høyt ut i sine sjelers kval. Flere kraftige menn falt som om en kanon hadde blitt fyrt av og en kule fant sin vei gjennom hjertet deres.”

Dette har nesten alltid vært særpreget på sann vekkelsesforkynnelse, fra Apostlenes gjerninger og helt til nåtiden. På pinsedag var det Peters anklagelse av jødene like i ansiktet deres for å ha ”korsfestet Messias” som ”stakk dem i hjertet” og gjorde at de ropet ut: ”Hva skal vi gjøre, brødre?” (Apg 2:36-37). Og Bibelen oppgir at tre tusen mennesker ble konvertert den dagen etter å ha hørt denne ene Ånds-oppildnede prekenen. Senere i Apostelgjerningene leser vi om Paulus sin fryktløse forkynnelse til guvernør Felix: ”Men da han talte om rettferd og avhold og den kommende dom, **ble Felix forferdet**” (forf. eng. overs.: “*Felix trembled*” – no. “*bevet (evt. dirret/sitret/skalv e.l.) Felix*”. Overs. kom.) (Apg 24:25).

Det stemmer – sann vekkelserforkynnelse er forkynnelsen av ”synd, rettferdighet og dom”! (Joh 16:8). Intet mindre vil duge. Det er dristig forkynnelse, modig forkynnelse, livsrisikerende forkynnelse. Og vår generasjon har knapt hørt noe som likner på dette. Slik var forkynnelsen til tidligere tiders Finney-er, Whitefield-er og Wesley-er. Og slik forkynnelse må igjen bli hørt i vår tid.

Sann vekkelse er når en hellig Guds mektige nærvær feier inn. Som Amy Carmichael sa om 1905-06-vekkelsen i India:

”Snart var hele den øvre halvdel av kirken på sitt ansikt på gulvet og gråt og ropte til Gud – hver gutt og jente, mann og kvinne, uoppmerksomme på alle andre. Lyden var som lyden av bølger eller sterk vind i trærne ... Orkanen av bønn fortsatte i over fire timer.”

”Død” før oppstandelse

Sann vekkelse bringer Guds barn på sine knær. Men etter denne dype renselsen har mange vekkelser resultert i slik overveldende glede, lovprisning og jubel i disse nylig tilgitte, at beskuende på siden ofte har blitt forbauset ved ropene av ære til Gud, den uhemmede tilbedelsen og sangen osv. Det er imidlertid viktig å huske at slik ”rettferdighet, fred og glede i Den Hellige Ånd” bare er virkelig mulig blant dem som har kommet til dette stedet via sønderknusthet og dyp anger. Det må alltid finnes ”død” før det kan finnes ”oppstandelse”.

Hvis vi ser en bevegelse i dag som ikke innebærer den sterke forkynnelsen av ”Korset” – eller overbevisning om synd – eller Herrens hellighet – da vet vi at denne bevegelsen ikke er ekte vekkelse.

Vi er nødt til med stort mot å søke Gud for en ny stor oppvåkning – en ny virkelig vekkelse i vår tid! Vi behøver ”Johannes døperen”-forkynnerne tilbake igjen. Vi behøver vår tids Goforth-er og Wesley-er. Vil du kjempe inderlig og slåss sammen med Gud i bønn for en slik utøselse, min venn? Vil en ny bølge av sannhet og renselse fare over denne generasjonen før det er for sent? Kanskje Gud kaller *deg* til å være nettopp en slik forkynner. Be og kjemp inderlig framfor Herren. Bare en ny himmelsendt vekkelse av denne typen vil oppfylle menighetens desperate behov i denne time.

Forfalskninger og falske manifestasjoner

En ting som er særdeles viktig å merke seg, er at temmelig ”uvanlige” ting kan forekomme når den virkelige Hellige, Guds, Ånd kommer over mennesker. Akkurat som i Apostlenes gjerninger kan det være veldige rop av nød og sorg over synd eller ”beven” under Guds frykt, utbrudd pga. frydefull tilgivelse, massetaling i ”tunger”, drømmer, syner osv.

Nøkkelen er hvorvidt disse tingene bærer et preg av Guds hellighet og sannhet – og hvorvidt disse møtene frambringer god frukt (dvs. gudfryktige følger i menneskers liv), så som hellig levesett og en større sult etter Gud. Vi kan ikke bare automatisk avskrive noe fordi det er ”uvanlig”. Vi må ”prøve åndene”.

For vekkelserledere kan hele spørsmålet om forfalskninger være et svært følsomt område. Disse finner ofte sted i utkantene av en ekte vekkelse, men hvis de ikke forårsaker problemer i stort omfang, kan det være best for lederne å ikke trekke for mye oppmerksomhet til dem. (Å forsøke å høylydt korrigere problemer av relativt lite omfang kan noen ganger gjøre folk

overmistenksomme på *noe som helst* uvanlig, og på den måten også gjøre det vanskelig for Den Hellige Ånd å virke.) Hvis disse forfalskningene flommer inn i stort omfang, kan det imidlertid være nødvendig for lederne å komme med åpen korreksjon, ved bruk av all den myndighet Gud har gitt dem.

Jeg tror at lederskapet i en hvilken som helst sann vekkelser vil være svært forsiktige med å oppmuntre sjelelighet på noen som helst måte. Jeg kan absolutt ikke forestille meg at de bruker den typen ”dra i hjertets strenger”-teknikker som vi så ofte ser i dag. Alt som er prangende, alt som er sjelelig, alt som er grunt og som vil tulle folk inn i en varm, positiv ”føle seg bra”-kokong – alt dette hater Gud. Og likevel har denne slags saker blitt altfor vanlig i senere år. Min erfaring er at svært få kristne overhodet ser ut til å kunne skille denne slags kristendom fra den ekte lenger.

Sanne vekkelsetjenester vil avsky denne slags sjelelighet, PR-innsats og emosjonell manipulasjon. Ikke tale om at forkynnelsen (og sangen) deres vil være med personlighet, kløkt eller publikumstekke som bevis, men tvert imot ”med Ånds og krafts bevis” (1.Kor 2:4).

En mani etter ”opplevelser”

Da ”manifestasjons”-bevegelsen gjorde sitt inntog i menigheten midt på 1990-tallet, var det mange som hevdet at dette på en eller annen måte var ”akkurat som vekkelser i tidligere tider”. Jeg må fortelle deg, som en som har studert og skrevet om vekkelser i årevis, at dette var en absolutt absurd påstand. Det som denne underlige nye bevegelsen kom nærmest å likne, var faktisk *forfalskningene* som ofte brukte å trenge seg inn i ekte vekkelser – og noen ganger ruinerte og ødela dem. Som den velkjente vekkelsepredikanten John Wesley erklærte: ”I førstningen er vekkelser sann og ren, men etter noen få uker vær på vakt mot forfalskninger.”

Et svært betydningsfullt faktum er at to av de største vekkelser i historien så å si ble tatt av sporet og gjort det av med av ”manifestasjons”-bevegelser som feide gjennom på den tiden, mens en annen virkelig var nær ved å få samme utfall. Både the First Great Awakening og 1904-vekkelsen i Wales ble til slutt knust på denne måten, mens the Second Great Awakening i Kentucky var svært nær skipbrudd. Ja, jeg vil gjenta det jeg akkurat sa: To av disse massive bevegelsene av Gud ble i grunnen gjort det av med pga. en flom av bisarre ”manifestasjoner” som feide gjennom under vekkelser. Mange andre bevegelser av Gud har også måttet stride med liknende manifestasjoner som har prøvd å komme seg inn. Mange velkjente vekkelsepredikanter har uttalt seg om hvor vanskelig det var å holde vekkelser på skinnene og forhindre at djevelen fikk komme inn med disse typer ting.

Som John Wesley sa: *”Ikke bli skremt opp av at Satan sår klinte blant Kristi hvete. Det har alltid vært slik, spesielt i enhver bemerkelsesverdig utøvelse av Ånden; og vil alltid være det, helt til djevelen blir lenket i tusen år. Inntil da vil han alltid etterape, og bestrebe seg på å motarbeide Kristi Ånds verk.”*

Falske manifestasjoner blir ofte forårsaket av troende som søker ”berøringer”, velsignelser eller opplevelser heller enn å søke Gud for hans egen skyld. Noen av disse forfalskningene er kun kjødelige, mens andre kan være regelrett demoniske – spesielt hvis de innebærer det å ”kaste vrak på selvbeherskelsen” eller en slags ”villskap”. Som den kjente vekkelsepredikanten Charles Finney uttalte: ”Guds Ånd leder mennesker ved forstanden, ikke gjennom blotte inntrykk ... Jeg har blitt kjent med noen tilfeller hvor personer har gjort seg meget latterlige, har storlig skadet sin sjel, og Guds sak, ved å gi opp seg selv for en entusiastisk og fanatisk etterfølgelse av inntrykk.”

I både den første og den andre store oppvåkningen (Great Awakenings), så vel som i noen av de senere pinsevekkelsene, har det ofte vært vanlig for folk å ”falle ned under Guds kraft”. Som du kan forestille deg forårsaket dette da en stor del strid. Men jeg tror at det for det meste var av Gud. Vennligst merk deg at de store oppvåkningene handlet mest om overbevisning (conviction – overbevisning/dom, *overs. kom.*), omvendelse og hellighet – ikke søken etter ”manifestasjoner”. Dette er et sant kontrollstempel på en vekkelse. Som pinsepioner Frank Bartleman (fra Azusa Street-vekkelsen) skrev: ”En sann ”pinse” vil avstedkomme en mektig overbevisning om synd, og at man vender seg til Gud. Falske manifestasjoner avstedkommer bare begeistring og undring ... Ethvert arbeid som opphører Den Hellige Ånd eller ”gavene” over Jesus, vil til slutt lande i fanatisme.”

I USA inntraff den alvorligste skaden på the First Great Awakening under pro-vekkelsesforkynnere som James Davenport og andre som oppnådde stor beryktethet med sin utskeiende forkynnelse og atferd – hvilket definitivt var med på å få en slutt på hele vekkelsen. Som Boston Evening Post skrev om Davenport: ”Han har ikke grepet om å ’raising the passions’, men ved en voldsom spenning av lungene, og mens kroppen snor seg på de sterkeste overdrevne måter, som på samme tid som det skaper latter og indignasjon i de fleste, foranlediger store følelsesforandringer, skrik, rop, besvimelse og anfall hos noen andre ... så de mer ut som et selskap av svirebrødre etter en gal lystighet enn edru kristne som hadde tilbedt Gud ...” Disse og andre ting som foregikk, brakte snart slik kontrovers over hele vekkelsen at the Great Awakening endte i en flom av bitre meningsutvekslinger og stridigheter. Med sikkerhet en av tidenes favorittmetoder for djevlen når han vil slå vekkelsestein døde. Det hadde vart i bare tre eller fire år.

James Davenport kom faktisk med en offentlig beklagelse for disse utskeielsene i 1744, men ved det tidspunktet var det langt for sent og vekkelsen var over.

Litt over 50 år senere var ”the Second Great Awakening”, sentrert i Kentucky, svært nær ved å lide en liknende skjebne. Som vanlig var dette i begynnelsen en kjempebevegelse med overbevisning og omvendelse. Og slik forble den i det store og hele i den første tiden. Folk ville falle ned under stor overbevisning om synd, mens ropene deres skar gjennom luften. Så, etter en stund, ville de oppleve slik tilgivelse at de ble badet i glede. Alt dette er fullkomment normalt i vekkelse. Men etter omtrent et år, idet vekkelsen nådde Cane Ridge og camp-møtene ble mye større, begynte noen virkelig underlige manifestasjoner å strømme inn, og for en tid kom de til å nærmest dominere vekkelsen. Dette var svært nær ved å påføre hele bevegelsen et skipbrudd i veststatene.

Som den fremtredende historikeren Keith J. Hardman skriver: ”Cane Ridge var også vitne til begynnelsen på utskeielse som generelt sett hadde blitt fordømt ... helt siden de ville krumspringene og oppiskede stemningene til James Davenport og andre hadde ført vanry over New Englands ”Great Awakening” i 1740-årene. Utskeielse, eller ”begeistrede stemninger”, ble sett på med stor avsmak av de fleste pro-vekkelses-evangelistene ...”

Lykkeligvis for Kentucky-vekkelsen begynte disse mer bisarre manifestasjonene å dø ut før de kunne gjøre ureparerbar skade. Men det var nære på. Som Hardman sier i fortsettelsen: ”På senere camp-møter var roping, gråt og at folk falt ned de eneste fysiske reaksjonene på oppvekkende forkynnelse. Imidlertid: Med forløsningen av digre stemningsbølger i de tidlige camp-møtene, ble krampaktige fysiske ”øvelser” noenlunde normale. Hysterisk latter, av og til transer, ”bjeffe”-øvelsen og ”rykningene” ...

Dette er hvordan T.W. Caskey, et øyenvitne, beskrev disse tidligere manifestasjonene som nesten hadde lagt vekkelsen i ruiner: ”Noen ganger ble hele forsamlingen, ved en eller annen uforklarlig

nervemekanisme, kastet inn i krampetrekninger der de lo seg nesten fordervet, og når det begynte, kunne ingen kraft kontrollere eller styre det før det hadde løpt sitt løp. Andre ganger fikk nervespenningen musklene til å nappe og rykke med en fryktelig frekvens og til slutt slå seg ned til vanlig, likefrem dansing. I likhet med den ”hellige latteren” var den simpelthen uregjerlig helt til den hadde løpt løpet ut. Når en mann startet å le, danse, rope eller rykke, var det umulig for ham å stoppe før hans utmattede natur falt sammen i en død-liknende besvimelse ...” Samme forfatter fortsetter ved å fortelle hvordan et antall mennesker langsomt begynte å stille spørsmål ved hvorvidt slike ting virkelig var Den Hellige Ånds verk. De begynte å søke Skriftene og ”prøve åndene” mye mer enn de hadde gjort, og disse mer bisarre manifestasjonene begynte å dø ut. Dette var svært heldig, for de hadde vært på nippet til å føre vanry og ødeleggelse over hele bevegelsen. Vekkelsen ble i stand til å feie videre uten dem etter det. Og den kom til å fortsette i ytterligere seks år – kanskje lenger. Til forskjell fra ”the First Great Awakening” hadde ikke disse formene for utskeielser klart å helt ta livet av vekkelsen.

Imidlertid er det et faktum at disse tidlige Kentucky-manifestasjonene var beryktede i tiår etterpå, og besmittet hele begrepet ”vekkelse” for mange. Selv moderne musikkhistoriker Steve Turner skriver om Kentucky-camp-møtene at folkemassene ville ”gå inn i transer, vri og vende seg på bakken og til og med bjeffe som hunder”. Han nevner ikke at disse samlingene opprinnelig var preget av sterk forkynnelse og dyp omvendelse. Du forstår – det er ofte de merkelige og skadende elementene som blir husket lengst. For en skam.

Historien viser at slike forfalskninger og utskeielser ofte har strømmet inn mot slutten av en sann vekkelse, når djevelen har prøvd å komme seg inn og fullstendig ødelegge den eller føre den inn i vanry. Dette hendte med 1904-vekkelsen i Wales også – og med den første og den andre store oppvåkningen, slik vi har sett. Vekkelsen i Wales varte bare i omtrent 18 måneder!

Det skulle nå være innlysende at vekkelsespredikanter som Finney, Wesley, Bartleman, Roberts osv. *ikke på noen som helst måte* ville ha sett gjennom fingrene med en ”manifestasjons”-bevegelse som den vi har sett de siste seksten årene – med svært liten vekt på omvendelse eller hellighet, og i stedet med vekt på bisarre og fremmedartede manifestasjoner. Det vi har sett i senere tider, er faktisk hele bevegelser som er satt sammen av nettopp de tingene som de prøvde å *holde unna* vekkelsene sine! Det er ”forfalskningene” som har tatt over. Jeg finner det ekstremt latterlig når moderne skribenter prøver å bevise at det er hold i disse manifestasjonene ved å peke hen mot tidligere vekkelse og si: ”Disse tingene skjedde tilbake den gangen òg.” Ja – det gjorde de! De skjedde når forfalskninger og utskeielser prøvde å strømme inn og legge ekte bevegelser av Gud i ruiner. Alle de store vekkelsesforkynnerne ville ha fortalt deg dette.

Det er tydelig at mange liknende villfarelser har blitt altfor fremherskende i den profetiske og den karismatiske bevegelsen av i dag. Faktisk ville jeg måtte si, som en som har studert vekkelseshistorie, at begge disse bevegelsene nå legger for dagen mange av kjennetegnene på ”falne” bevegelser fra Gud. Innser vi ikke at mye av villfarelsen som er profetert for de siste dager, utvetydig må oppstå *innenfra menigheten*?

I tidene vi lever i, er det en vesentlig forutsetning for kristne at de finsliper evnen til å skjelne ånder. Jeg selv tror absolutt på Den Hellige Ånds gjerning og Åndens gaver og sanne tegn og under fra Gud. Og jeg kan ikke betvile at slike ting vil ha en merkbar rolle å spille i enhver sann vekkelse – akkurat som de gjorde i Apostlenes gjerninger, som er full av helbredelser og mirakler av ethvert slag. Men Bibelen slår tydelig fast at De siste dager er en tid av bedrag og villfarelse. Og i tider som disse kan en ekte vekkelse bare overleve hvis den er dypt grunnfestet i Guds sannhet, hellighet og dømmekraft.

Sanne og falske apostler

En siste ting vi må diskutere før vi forlater dette ”sann vs. falsk”-kapitlet, er den moderne bevegelsen kjent som ”the New Apostolic Reformation” – og andre liknende bevegelser rundt i verden. Oppriktig talt er jeg ikke imot forestillingen om ”apostler”, akkurat som jeg ikke er imot forestillingen om profeter – så lenge de er ekte vare. Men jeg har et virkelig problem med det som beløper seg til karismatiske ”Gode gamle gutta”-nettverk som skjærer Kristi kropp i ”territorier” å herske over – og skriver ut businesskort med ordet ”Apostel” så de kan danne hierarkier over menigheten.

Er disse mennene virkelig og fullt ut ”nytestamentlige” apostler? Det kan jeg ikke tenke meg. Og jeg tror at det faktum at Gud i full offentlighet ydmyket og gjorde bevegelsen deres forlegen i Lakeland, skulle tale sitt eget tydelige språk. Ingen kan nekte for at det var disse ”nye apostlene” som kalte inn til den offentlige ”utnevnelsen” av Bentley som gikk så skrekkelig galt. For meg var det Gud som kom med en kunngjøring om hva Han syns om den ”apostoliske” bevegelsen deres! Men disse karene lærer aldri. De er fortsatt i sving; de danner stadig smartere ”nettverk” for å sette hierarkier over menigheten. Og jeg tror at dette er noe Gud hater. Ikke bli overrasket over å se Ham handle igjen, sjokkerende uventet, for å sende alt sammen sjanglende av sted. Disse karene har fortsatt ikke tatt poenget. Å kalle seg ”apostel” over menigheten er toppen av arroganse hvis det ikke er Gud selv som har kommet med kallet.

I Åpenbaringen 2 fikk menigheten i Efesos sterk ros av Jesus: ”du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere ...” Er det ikke på høy tid at dagens menighet gjør det samme?

Kapittel 9

Etterlyst – det ekte

Som en avslutning ønsker jeg å tilføre denne boken litt ”balanse”. Etter å ha lest det vi har sagt angående farene ved det ”falske” kan det være at mange lurar på hva som virkelig er ”OK” – hva er egentlig fra Den Hellige Ånd?

Får for eksempel Den Hellige Ånd noen ganger mennesker til å ”falle ned” under Guds kraft? Ja, som vi tok for oss tidligere – jeg tror at Han noen ganger gjør det. Men Han behøver ikke å lage noe stort ”show” rundt det. Og Han behøver heller ikke mennesker til å ”dytte” folk over ende. Det fins forfalskninger for alt.

Hva med Den Hellige Ånds gaver – som tunger, profetisk tale, helbredelser, skjelning/prøving og det å kaste ut demoner osv.? Ja – jeg tror svært sterkt på *alle* Den Hellige Ånds gaver. De fins hele veien gjennom Det nye testamentet. Men nøkkelen er dette ordet ”Hellig”. De virkelige gavene fra Gud har en hellighet og renhet ved seg. Du kan merke dette. Som tidligere uttalt: Forfalskninger har en tendens til å ha en ”rarhet” eller stygghet ved seg.

La meg gi deg et eksempel. Jeg mottok den følgende beretningen fra en forkynner i England for flere år siden:

”Det var omtrent 20 medarbeidere som var samlet i ett stort rom i en lokal tjenestegjørers hus. Vi fikk presentert den spesielle gjesten ... De neste tre timene var de rareste tre timene jeg noen gang har måttet utholde. Vi startet med å lytte til vitnesbyrdet [hennes], som virket svært mektig; det neste var at hun talte om de gangene hun møter engelen Gabriel og andre åndelige vesener; deretter beveget vi oss videre til portaler mellom denne verden og den neste, og så endelig til hvordan hun nå skulle åpne opp en portal til Himmelen i rommet vi alle var i. Nå begynte ting å skje, virkelig sprø ting og merkelige lyder ... Idet [hun] flyttet seg rundt i rommet og betjente enkeltpersoner, falt de med et brak til gulvet, spratt opp og ned, løp rundt som om de var i brann og lagde alle slags lyder. Da hun kom til meg, hadde hun ingen profetiske ord til meg og ingenting skjedde med meg, så hun bare beveget seg videre. Vineyard-vennen min var den første til å falle til gulvet. Siden den dagen har menigheten hans tatt på seg en annen skikkelse; det er ikke den samme menigheten lenger.”

Vennligst legg merke til at *forkynnelsen* var forskjellig fra sann bibelsk forkynnelse – og den *ånd* som damen tjente i, virket ikke som den rene Hellige Ånd. Kan du se forskjellen?

Vi er nødt til å se opp for forkynnere som bringer ubibelske eller ”New Age”-lydende begreper inn i sin forkynnelse – eller som hele tiden snakker om ”engler”. Kan mennesker ha sanne møter med engler? Ja – men disse vesenene som kommer fra nærværet av en Hellig Gud, bærer alltid hans ”hellighet” med seg. Engler i Bibelen bar alltid dette tungtveiende nærværet av en Hellig Gud. Det er for mye merkverdighet, stygghet og fjollethet i mange kristne møter i dag. Og jeg tror at mange av disse ”encounters” slett ikke er med virkelige engler.

En annen ting å se opp for er det som blir kalt ”kontemplativ” eller ”sentrerende” bønn. (Selvfølgelig er jeg en varm tilhenger av bønn – men ikke denne slags!) Som Heidi Swander skrev:

”I sin ublandede form blir kontemplativ bønn praktisert ved å sitte stille, falle til ro og konsentrere seg om pustingens sin og gjenta et valgt ord (kanskje navnet Jesus, for eksempel) om og om igjen. Du skal konsentrere deg om det ordet og pustingens din, og arbeide for å eliminere alle tanker fra sinnet. Over en stund på kanskje tjue minutter – og med øvelse – kan du tre inn i

”stillheten”. Ditt sinn er blankt. Faktisk har du hypnotisert deg selv. Og det er i ”stillheten” at ”Gud” angivelig taler til deg. I følge vitnesbyrdet til en tidligere, nå forløst, newage-er som jeg nylig leste, er dette den eksakte metoden som blir brukt av newage-ere og østlige mystikere for å tre inn i en endret bevissthetstilstand som åpner en person opp for demonisk innflytelse.”

Det fins mye av disse New Age-aktige sakene som kommer inn i menigheten akkurat nå i forkledningen ”eldgamle bønneteknikker” og ”visualisering” osv. La Guds folk vokte seg!

Så hvem kan man stole på?

Mange av dagens kristne har blitt så bekymret for det falske at de ikke lenger vil gå fram i møter eller tillate hender å bli lagt på dem for forbønn osv. Jeg tror i sannhet at dette er å ta ting for langt. Så, er det vanligvis trygt å gå fram for helbredelse osv.? Absolutt! Hvis forkynnelsen er sunn og bibelsk og forkynneren ikke legger opp til noe stort ”show”. Så lenge han ikke har fått noen rar ”impartation” fra et av disse merkelige ”vekkelses”-møtene, er han sannsynligvis helt i orden. Jeg er faktisk helt for at den virkelige Guds kraft blir demonstrert på jorden! Jeg ønsker at vi så mange flere ekte helbredelser og befrielser og mirakler – ikke færre! Jesus sa: ”Den som tror på meg, han skal også gjøre de gjerninger jeg gjør; og han skal gjøre større enn disse”! (Joh 14:12).

Bare tenk i et øyeblikk på Apostlenes gjerninger. Ikke bare fins helbredelser og mirakler og utkasting av demoner gjennom hele boken, men nå og da forekommer det også at engler viser seg med instruksjoner fra Herren, og en overflod av drømmer, syner og profetier osv. Så vi ser at Gud definitivt er en *overnaturlig Gud*. Han gjør virkelig ”uvanlige” ting. Det *hender* at engler kommer på besøk. Profetiske tegn *forekommer virkelig*. Men vennligst legg merke til at alle disse tingene har en viss hellig ”karakter” ved seg. Og akkurat dette her er nøkkelen. De er av en hellig karakter, for de kommer fra en hellig Gud.

Jeg tror på en ekte vekkelse som har det gjennomtrengende ordet av en Johannes døperen eller en Jonathan Edwards eller en Charles Finney – ledsaget av de mektigste *mirakler* noen person noen gang har sett. Jeg tror på en vekkelse som det – ”ordet og Ånden forent”. Sann, gjennomtrengende ”hellighets”-forkynnelse med påfølgende virkelige tegn og mirakler. Det fins ikke noe galt ved det. Faktisk er det hva Apostlenes gjerninger viser oss igjen og igjen. Bring det tilbake, Herre!

Så bedøm gjerne – men ikke vær redd for den virkelige, overnaturlige kraften fra Gud. Uten den kan vi simpelthen ikke nå denne tapte og døende verden på den måten Gud har kalt oss til. Djevelen vil ha oss til å være så redde for ”etterlikningen” at vi løper rett over til det andre ytterpunktet – der hvor vi ikke ønsker Guds kraft eller noe ”uvanlig” i det hele tatt. Det er en felle likeså stor som ”Karisma”-eksessene på den andre siden. Djevelen elsker å dytte oss til ytterpunkter – enten hyper-Karisma eller død rettroenhet. Jeg tror på en kraftfull balanse akkurat i midten – ”ordet og Ånden” forent. *Det* er hvor virkelig vekkelse vil kunne bli funnet. Ikke la djevelen rane dere ved å skyve dere til det ene eller andre ytterpunkt, venner!

For flere år siden, som en ung, sytten år gammel baptist, fylte Gud meg med Den Hellige Ånd på en måte som fullstendig revolusjonerte livet mitt. Talte jeg i ”tunger”? Ja, det gjorde jeg! Ble jeg fylt av Guds kjærlighet og hellighet? Ja, det ble jeg! Forventer jeg at andre også taler i tunger når de får denne opplevelsen? Ja – vanligvis gjør jeg det – akkurat som i Apostlenes gjerninger. På én dag ble jeg fullstendig forandret – fylt av en sult og lengsel etter Jesus og hans rettferdighet. Det var virkelig en dåp av ”hellighet”. Så hvordan inntraff dette? Gjennom ”håndspåleggelse” – akkurat som i Bibelen! Så vær vennlig å ikke forkaste håndspåleggelse eller Den Hellige Ånds

gaver, venner. De er bibelske, de er kraftfulle og jeg tror vi behøver å se mer av dem i dagens verden – ikke mindre!

Behov for virkelige profeter

Som jeg skrev kort etter å ha forlatt den profetiske bevegelsen i 2004:

Det at jeg har skåret meg selv av fra dagens profetiske bevegelse betyr ikke at jeg tror det ikke fins noen plass for profeter i menigheten. Faktisk tror jeg vi trenger ekte profeter nå mer enn noen gang. Men du vil legge merke til at det har vært et snikende skifte i bruken av begrepet "profet" gjennom de siste 25 årene, og jeg tror vi er nødt til å komme oss tilbake til den opprinnelige betydningen. Det var ikke lenge siden at når du snakket om en "profet", viste du vanligvis til noen som Keith Green, Leonard Ravenhill eller David Wilkerson – noen som ropte ut til den lunkne menigheten: "Omvend dere!" Og går du gjennom historiebøkene, vil du finne at det aldri har vært en sann profetisk bevegelse som ikke hadde dette som sitt kjernebudskap. Hver sanne profetiske bevegelse, helt fra Det gamle testamente og gjennom hver vekkelse og oppvåkning som jeg noen gang har studert, har vært en bevegelse av omvendelse. Og likevel finner vi i dag en bevegelse som kaller seg "profetisk" – men med åndelige "åpenbaringer" og kunnskapsord i kjernen sin. – Ikke noe gjennomtrengende ord. Nettopp dette er årsaken til at den har gått av sporet. – Den har forlatt sitt gamle budskap. Dens "ord" har blitt fordervet.

Jeg er overbevist om at Gud kommer til å reise opp sanne profeter i denne time til å rope til den lunkne menigheten: "Omvend dere". Det fins en bevegelse som kommer som er ytterst annerledes det vi har sett. Gud kommer for å renske opp. "Rystelsen" har allerede begynt. Og "Johannes-døperne" som Gud har forberedt i hulene og ødemarkene, er i ferd med å stige fram og tale hans ord – akkurat som i hver store oppvåkning opp gjennom historien.

Noen spurte meg om jeg kom til å stenge ned nettsidene og e-postlistene våre. Slett ikke. Hele poenget med det vi holder på med er å kalle fram og oppmuntre disse "Johannes-døperne" som Gud reiser opp i denne timen. Vi vil ikke slutte å rope så det høres før vi ser at en stor "omvendelses"-vekkelse feier gjennom denne nasjonen fra kyst til kyst.

Og alt jeg kan si, er "Amen" til det jeg sa den gangen!

Som slutning

Jeg tror at vi nå har gått inn i en tid med stor "rystelse" i menigheten – i særdeleshet på lederskapsplan. Gud begynner en "opprydning", og den vil ikke se pen ut. Jeg tror også at det fins (minst) to hoved-ånder som er nødt til å bli konfrontert og drevet vekk fra menigheten. Én er ånden "Kundalini" (mest problematisk i Vesten, ironisk nok), og den andre er ånden "Mammon" (dvs. "kjærlighet til penger"), som har tatt fullstendig overhånd utover Afrikas og Sør-Amerikas kontinenter og deler av Asia. Vi står overfor en verdensvid krise i menigheten.

Men som vi har sett, lar ikke Gud seg spotte. Han har allerede begynt å "renske opp". Og alt vi behøver å gjøre, er å samarbeide med Ham. (Og å gjøre dette i den rette ånd.) Men det fins ingen tvil om at dette er et tidspunkt for "konfrontasjon". Hvis det noen gang fantes et øyeblikk i vår moderne tid for "Elia vs. Baal-profetene", er det dette. Det "falske" har aldri vært så dominerende. Pengepredikantene har aldri vært så uforskammede. Det er tid for at Gud "ryster". Og det gjør Han, som vi har sett. Så, er vi klare for å samarbeide med Ham? Er vi villige til å våge alt for Sannheten, selv om det skulle koste oss omdømmet – og selv vårt eget liv? Det er hva det kommer

til å kreve. Gud ser etter disse modige tjenerne akkurat nå – hans ”Johannes-døpere” – forberedt i årevis i ødemarken til denne tiden. Fortell meg, venn, kunne du være en av disse?

I årevis har forkynnerne våre sådd frøene for dette bedraget med ”sukkerspinn”-evangeliet sitt. Ingen forkynnelse om synd eller dom, ingen dyp omvendelse eller hellighet. Bare en diett av ”sukkervann”. Men alt det må forandres. For vi er i endetiden – dagene med stor forførelse og villfarelse, med ”all løgnens makt og tegn og under” – og det har aldri vært et større behov for Sannheten enn det er akkurat nå. Vil du risikere alt for å bringe den ut, min venn? Vil du risikere alt for å stå? ”Herren har bruk for deg.” Vil du svare?

Besøk nettsiden vår –
www.revivalschool.com

Sitater og henvisninger

Kapittel 1

1. John Crowders mystikerskole – www.thenewmystics.com
2. J. Lee Grady, "Sloshed in the Spirit – It's Time to Get Sober", 27. okt. 2009 – www.charismamag.com/fireinmybones
3. David Lowe, "The Ravers Who Get High on God", The Sun, 21. jan. 2010 – www.thesun.co.uk
4. Derek Prince, "Protection from Deception", s. 15 – www.derekprince.com
5. Andrew Strom, "Revival – We Need It" – Challenge Weekly, 26. aug. 1994
6. Benny Hinn, avskrift, – "PTL" fjernsynssending, Trinity Broadcasting Network, 4. juli 1997. Distribuert av CPI-EDG listserv – www.pentecostal-issues.org

Kapittel 2

1. New Age/ Guruer – ref: C. og S. Grof, "The Stormy Search for the Self". (Se også Christian "SCP Newsletter" volume 19:2, s. 14).
2. Robert Walker-sitat – www.pastornet.net.au/response/articles/107.htm
3. Shri Yogānandji Mahārāja kilde: "Devatma Shakti (Kundalini): Divine Power" av Swami Vishnu Tirtha – www.cit-sakti.com/kundalini/kundalini-manifestations.htm
4. San Fransisco Chronicle, 1991
5. Franz Mesmer – ref: T. Bambridge, "Hypnotism Investigated", s. 93.
6. Geri McGhee – www.abidinglifeministries.org
7. "Revival-Fire", DerbyLynne & Brenda vitnesbyrd – revivalschool.com

Kapittel 3

1. John Kilpatrick – Kilde: S. Simpson, "A Different Gospel?" – www.deceptioninthechurch.com/differ.html
2. "An Interview with Evangelist Steve Hill" av Steve Beard, Good News Magazine.
3. Cathy Wood – Kilde: Jim Wies' distribusjonsliste, 26. april 1997
4. "New Wine Drinking Song" av Kathryn Riss – "New Wine"-epostlisten
5. Paul Growdy, "The Toronto Deception"

Kapittel 4

1. "The Four Standards", Mike Bickle – lydbånd, KC Metro, 1991.
2. Royal D. Cronquist, "Toronto"-artikkel, 19. mars 1997.
3. Bob Jones i Lakeland – avskrift, 13. mai 2008 – <http://ischristsoontoreturn.wordpress.com/2009/05/13/transcript-of-todd-bentley-and-lakeland-stage-quotes/>
4. Dana Candler, "Deep Unto Deep – The Journey of the Embrace", s. 52, 84
5. Sarah, M – og andre vitnesbyrd – www.revivalschool.com
6. Mike Bickle-drøm, 13. feb. 2009 – kilde: <http://joannareyburn.com/mike-bickles-dream-february-13-2009>
Opprinnelig kilde: www.ihop.org/Publisher/File.aspx?id=1000011101
7. Andrew Strom, "I'm Leaving the Prophetic Movement", 4. nov. 2004.

Kapittel 5

1. Charisma Magazine – "A Holy Ghost Outbreak in Florida", 23. april 2008 – www.charismamag.com
2. Lynns vitnesbyrd – www.revivalschool.com
3. Todd Bentley, "Angelic Hosts" – www.etpv.org/2003/angho.html
4. Todd Bentley på CBN News – www.cbnnews.com
5. UK Report – "Dudley Outpouring" ~ <http://www.supernaturalliving.com/welcome.html>
6. The Elijah List – www.elijahlist.com
7. J. Lee Grady, "Honest Questions About the Lakeland Revival", 14. mai 2008 – www.charismamag.com/fireinmybones
8. J. Lee Grady, "An Appeal for Unity in a Divisive Season", 28. mai 2008 – www.charismamag.com/fireinmybones

9. Charisma Magazine, "Leaders Commission Todd Bentley at 'Lakeland Outpouring'", 23. juni 2008 – www.charismamag.com
10. C. Peter Wagner, "Personal Report of Lakeland Outpouring", 25. juni 2008.
11. Robert Ricciardelli bloggkommentarer – www.jasonclark.ws & www.stevehickey.wordpress.com – 14.-16. juli 2008.
12. Robert Ricciardelli – Offentlig forum på www.revivalschool.com
13. J. Lee Grady, "Life After Lakeland: Sorting Out the Confusion", 13. aug. 2008 – www.charismamag.com/fireinmybones
14. Andrew Strom, "Part 2 – Why I Left the Prophetic Movement".
15. J. Lee Grady, "The Tragic Scandal of Greasy Grace", 11. mars 2009 – www.charismamag.com/fireinmybones

Kapittel 6

1. Stanley Frodsham syn, 1965 – <http://brothermel.com/stanleyfrodshamrecordings.aspx>
2. Richard Smith syn – Kilde: Integrity Teaching Services, 10 Hyde Park Close, Headingley, Leeds LS6 1SF, UK.
3. Robert Holmes syn, 1996 – <http://stormharvest.com.au>

Kapittel 7

1. Rick Joyner, "Civil War in the Church", mai 1996 – www.morningstarministries.org/Publisher/File.aspx?id=1000002723
2. J. Lee Grady, "Can We Avoid a Charismatic Civil War?" 9. juli 2008 – www.charismamag.com/fireinmybones
3. Andrew Strom, "The Coming Great Reformation", s. 95-96
4. "Rick Joyner's Reply to the 'Civil War' Article", 28. aug. 1996
5. Wikipedia – "Tares" – http://en.wikipedia.org/wiki/Lolium_temulentum
6. "Tares", Bible Cyclopedia, A. R. Faussett, 1902, Trinity College, Dublin.
7. "Darnel", Botanical.com – www.botanical.com/botanical/mgmh/g/grasse34.html

Kapittel 8

1. Jonathan Goforth, "By My Spirit".
2. F. Bartleman, "Azusa Street", s. 19
3. Jonathan Edwards – Kilde: "True Revival and the Men God Uses" av H. Bonar, 1. kapittel.
4. Gilbert Tennant – Kilde: "A History of New England" av Isaac Backus.
5. Kilde: The Congregationalists av J. William T. Youngs, s. 83.
6. Amy Carmichael – Kilde: "The Fire of Revival" by Derrick Harrison, s. 76.
7. John Wesley. Kilde: G. Strachan, "Revival – It's Blessings and Battles", s. 44.
8. John Wesley. Kilde: F. Bartleman, "Azusa Street", s. 45.
9. C.G. Finney, "Reflections on Revival", s. 66.
10. F. Bartleman, "Azusa Street", s. 86.
11. Boston Evening Post, ~ 1743.
12. Keith J. Hardman, "The Spiritual Awakeners", s. 138.
13. T.W. Caskey. Kilde: "Seventy Years in Dixie" av F.D. Srygley.
14. Steve Turner, "Hungry for Heaven".

Kapittel 9

1. Heidi Swander, "Beware of This Doctrine of Demons" – www.olivetreeviews.org
2. Andrew Strom, "Part 2 – Why I Left the Prophetic Movement", 2004.

Om boken og dens tema:

“Jesu Kristi menighet innser ikke at den har blitt *infiltrert* av demoniske styrker. Dømmekraften er gått tapt! En bok som denne er nødvendig og vel så det.”

- Greg Gordon, *SermonIndex* (www.sermonindex.com)

Dette er den sanne historien om en av de mest skremmende “invasjoner” i menighetens historie – og kampen for å stenge den ute. Andrew Strom har vært del av den karismatiske bevegelsen i over 25 år – og var dypt involvert i den moderne “profetiske” bevegelsen i elleve av de årene. Han er grunnlegger av RevivalSchool.com og den internasjonale REVIVAL-listen.

I boken sporer Strom denne masseinvasjonen av falske ånder tilbake til 1994, og viser hvordan den kulminerte i de bisarre begivenhetene knyttet til Todd Bentley og Lakeland-vekkelsen i 2008. Hva er “Kundalini”-ånder? Hva er tegnene på deres tilstedeværelse? Og hvordan kan en slik invasjon bli snudd? Alt dette og mer blir drøftet i denne utfordrende boken.